

SEISHI YOKOMIZO

Cái Rìu, Cây Đàn Koto Và Cánh Hoa Cúc

DENOEL

Cái rùu, cây đàn Koto và cánh hoa cúc

Seshi Yokomizo

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

ĐIỂM KHỞI HÀNH

Vào tháng hai năm 1949, trong ngôi nhà chính tọa lạc bên bờ hồ Nasu, tỉnh Shinshu, già

Inugami Sahee, người thành lập trust Inugami, ông vua mặt hàng soie Nhật, đã yên giấc nghìn thu vào tuổi chín mươi mốt đáng kính.

Inugami thuộc vào những kẻ tự tạo nên số phận của chính mình. Bản sử thi về ông, mấy chục năm qua được đăng tải trên nhiều mặt báo. Tác phẩm chi tiết nhất là cuốn “Cuộc đời của Inugami Sahee” đã được Hội đồng nhà Inugami cho đăng tải sau cái chết của ông.

Khi người đàn ông trở nên giàu có và nổi tiếng, họ luôn có khuynh hướng muốn trang điểm cho mình một phổ hệ đẹp đẽ. Với Sahee thì không có vấn đề đó. Ông thích được nói với vẻ lãnh đạm rằng:

“Cho đến năm 17 tuổi, tôi phiêu bạt như một kẻ hành khất. Trôi dạt đến đây, tôi được giáo sĩ Nonomiya tiếp nhận. Đây là lần đầu tiên mà định mệnh mỉm cười với tôi”.

Vị giáo sĩ này tên Nonomiya Daini. Đây là 1 giáo sĩ theo đạo Shintô, coi sóc ngôi đền Nasujinjo tọa lạc trên bờ hồ Nasu. Sahee chịu ơn cứu mạng của ông. Vào thời kỳ đó, Sahee sống đời hành khất, một ngày kia đã quỵ xuống như một con chó trước cửa ngôi đền. Bụng rỗng, lạnh cóng, Sahee cảm thấy rõ rệt cái chết đang kề bên mình. Quả thật, nếu như Nonomiya chỉ chậm vài phút thì chàng đã chết thảm thương.

Vị giáo sĩ đã ôm lấy hắn đem vào nhà. Ông gọi vợ mình, Haruyo, và yêu cầu nàng săn sóc cho hắn. Theo cuốn “Cuộc đời của Inugami Sahee” thì tuổi tác giữa Daini và Haruyo chênh lệch rất cao, ông 42 tuổi còn nàng chỉ mới 22, và theo lời già Sahee thì Haruyo quả là tuyệt vời.

Nhờ những chăm sóc ân cần, Sahee vốn sẵn cường tráng, đã mau chóng bình phục. Nhưng Daini không muốn để Sahee đi. Cả Sahee cũng không muốn rời bỏ tổ ấm này.

Nonomiya Daini tận tình chăm sóc Sahee có lẽ vì ông hiểu nét nổi bật nơi chàng: trí thông minh phát triển sớm. Nhưng theo lời thị phi thì còn một lý do bí ẩn khác, và nó không xuất hiện trong cuốn “Cuộc đời của Inugami Sahee”. Sahee là một chàng thanh niên tuyệt mỹ. Daini có vài khuynh hướng gì đó. Giữa hai người đã diễn ra mối quan hệ đồng tính luyến ái. Bằng chứng rõ nhất mà người ta có thể trưng ra, ấy là hơn một năm sau khi Sahee đến, Haruyo đã trở về nhà cha mẹ nàng. Daini, đắm chìm trong mối tình với Sahee, đã bỏ bê vợ mình.

Tuy nhiên mối bất hòa này đã tắt sau khi Sahee ra đi. Haruyo lại trở về với Nonomiya. Mối quan hệ vợ chồng đầm ấm trở lại. Vài năm sau, Haruyo sinh bé gái Noriko.

Sau khi rời nhà Nonomiya, nhờ sự giới thiệu của Daini, Sahee vào làm trong một nhà máy sợi nhỏ. Đây là bước đầu tiên cho phép chàng trở nên cột trụ của nền tài chính Nhật Bản và xây dựng nên trust Inugami. Chàng tiếp tục đến thăm Nonomiya và, nhờ sự hướng dẫn đầy thiện chí của Daini, văn hóa của chàng ngày một sâu sắc hơn. Haruyo đã có lần phải bỏ nhà ra đi vì Sahee, nhưng sau đó nàng vẫn đối xử tốt khi chàng đến chơi. Thiên hạ bảo nàng chăm sóc chàng như một cậu em trai.

Vào năm 1888, Sahee bước vào ngành dệt sợi, thì phải nói là công nghiệp sợi Nhật Bản vẫn còn nằm trong nôi. Chẳng bao lâu sau, Sahee đã có thể dựng những xưởng riêng của mình và chính Nonomiya đã cung cấp nguồn vốn cần thiết cho ông.

Năm 1911, Nonomiya Daini mất khi được 60 tuổi. Chính ông là người đầu tiên đầu tư vào xí nghiệp nhưng, ông không bao giờ chấp nhận một món lời cón con nào. Ông theo nghiệp tu hành và muốn sống một cuộc đời thanh thản.

Chẳng bao lâu sau cái chết của ông, con gái ông, Noriko lấy chồng mang tên nhà Nonomiya và kế thừa Daini, nhờ vào sự vun vén của Sahee. Sau lễ cưới 10 năm, tức vào năm 1924, bé gái Tamayo chào đời. Khi sinh ra, bà ngoại Haruyo của Tamayo đã qua đời. Nàng chưa tròn đôi mươi thì cha mẹ nàng đều mất. Thế là nàng được nhà Inugami đón tiếp nồng hậu. Inugami Sahee có ba người con gái, Matsuko, Takeko, và Umeko. Cả ba đều có ba bà mẹ khác nhau mà chẳng ai là vợ chính thức của già Sahee cả. Ba người con gái lấy chồng và có con. Chồng của Matsuko, làm việc trong trụ sở chính ở Nasu; chồng của người con thứ, Umeko, làm ở chi điểm Tokyo, và chồng của người con út, Umeko, làm ở chi điểm Kobe, người nào cũng giữ 1 chức vụ quan trọng. Già Sahee giữ vững quyền lực thật sự trong tay mình cho đến tận lúc chết và không hề nhường nó cho người con rể nào.

Và, vào ngày 18/2/1949, tất cả mọi thành viên của gia đình Inugami đều có mặt bên giường Sahee đương hấp hối.

Trước tiên là người trưởng nữ Matsuko. Bà vừa mới quá ngũ tuần. Trong nhà Inugami, bà là người sống cuộc sống độc lập nhất. Chồng bà vừa mất năm ngoái, và con trai duy nhất của bà, Sukekiyo, vẫn chưa được giải ngũ. Sau chiến tranh chẳng bao lâu, có tin tức của chàng ở Miến điện. Vì thế chàng là người duy nhất trong ba người cháu trai của Sahee đã vắng mặt bên giường bệnh của ông. Sau Matsuko đến Takeko, Toranosuke – chồng bà và hai người con – Suketake và Sayoko. Suketake 28 tuổi, em gái chàng 22. Rồi đến người con gái thứ ba, Umeko, cùng chồng: Kokichi và người con trai duy nhất Suketôm, 27 tuổi. Tám người trên, cùng với Sukeko, hình thành toàn bộ nhà Inugami. Ngoài ra, bên giường bệnh, còn có một nhân vật duy nhất thuộc nhà Nonomiya còn sống sót: Tamayo. Nàng độ 26 tuổi.

Tất cả những nhân vật này giờ đây đều lặng lẽ như những khối đá, rình rập một cách chăm chú, hơi thở càng lúc càng ngăn lại của già Sahee. Điều kỳ lạ là người ta không thể nào đọc được trên những khuôn mặt của họ một chút đau buồn nào, ngoài một vẻ khó chịu. Không, ngoại trừ Tamayo!

Họ sốt ruột vì cần chưa biết được những ý muốn cuối cùng của già Sahee. Ai, sau cái chết của ông, sẽ được thừa kế tất cả những cổ phần vĩ đại của trust Inugami? Gia tài khổng lồ đó sẽ được chia thế nào?

Sự bức bối và những mối lo sợ của họ còn bởi lý lẽ khác. Người ta không hiểu đích xác do đâu mà Sahee chưa hề tỏ ra thương yêu các con gái của ông. Còn về phần các con rể, ông chưa hề tin tưởng mấy may vào họ.

Hơi thở Sahee mỗi lúc một ngắn lại. Không thể nhịn được nữa, cuối cùng Matsuko nhồm người lên.

- Thừa cha, thế còn lá chúc thư của cha...? Lá chúc thư của cha...?

Có lẽ tiếng nói của Matsuko đã đến được tai ông, ông hé mắt ra. Dường như già Sahee hiểu ra điều mà Matsuko muốn, ông nhếch mép cười và, đưa một ngón tay run rẩy lên, chỉ nhân vật đứng sau. Đó là luật sư tư vấn của nhà Inugami, ngài Furudate Kyoza.

- Quả thật, tôi giữ bản di chúc của ông cụ đây.

Tin này gây hiệu quả chẳng kém gì một trái bom.

Tất cả, ngoại trừ Tamayo, đều sững sốt quay về phía ông luật sư.

- Thế ra có một lá chúc thư sao?

Toranosuke, hốt hển thì thào những lời này.

- Thế còn lá chúc thư, khi nào nó sẽ được đọc? Ngay khi ông chủ tịch mất đi...?

Người đặt câu hỏi này là Kokichi. Cả bộ mặt ông ta cũng bộc lộ một vẻ nôn nóng dữ dội.

- Không. Theo ý nguyện cuối cùng của ông Inugami thì lá chúc thư này sẽ được đọc sau khi ông Sukekiyo trở về.

- Tuy nhiên, nếu... trong trường hợp Sukekiyo không thể quay về thì sao? Có thể là tôi nói những điều gở, nhưng... Takeko nói. Matsuko ném cho bà ta một ánh mắt dữ dội.

- Tôi đồng ý với Takeko. Cháu nó có thể còn sống, nhưng nó ở xa quá, mãi tận bên Miến Điện. Có thể còn có nhiều chuyện xảy ra trước khi nó trở về Nhật. Umeko nói. Bà ta chẳng buồn bận tâm đến ý nghĩ của bà chị cả và lời nói của bà ta thì chứa đựng 1 thứ gì đó như nọc độc.

- ... Trong trường hợp đó...- ngài Furudate hắng giọng – Lá chúc thư sẽ được công bố vào ngày giỗ đầu của ông Inugami... Từ nay đến lúc ấy, việc quản lý những xí nghiệp và của cải sẽ được uỷ quyền cho Hội đồng nhà Inugami.

Một sự im lặng khó chịu đè nặng lên cử tọa. Trên mọi khuôn mặt, ngoại trừ Tamayo, đều phản ánh sự khó chịu, niềm lo sợ và một nỗi hận thù nào đó. Và Matsuko nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của già Sahee với đôi mắt chất chứa căm thù lẫn hy vọng, hãi hùng lẫn khát khao.

Tuy nhiên, Sahee vẫn giữ nụ cười mỉa mai trên miệng. Đôi mắt mở trừng trừng, ông lần lượt nhìn tất cả mọi khuôn mặt, bắt đầu từ Matsuko và, cuối cùng khi ánh mắt ông dừng lại nơi Tamayo thì nó bất động. Giây phút đó cũng chính là điểm mốc cho tấn thảm kịch hãi hùng sẽ nhuộm máu gia đình Inugami.

Chương 2

NGƯỜI PHỤ NỮ CÓ SẮC ĐẸP KHÔN SÁNH

Hôm đó là ngày 18/10, tám tháng sau cái chết của Inugami Sahee. Một người khách đến, thuê phòng ở KS Nasu, nằm bên bờ hồ. Đó là một người đàn ông chẳng có gì đặc biệt, dáng thấp nhỏ, vào khoảng 35 hay 36 tuổi, đầu tóc rối bù, mặc một chiếc quần rộng thùng thình của Nhật, hàng xec nhàu nhò. Tên ghi trong sổ cái KS là: Kindaichi Kosuke.

Kindaichi Kosuke là một nhà thám tử có vẻ ngoài hoàn toàn tầm thường, nhưng dòng suy luận sáng suốt của ông thì đã được chứng minh rõ rệt trong những vụ án lấy lòng. Khi nào ông bị kích động nhiều, không những ông càng nói lắp mà lại còn thêm cái tật gãi đầu nữa. Kindaichi Kosuke, được dẫn lên 1 căn phòng trên lầu, một mặt nhìn xuống hồ và yêu cầu tuyến điện thoại gọi ra ngoài. Sau khi gác máy, ông quay về phía cô bé hầu phòng.

- Trong vòng 1 tiếng đồng hồ nữa, sẽ có người hỏi tôi. Hãy mời họ vào phòng tôi.

Ông đi tắm và trở ra ngoài phòng, lấy cuốn sách và một lá thư từ trong va-li.

Cuốn sách mang tựa đề “Cuộc đời của Inugami Sahee”. Kindaichi lôi một cái ghế ra ngoài hiên.

Ông lật cuốn “Cuộc đời của Inugami Sahee” mà dường như ông đã đọc nhiều lần rồi đặt sách xuống.

Ông lấy phong thư của một tay Wakabayashi Hoichiro nào đó, thuộc văn phòng Furudate ở Nasu ra. Nội dung của bức thư thật kỳ lạ:

Thưa ông,

Tôi vô cùng hối tiếc bởi vì bức thư này được gửi từ một người không quen biết đến quấy rầy ông, nhưng tôi cần đến sự giúp đỡ của ông vô cùng. Lời thỉnh cầu này không còn khách sáo nữa, nó liên quan đến gia đình của ông Inugami đã quá cố mà tôi đã gửi riêng cuốn “Cuộc đời của Inugami Sahee” đến cho ông. Tôi vô cùng lo âu bởi vì, trong gia đình này, tình thế vốn dĩ đã căng thẳng, sắp tới đây sẽ càng tồi tệ hơn. Đây là một vụ án đẫm máu sẽ được sự tinh thông của ông phát hiện ra, bởi vì có nguy cơ là sẽ xuất hiện những nạn nhân thuộc nhà Inugami. Và ban đêm, khi nghĩ đến nó, tôi không tài nào ngủ nổi. Không, không phải tình trạng này sẽ diễn ra trong tương lai đâu, mà nó đã bắt đầu khởi sự rồi. Nhất thiết phải ngăn chặn nó trước khi nó biến thành thảm kịch. Đọc lá thư này, có lẽ ông sẽ tưởng là tôi điên nhưng, xin hãy tin ở tôi, không phải điên rồ mà là do một nỗi lo âu quá to tát, một mối e sợ quá lớn lao, quá kinh hãi, nên tôi đã tự cho phép mình thúc hối ông một cách khẩn khoản như thế ngay khi ông vừa đến Nasu, tôi xin ông hãy vui lòng điện thoại đến văn phòng Furudate nêu trên, tôi sẽ xin đến diện kiến ông sau đó. Tôi tha thiết xin ông đừng lạnh nhạt với lá thư này và xin ông nhận nơi đây tấm lòng trân trọng nhất của tôi.

Wakabayashi Hoichiro

Lưu ý ông Kindaichi Kosuke

TB: Nhất là tuyệt đối xin ông đừng nói câu chuyện này với bất kỳ ai. Khi nhận được lá thư hơi vụng về này, do một người đàn ông đã quá quen thuộc với việc thảo những bức thư có những khẩu hiệu quá trình trọng, Kindaichi Kosuke không khỏi bàng hoàng. Một vụ án đẫm máu, có những người sẽ trở thành nạn nhân. Tác giả của bức thư này dường như tiên đoán được những

án mạng, nhưng làm sao ông ta biết trước? Hơn nữa, lại xem việc này như thể là một tất yếu?

Và đấy chính là điều đã tạo cảm tưởng là ông ta điên.

Thoạt tiên, Kindaichi Kosuke có ý định không đếm xỉa gì đến bức thư. Tuy nhiên, trong đó có 1 đoạn làm ông bận tâm: “Không, không phải tình trạng này sẽ diễn ra trong tương lai đâu, mà nó đã bắt đầu khởi sự rồi”.

Như thế có nghĩa là đã có chuyện gì xảy ra rồi chẳng?

... Cô gái hầu phòng bưng trà đến, ông hỏi

- Ngôi nhà của ông Inugami ở đâu nhỉ?

Nhìn theo hướng chỉ của cô hầu phòng, có thể thấy cách KS vài trăm thước, một tòa dinh thự tuyệt đẹp. Ở sân sau có một bể bơi ăn thông trực tiếp với nước hồ qua một cửa van lớn.

- Người ta đồn là một trong những người cháu trai của ông Sahee quá cố vẫn chưa trở về?

- Ông Sukekiyo đã đến Hakata hôm qua, và bà mẹ đã đi đón ông ấy. Lúc này họ đang ở nhà của họ ở Tokyo và sẽ quay về đây trong 2 hoặc 3 ngày nữa.

Trái tim của Kindaichi Kosuke như nhảy dựng lên, ông có cảm giác mình đã đến đúng lúc.

Lúc ấy, cánh cửa van của ngôi nhà được mở cho 1 con thuyền nhỏ lướt ra trên mặt hồ. Trên thuyền chỉ có độc một phụ nữ trẻ. Như thế để tạm biệt cô, một người đàn ông tản bộ ra ngoài.

Dường như họ trao đổi vài lời với nhau, rồi người phụ nữ vẫy tay và người đàn ông chậm rãi quay vào. Điều khiển mái chèo 1 cách thành thạo, người phụ nữ nhanh chóng ra xa.

- Tiểu thư Tamayo đấy. Không, nói cho thật chính xác thì không phải là một người ruột thịt với ông Inugami đâu, nhưng, biết nói thế nào nhỉ, có lẽ phải có những mối liên hệ rất mật thiết...

Một tuyệt thế giai nhân. Người ta bảo ở Nhật không có một phụ nữ nào đẹp hơn nàng cả. Cô hầu phòng bảo.

Kosuke lấy ống nhòm trong va-li ra. Nhìn kỹ khuôn mặt phản chiếu trong thấu kính, ông không thể ngăn 1 cái rùng mình chạy suốt trong sống lưng. Quả thật, ông không bao giờ hình dung là trên đời lại có một sắc đẹp như của Tamayo. Mái đầu khể ngả ra phía sau, những lọn tóc loăn xoăn hơi phủ lên vầng trán, đôi má bầu bĩnh, hàng mi dài, một sóng mũi nhỏ xinh xắn, đôi môi quyến rũ khôn tả, chiếc áo đầm thể thao thật thích hợp với thân hình mềm mại và nét dong dỏng tuyệt vời của nàng quả tình không thể có ngôn từ nào có thể tả cho xiết. Sắc đẹp đó khiến ta run lên.

Đương nín thở chiêm ngưỡng dáng người đó thì đột nhiên Kosuke thấy thái độ của Tamayo thay đổi. Nàng ngưng chèo và cứ nhìn xuống đáy thuyền. Chuyện gì thế? Và nàng bắt đầu la lên. Tamayo buông rơi mái chèo và con thuyền chòng chành thật nguy hiểm. Đôi mắt mở to vì sợ hãi, nàng vung vẩy hai bàn tay như một người điên. Dưới chân nàng, con thuyền nhanh chóng chìm xuống. Kindaichi Kosuke nhảy nhóm lên như thể bật ra khỏi ghế.

Chương 3

CON RẮN TRONG PHÒNG NGỦ

Cô hầu phòng chạy theo ông xuống cầu thang.

- Ông ơi, đây kia mà...

Kindaichi Kosuke chạy theo cô hầu phòng về phía cánh cửa sau. Cánh cửa dẫn ra hồ, và một bến đò nhỏ, có ba chiếc thuyền của KS Nasu, được trang bị để giải trí cho khách hàng neo ở đây.

Kindaichi Kosuke nhảy xuống một chiếc thuyền, cô hầu phòng vội vã tháo giây buộc. Hồ Nasu không sâu lắm nhưng đây chính là điều khiến nó trở nên nguy hiểm. Dưới đáy hồ, những cây thủy sinh mọc quấn vào nhau như tóc đàn bà. Nếu vô ý để nó cắn vào mình, thì ngay những tay bơi lội cừ khôi nhất cũng phải chịu chết và xác không bao giờ còn trôi lên được nữa.

Nghe những tiếng kêu la của Tamayo, vài chiếc thuyền rời bến sau Kosuke lúc này đang điên cuồng quạt mái chèo. Chính lúc đó người đàn ông ban nãy xuất hiện trên lối đi dạo. Khi thấy những gì xảy ra, hắn nhảy ùm xuống hồ.

Cuối cùng, hắn đến cạnh Tamayo trước tiên.

Khi Kosuke đến gần, con thuyền đã chìm xuống nước đến tận mép và Tamayo, kiệt sức, nép mình trong đôi tay của gã đàn ông.

- Ông thật tuyệt. Giờ thì trèo lên đây mau.

- Cảm ơn ông. Tôi giao tiểu thư cho ông. Tôi sẽ cột con thuyền lại.

Tamayo bám vào đôi tay của Kosuke và trèo lên thuyền.

Sau khi cột chiếc thuyền của Tamayo vào sau, gã đàn ông nhẹ nhàng leo lên thuyền. Gương mặt hắn y hệt một bộ mặt khỉ. Trán hẹp, mắt thụt sâu và đôi má lõm vào một cách kỳ dị. Không thể nào tồn tại một khuôn mặt gớm ghiếc hơn, nhưng tính trung thực lại hiện lên trong từng cử chỉ nhỏ của hắn.

Người đàn ông mắng Tamayo.

- Tôi đã bảo tiểu thư phải hết sức cẩn thận rồi kia mà... Lần này không phải lần thứ ba rồi sao?...

Kosuke thấy Tamayo giật mình. Nàng như một đứa trẻ bị bắt quả tang phạm lỗi, dỏ khóc dỏ cười.

- Nhưng này, Saruzo(*), tôi không có lỗi gì cả. Tôi đâu biết là có một lỗ thủng trong thuyền...

- Cô nói có một lỗ thủng?

Ngạc nhiên, Kosuke nhìn Tamayo.

- Vâng, dường như có một lỗ thủng được nút lại bằng 1 thứ gì đó. Và nó đã bung ra

...Kosuke chậm rãi chèo thuyền. Tamayo ngồi trước mặt ông, đầu tựa vào lồng ngực nở nang

của Saruzo, lúc này dường như đã có vẻ yên tâm. Khuôn mặt người đàn ông thì xấu xí nhưng thân hình khỏe mạnh của anh ta quả là một hòn đá tảng. Nhìn Tamayo nép mình vào đôi tay lực lưỡng này, người ta liên tưởng ngay đến một thứ dây leo vô tội quẩn quanh một cây thông già.

Nhìn gần, sắc đẹp của Tamayo quả thật là không bình thường. Chưa kể đến khuôn mặt, chỉ riêng vẻ đẹp của làn da ướt át của nàng cũng đã toát lên một sức trẻ trung hùng hực, trông thật rực rỡ, và Kindaichi Kosuke, kẻ chưa bao giờ biết rung động trước vẻ quyến rũ của một phụ nữ, lần này cũng thấy tim mình đập rộn ràng.

Thấy nàng nhận biết tâm trạng của mình và hơi đỏ mặt lên, ông che đậy sự bối rối của mình bằng cách bảo Saruzo:

- Hãy nói xem ban nãy anh đã nói gì kỳ quặc thế? “Lần này thì đã lần thứ ba rồi”, phải không nào... Như thế có nghĩa là...

Saruzo mở to mắt ra, rồi dường như miễn cưỡng, anh ta vừa nói vừa dò xét gương mặt Kosuke:

- Cái gì kỳ quặc...?

- Không đâu, không có gì đâu. Anh ngốc thật đấy, Saruzo! Anh lại cứ để ý chuyện đó. Chỉ là những sự nhầm lẫn thôi mà!

- Tiểu thư bảo là nhầm lẫn nhưng chỉ chút xíu nữa thôi là tiểu thư bỏ mạng rồi. Lần thứ nhất, một con rắn trong giường tiểu thư. May là tiểu thư phát hiện kịp thời. Lần thứ hai thì thắng xe hơi không ăn. Nó có ý muốn cho tiểu thư rơi xuống vách đá cùng với chiếc xe.

- Không đâu, không đúng đâu, không đúng chút nào hết. Chỉ là một sự xui xẻo trùng hợp thôi mà. Saruzo, anh hay tưởng tượng quá.

Trong khi Tamayo và Saruzo cãi cọ với nhau, chiếc thuyền đã lướt đến trước cánh cửa quen thuộc ngôi nhà Inugami.

Kosuke thả họ xuống lối đi dạo rồi trở về KS. Trên đường đi, ông nghĩ đến những lời của Saruzo. Một con rắn trong phòng, một tai nạn xe hơi và hôm nay, một lỗ thủng dưới đáy thuyền. Hiển nhiên là có một mối liên hệ giữa những sự việc đó với linh cảm của Wakabayashi Hoichiro. Cần thiết phải hỏi Wakabayashi chuyện này. Giờ này có lẽ ông ta đã đến KS rồi. Quả thật Wakabayashi Hoichiro đã có mặt.

- Em đã gặp ông khách của ông và đã dẫn ông ấy lên phòng ông...

Kosuke phóng lên lầu một, nhưng ở đấy, không hề thấy bóng dáng của người khách đâu cả. Song chắc chắn là ông ta đã đến. Một mẫu tàn thuốc hãy còn nghi ngút khói trong gạt tàn và, ở một góc phòng, có một chiếc nón.

Có lẽ ông ta đã đi vào nhà vệ sinh... Kosuke vừa ngồi xuống vừa nghĩ như vậy. Nhưng đợi mãi, đợi mãi, ông khách vẫn không xuất hiện. Sốt ruột, ông nhấn chuông gọi cô hầu phòng.

- Em biết ông ta đi đâu không? Chẳng thấy ông ta đâu cả.ừ

- Sao, ông vẫn chưa gặp ông ta ư? Có lẽ ông ta vào nhà vệ sinh...

- Dù sao thì cũng khá lâu rồi... Hay ông ta nhầm phòng? Em có thể đi xem hộ được không? Cô ta bước ra, gương mặt đăm chiêu. Một lúc sau, người ta nghe thấy một tiếng rú. Chính là giọng của cô ta.

Kosuke đâm bổ về hướng phát ra tiếng kêu. Trước khu nhà vệ sinh, cô hầu phòng đứng bất động, mặt tái mét.

- Thưa ông... có người, có người...

Theo hướng cô ta chỉ, Kosuke nhìn thấy, qua cánh cửa nhà vệ sinh hé mở, đôi chân của một người đàn ông nằm dài dưới đất. Kosuke mở cửa nhà vệ sinh bước vào. Ông khựng lại. Trên nền gạch trắng, một người đàn ông đeo kính đen nằm sấp. Có thể thấy là ông ấy đã dãy dụa trước khi ngã xuống. Cổ áo ấm và khăn quàng cổ của ông ta xộc xệch. Đôi bàn tay bấu vào sàn nhà, như thể ông ta muốn cắm móng tay của mình xuống đó. Nền gạch trắng lấm tẩm những giọt máu mà người đàn ông đã nhổ ra.

Kosuke tiến lại gần, cầm lấy cổ tay người đàn ông. Mạch không còn nhảy nữa.

Kosuke nhắc cặp kính đen ra và quay về phía cô hầu phòng. Cô gái sợ hãi nghiêng mình xuống khuôn mặt đó:

- A! Ông Wakabayashi!

Tim của Kosuke đập như trống làng.

(*) Saruzo tiếng Nhật có nghĩa là con khỉ

Chương 4

NGÀI FURUDATE

Không còn gì thách thức Kindaichi Kosuke hơn nữa. Kẻ phạm tội thú nhận tội lỗi của mình

với cha cố giống như khách hàng thổ lộ tất cả bí mật với thám tử tư để nhờ giúp đỡ. Cho đến nay, Kindaichi Kosuke có thể tự hào chưa một lần nào ông phụ lòng tin của khách hàng. Nhưng trong trường hợp này, khách hàng của ông vừa mới ló mặt là đã bị giết, đau hơn nữa là bị ngay trong phòng của ông... Còn gì nhục nhã cho Kosuke hơn? Điều đó có nghĩa là kẻ sát nhân đã biết được sự hiện diện của Kindaichi Kosuke. Hắn đã thách thức ông!

Ngay hôm đó, người ta tiến hành phẫu thuật tử thi. Lý do cái chết đã được khẳng định: ông ta bị đầu độc. Chất độc không ở trong bao tử hoặc trong ruột mà lại ở phổi. Vật đầu tiên gây sự chú ý là mẫu thuốc lá mang nhãn hiệu nước ngoài. Sau khi phân tích, người ta khẳng định được những gì đã dự đoán: chất độc được trộn lẫn với thuốc lá. Tuy nhiên, điều kỳ lạ là chỉ có một điều thuốc tẩm độc duy nhất, đó là điều còn sót lại trong gạt tàn. Có nghĩa là kẻ sát nhân không tính toán ngày giờ chính xác để giết ông ta. Phương pháp này thật hết sức thanh lịch và tinh vi, vì hung thủ chẳng cần gì phải có mặt bên cạnh nạn nhân, do đó nguy cơ bị nghi ngờ bị triệt tiêu.

Sáng hôm sau, một vị khách đến gặp ông ở KS Nasu. Ông khá ngạc nhiên khi đọc cái tên trên tấm danh thiếp do ả hầu đem vào: Furudate Kyozo.

Furudate Kyozo: chắc chắn đây là chủ nhân của VP luật sư Furudate. Chính ông ta là LS tư vấn và là người giữ chúc thư của Inugami Sahee.

Furudate Kyozo là một người đàn ông đã đứng bên ngưỡng cửa tuổi già, nước da bánh mật và vẻ mặt nghiêm khắc.

Vừa chăm chú quan sát thái độ của Kosuke với ánh mắt sắc sảo chuyên nghiệp, ông ta vừa lịch sự cáo lỗi về cuộc viếng thăm bất ngờ.

- ... Tôi vừa mới đến sở cảnh sát. Dường như Wakabayashi Hoichiro đã yêu cầu ông tiến hành một cuộc điều tra...

- Đúng vậy. Chỉ có điều... Giờ đây thật khó có thể biết được ông ấy muốn tôi điều tra việc gì.

- Tuy nhiên, dù sao ông cũng có ý kiến gì chứ? Chắc là ông ta đã viết thư yêu cầu ông...

Kindaichi Kosuke chột hạ thấp giọng.

- Giống như ông, tôi cũng nghĩ đến danh dự của nhà Inugami. Ở sở cảnh sát, tôi đã chẳng nói gì cả nhưng, thật ra thì, đây là lá thư mà tôi đã nhận được của ông Wakabayashi.

Ông đưa cho Furudate lá thư rồi chăm chú quan sát vẻ mặt của ông LS.

Trên gương mặt của ông Furudate, một nỗi kinh ngạc càng lúc càng gia tăng. Trên nước da bánh mật chẳng chịt nếp nhăn của ông, mồ hôi tuôn đầm đìa. Hai bàn tay cầm lá thư run bần bật.

- Thưa ngài, nội dung bức thư này cho ngài biết được điều gì chẳng?

Một vẻ bối rối vô cùng hiện trên mặt ông LS. Chắc chắn ông có biết điều gì đó.

Kosuke vươn thẳng người lên.

- Ngài Furudate, ngài hoàn toàn không biết đến lá thư này chứ? Ông Wakabayashi muốn tôi điều tra chuyện gì thế?

- Tôi không biết. Tuy nhiên, giờ đây khi tôi nghĩ lại, thì quả có một sự thay đổi nào đó trong thái độ của Wakabayashi. Ông ta trở nên rất dễ bị kích động, dường như ông ta sợ điều gì đó.... Furudate dường như đang đấu tranh với nội tâm của mình. Cuối cùng ông quyết định.

- Thật ra thì tôi muốn hỏi ý kiến ông về... vấn đề lá chúc thư của ông Inugami. Nó được cất trong két của VP. Hôm qua, sau vụ Wakabayashi, tôi hơi lo nên đã đi kiểm tra két. Tôi có cảm giác là tờ di chúc này đã bị ai đó đọc rồi...

Hơi thở của Kosuke trở nên gấp gáp.

- Nếu như đã có ai đó đọc thì có gì rắc rối không?

- Không, lá chúc thư đó, sớm muộn gì thì... Cuối cùng ông Sukekiyo đã trở về và 2 hoặc 3 hôm nữa, tôi sẽ cho đọc nó. Nhưng, mấy lúc sau này, tôi cứ quay quắt bởi vì, ngay sau khi được đọc xong, chắc chắn sẽ xảy ra những vụ cãi vã về việc thừa kế.

- Thế có gì kỳ lạ trong tờ di chúc đó chẳng...?

- Vâng, rất kỳ lạ!

Ông Furudate đã cố gắng tột độ khi nói câu này.

- Nó dị thường đến độ tôi phải tự hỏi rằng chẳng biết ông ta có còn sáng suốt khi lập hay không. Như thế ông ta muốn cho tất cả những kẻ thừa kế phải xâu xé lẫn nhau vậy. Chính tôi đã cố hết sức mình để thuyết phục ông lão nhưng, tay Sahee này là một kẻ vô cùng bướng bỉnh...

- Ngài có thể tiết lộ lá chúc thư cho tôi biết được không?

Furudate xua tay.

- Điều này bất khả kháng.

- Tôi hiểu. Tôi sẽ không ép ngài đâu. Nhưng, bởi vì lá chúc thư dường như đã bị đọc.

- Tôi chẳng thấy ai trong gia đình Inugami có điều kiện để mở két cả. Chính vì thế tôi cứ tự hỏi chẳng biết có phải Wakabayashi đã bị mua chuộc... Có thể do yêu cầu của một trong những người thừa kế nào đó ông ta đã sao lại một bản khác. Có nhiều chuyện kỳ lạ đã xảy ra trong nhà Inugami. Chẳng biết có phải vì thế mà Wakabayashi đã lo sợ.

- Ông nói đã có những chuyện kỳ lạ xảy ra...?

LS ném một ánh mắt dò hỏi về phía Kindaichi Kosuke.

- Tôi thiết tưởng, cả ông nữa, ông cũng biết rồi... Hôm qua, trên mặt hồ, dường như lại đã có chuyện gì xảy ra...

- Vâng, chuyện chiếc thuyền.

- Dường như ông đã quan sát chiếc thuyền.

- Vâng! Ở đáy thuyền có một cái lỗ mà tôi đoán chắc là do kẻ nào đó cố ý đâm thủng, sau đó được trét lại bằng Matiz. Điều này có nghĩa là, trong lá chúc thư, Tamayo có điều gì đó...

- Chính thế, một cách nào đó thì cô ta là nhân vật chính trong lá chúc thư.

Kindaichi Kosuke nhớ lại mỹ nhân mà ông đã diện kiến hôm qua. Ông lão Inugami đã chuẩn bị cho sắc đẹp thần thánh như tỏa hào quang đó cái định mệnh nào thế nhỉ?

Và, như trong một giấc mơ, Kosuke thấy một bàn tay đen đúa đang tiến lại phía sau lưng Tamayo trong lúc nàng cuống quýt vẫy tay trên con thuyền đang chìm xuống dưới những tia nắng xé của mặt trời tàn

Chương 5

SUKEKIYO TRỞ VỀ

Cuối cùng Sukekiyo đã được giải ngũ. Tin chàng cập bến Hakata lan truyền khắp tỉnh Nasu. Nhưng thật lạ lùng. Matsuko, một mình đi Hakata đón Sukekiyo đã điện tín cho các bà em mình hãy tập trung ở Nasu ngay. Thế mà, 15 ngày đã qua kể từ khi họ về đến nhà riêng ở Tokyo, họ cứ ở lì ở đó, bất chấp sự sốt ruột của các thành viên khác trong gia đình Inugami. Cứ như họ bị ngôi nhà nuốt chửng vậy. Việc Wakabayashi bị giết chưa giải quyết, nay sự biệt vô âm tín của mẹ con bà Matsuko càng làm cho không khí ở Nasu thêm ngột ngạt...

Một buổi sáng đầu tháng 11, Furudate Kyoza bất ngờ đến thăm Kindaichi Kosuke.

- Tôi sắp đến nhà Inugami để công bố bản chúc thư, nhưng trước khi đi, tôi chợt có ý muốn gặp ông...

- Vâng, thưa ngài, tôi có thể giúp được gì...?

- Sự thực thì, thưa ông Kindaichi, tôi cần phải xin lỗi ông... Số là thế này: tôi đã yêu cầu một đồng nghiệp của tôi ở Tokyo điều tra về ông và đã nhận được phúc đáp: có thể tin tưởng tuyệt đối ở ông! Vì vậy với ông tôi sẽ... Như tôi đã nói với ông, lá chúc thư chứa đựng tất cả những gì cần thiết để có thể dìm những kẻ thừa kế vào những cuộc tranh chấp mà sẽ chỉ có máu mới rửa được. Còn chuyện Sukekiyo trở về nữa. Tại sao ông ta lại tránh ánh mắt của người khác? Tôi đã được một gia nhân nhà Inugami báo cho biết: mẹ con Matsuko – Sukekiyo đã trở về Nasu chiều qua mà không hề báo trước, có lẽ là bằng chuyến tàu chót. Anh SV giữ vai trò gác cổng ở đây đã ra mở cửa: Trước cổng là bà Matsuko và người gác cổng ngạc nhiên hơn khi sau lưng bà là một người đàn ông, cổ áo ấm dựng cao. Dường như hẳn ta phủ kín hết đầu cổ với một loại

mũ chụp, chỉ để chừa đôi mắt.

- Một loại mũ chụp...

- Dường như thế... Trong khi anh SV đứng chết sững và kinh ngạc, bà Matsuko chỉ nói đơn giản: “Sukekiyo đấy”, rồi cùng người đàn ông băng qua cổng và rút lui ngay lập tức vào căn hộ của bà...

Khi nghe báo cáo của anh SV, cả nhà Inugami đã náo động cả lên. Ngay lập tức họ đến chỗ Matsuko, nhưng bà này chỉ nói với họ: “Chúng tôi rất mệt, hẹn đến mai”. Và bà cũng chẳng buồn cho Sukekiyo ra mắt nữa. Sáng nay, vẫn chẳng một ai thấy được mặt mũi ông ta.

- Vâng, nhưng thưa ngài, ông ta đâu thể nào giữ kín bộ mặt vĩnh viễn được...

- Chắc chắn rồi. Hôm nay tôi sẽ không thể đọc chúc thư trước khi biết chắc kẻ trở về chính thực là Sukekiyo.

Kosuke chợt đổi đề tài:

- Ông vẫn không biết người mà Wakabayashi đã cho xem tờ di chúc à?

- Không!

- Ai là người có những mối quan hệ thân tình nhất với ông Wakabayashi...? Kẻ nào có thể dễ dàng mua chuộc ông ta nhất? Tôi thiết tưởng ông ta sẽ không dễ bị mua chuộc bởi bất kỳ ai. Có thể Wakabayashi là loại người suy nghĩ theo cách: “Nếu với con người này ta có thể...”

Câu hỏi mà Kosuke đặt ra rất vô tư nhưng dường như lại xâu xé dữ dội con tim của người đối thoại với ông. Bàng hoàng, ông Furudate lặng đi một lúc, rồi rút khăn tay ra lau cổ.

- Chắc... chắc... chắc chắn là không phải. Quả... quả tình nhân vật đó tự mình sẽ gặp nguy hiểm gấp nhiều lần.

Lần này, đến lượt Kosuke muốn nín thở. Ông nhìn chòng chọc vào mặt ông LS và thì thầm với một giọng khàn khàn:

- Ngài Furudate, ngài muốn nói là... Tamayo?

- ... Vâng!... Trong nhật ký của ông ta, có nhiều đoạn lặp đi lặp lại là ông ta nghĩ đến cô gái đó một cách thắm lén... Ông ta sẽ làm tất cả những gì cô ta yêu cầu.

- Thưa ngài, dường như ngay trước khi đến gặp tôi, Wakabayashi đã ở nhà Inugami sang. Ông ta đã gặp Tamayo vào lúc ấy chẳng?

- Chuyện này tôi không biết. Nhưng... nhưng cho dù ông ta có gặp cô ta... Không! Tiểu thư Tamayo, một điều thuốc lá tẩm thuốc độc, một tuyệt thế giai nhân như thế...

Chợt Furudate vội vã nhìn đồng hồ.

- Xin lỗi. Đã đến giờ rồi! Tôi phải đi. Nhà Inugami đang đợi tôi.

Và, với chiếc cặp hồ sơ dưới nách, ngài Furudate vội vã bước xuống như thể chạy trốn những bậc thang của KS Nasu.

Chương 6

Cái rìu, cây đàn Koto và đóa hoa cúc

Kindaichi Kosuke lại lôi cuốn “Cuộc đời của Inugami Sahee” ra đọc. Một tiếng đồng hồ sau chợt có tiếng gọi từ dưới hồ vẳng lên. Một con thuyền cập bến của KS.

Đứng trên thuyền là Saruzo. Kindaichi Kosuke nghiêng mình ra ngoài hiên nhà.

- Anh gọi tôi đấy à?

- Ngài Furudate sắp đọc di chúc và nói, nếu ông muốn, ông có thể đến.

Con đồ quay đi khi ông trở ra khỏi phòng sau khi đã thay chiếc Kimono của KS.

- Tiểu thư không có gì thay đổi từ ngày đó chứ?

- Không, nhờ ông...

- Chiếc thuyền mà tiểu thư dùng hôm nọ, mọi người trong gia đình đều có thể sử dụng?

- Không, đây là thuyền riêng của tiểu thư.

- Lần trước anh đã nói có những chuyện rủi ro khó hiểu đã xảy ra với tiểu thư Tamayo, thế chúng xảy ra khi nào vậy?

- ...Ồ có lẽ vào khoảng cuối mùa xuân.

- Sau khi ông lão Sahee chết chẳng bao lâu à?

- Vâng.

- Tiểu thư Tamayo là gì đối với anh thế?

- Đây là một nhân vật rất quan trọng. Chính ông Sahee quá cố đã nhờ tôi bảo vệ tiểu thư, dù tôi có phải bỏ mạng đi nữa.

Saruzo nói với vẻ hãnh diện. Nhìn vào bộ ngực rắn chắc như một tảng đá và đôi tay dày chẳng kém gì những thân cây của gã khổng lồ góm ghiếc này, Kindaichi Kosuke tin rằng, nếu có kẻ nào muốn đụng đến, dù chỉ là một sợi tóc của Tamayo, thì gã Saruzo trung thành này sẽ vồ ngay lấy mà bẻ gãy cổ.

Thuyền đã đến dinh thự nhà Inugami. Điều khiến Kindaichi Kosuke chú ý trước tiên, ấy là số lượng đáng kể của những chậu cúc đặt khắp nơi trong khu vườn rộng lớn. Những bông cúc rực rỡ nảy nở tròn vẹn, kiêu hãnh, tràn lan... Ở một góc vườn, có cả một bồn trồng hoa cúc được chống giá bằng những cánh cửa trượt kiểu xưa được sắp xếp theo hình bàn cờ dam.

- Ô! Tuyệt thật! Ai trông nom nó vậy?

- Tôi...

Vừa lúc một ả hầu chạy đến.

- Xin mời... Cả nhà đang đợi ông.

Ả đi trước dẫn đường. Đây là những hành lang dài vô tận. Một mớ bong bong những hành lang và hành lang. Hai bên các hành lang này là vô số phòng. Sự im lặng tuyệt đối ngự trị ở đây tựa như sự im lặng ở nghĩa trang.

Ả hầu chỉ vừa kéo cánh cửa ra là mọi ánh mắt đều đã đổ dồn vào Kindaichi Kosuke.

Từ gối nệm của mình, ngài Furudate gật đầu chào ông.

- Thưa quý bà, quý ông, cho phép tôi giới thiệu ông Kindaichi Kosuke mà tôi đã nói với quý vị...

Tất cả mọi thành viên gia đình Inugami đều cúi đầu chào ông. Căn phòng có diện tích 12 tấm Tatami (1). Một bức gỗ trắng đặt phía tường đối diện treo tấm hình của ông Inugami quá cổ với một vòng hoa cúc bao quanh. Ngồi trước bức gỗ là 3 người trẻ tuổi mặc lễ phục Nhật truyền thống, ngực mang huy hiệu của gia đình. Khi Kosuke nhìn thấy người ngồi đầu tiên, tim ông đập mạnh. Người này phủ kín đầu bằng một tấm mũ chụp màu đen. Có 2 lỗ mắt nhưng vì y cuối đầu xuống nên người ta không thể đoán ra được cái gì đằng sau đó. Chính là Sukekiyo! Khuôn mặt của 2 chàng trai trẻ ngồi sau Sukekiyo, Kindaichi Kosuke nhớ lại là đã bắt gặp trong cuốn “Cuộc đời của Inugami Sahee”. Đây là Suketake, con của Takeko, và Suketomo, con của Umeko. Suketake, béo mũm mĩm, khuôn mặt vuông khiến ta liên tưởng đến một tấm bình phong, trong khi Suketomo, cao dong dỏng, có vẻ mảnh người.

Thái độ cao ngạo và vẻ cau có của Suketake, trái ngược rõ rệt với vẻ xảo quyệt của Suketomo, biểu hiện ở ánh mắt láo liên. Cách đây một khoảng là Tamayo. Nàng ngồi một mình, xinh đẹp và trang nghiêm. Khác với thường ngày, nàng mặc một chiếc Kimono nhưng sắc đẹp thần thánh của nàng khiến ai nấy đều run lên.

Kề bên là Furudate. Phía đối diện là Matsuko, Toranosuke, Sayoko – em gái của Suketake, rồi đến Umeko và Kokichi.

Sayoko khá xinh. Giá như Tamayo không có mặt ở đây, nàng có thể được xem là tuyệt sắc. Nhưng những nét quyến rũ của nàng đã phai nhòa đi rất nhiều trước sắc đẹp khôn sánh của Tamayo. Sayoko nhận thức được điều này. Trong ánh mắt mà thỉnh thoảng nàng ném cho Tamayo, người ta có thể đọc được một vẻ thù nghịch lạ lùng.

Khẽ ho một cái, ngài Furudate cầm lấy chiếc phong bì dày đặt trên đầu gối.

- Tốt, thế thì tôi xin đọc bản chúc thư... Nhưng trước đó, tôi có một yêu cầu muốn trình bày với bà Matsuko... Tôi được lệnh là mở lá chúc thư này khi nào quý vị họp mặt đông đủ. Tuy nhiên...

- ông LS hơi lắp bắp... Giá như chúng tôi có thể được nhìn mặt ông Sukekiyo...

Đôi mắt của Matsuko tóe lửa.

- Ngài muốn nói gì? Ngài cho rằng đây không phải là Sukekiyo chẳng?

Takeko can thiệp. Trái ngược với bà Matsuko, Takeko trông tựa như một quả cầu béo tròn. Tuy nhiên, bà ta chẳng có cái vẻ phúc hậu mà thiên hạ hay gán cho những bà béo tốt:

- Thế nào Umeko, cô nghĩ sao? Nhất thiết phải yêu cầu Sukekiyo gỡ chiếc mũ chụp của nó ra và trình diện chúng ta chứ?

- Đúng vậy?

Trong ba chị em cùng cha khác mẹ, Umeko đẹp nhất, và sự độc ác thì cũng dẫn đầu. Những đức lang quân của họ cũng tán thành Takeko.

Toranosuke xấp xỉ ngũ tuần. Đây là một người đàn ông mập mạp có gương mặt đỏ kè, rộng bành bành với ánh mắt dữ dội. So với Toranosuke, Kokichi là một người nhỏ thó, nước da trắng. Tâm hồn tăm tối của ông ta biểu lộ ra nơi ánh mắt không ngớt lảo liên, y hệt như con trai mình.

Một sự yên lặng tuyệt đối bao trùm cử tạ. Matsuko chột phá ngang nó bằng một giọng dứt khoát:

- Sukekiyo, gỡ mũ chụp ra!

Đầu Sukekiyo run lên. Sau vài khoảnh khắc, bàn tay hần rụt rè đưa lên, từ từ gỡ chiếc mũ chụp. Khuôn mặt của Sukekiyo không có mũ chụp... Kindaichi Kosuke nhận ra nó nhờ đã thấy một tấm ảnh chụp trong cuốn “Cuộc đời của Inugami Sahee”. Nhưng, quả là một bộ mặt kỳ dị! Tựa hồ như nó đã thành băng, đã chết rồi vậy. Hoàn toàn không có một nét sống động. Đây là một gương mặt không hề có máu.

“A a a a!...” Sayoko rú lên. Cử tọa xôn xao. Giọng phẫn nộ của Matsuko át hết tiếng xôn xao:

- Sukekiyo đã bị thương nặng ở mặt. Chúng tôi ở lại Tokyo lâu đến thế là để chế tạo tấm mặt nạ mà nó đang mang. Tôi đã yêu cầu chế tạo nó giống hệt như khuôn mặt của thằng bé thuở nào. Sukekiyo, dỡ một nửa tấm mặt nạ của con lên xem!

Hần đưa bàn tay run rẩy đến cằm và lột tấm mặt nạ lên, y hệt như bóc da mặt mình ra vậy.

“A a a a!...” Sayoko lại rú lên. Kindaichi Kosuke không thể giữ cho đầu gối mình đừng run lên, và cảm thấy lòng mình se lại: Dưới tấm mặt nạ hết sức hoàn hảo này, đôi môi và cái cằm không có gì lạ thường, nhưng khi tấm mặt nạ được kéo lên đến mũi, nhầy nhụa như những ung nhọt mưng mủ.

- Sukekiyo! Thế đủ rồi! Hạ mặt nạ xuống đi!

- Thế đấy, ngài Furudate. Giờ đây tất cả những mối ngờ vực của ngài đã được sáng tỏ rồi chứ? Gương mặt Sukekiyo có hơi thay đổi, nhưng tôi, mẹ nó, tôi xin làm chứng. Giờ đây xin ngài hãy đọc bản chúc thư nhanh lên cho.

(1) Loại chiếu rơm để ngồi, khoảng 1,60 m2

Chương 7

BẢN CHÚC THƯ GÂY ĐỔ MÁU

Sau câu nói của Matsuko, ông LS hoàn hồn và ánh mắt ông lướt qua khắp cử tọa. Chẳng một ai còn phản đối.

Ngài Furudate run rẩy mở niêm chiếc phong bì.

Rồi, với một giọng trầm trầm nhưng vang xa, ông bắt đầu đọc chúc thư:

- "Một... cái rìu, cây đàn Koto (2) và đóa hoa cúc, ba báu vật của nhà Inugami, tiêu biểu cho quyền thừa kế mọi của cải của nhà Inugami, được nhường lại cho Nonomiya Tamayo, theo các điều khoản sau đây..."

Khuôn mặt đẹp của Tamayo chợt tái đi. Gương mặt của những người khác nhợt nhạt hẳn. Những ánh mắt thù hận chiếu vào Tamayo nóng bỏng như những mũi tên lửa. Chẳng để ý đến điều này, ngài Furudate đọc sang đoạn kế tiếp.

- "Một... Nonomiya Tamayo phải lấy một trong ba người: Sukekiyo, Suketake hoặc Suketomo làm chồng. Sự lựa chọn này hoàn toàn theo ý Nonomiya Tamayo. Trường hợp tiểu thư từ chối và lựa chọn một người chồng khác, tiểu thư sẽ mất hết quyền thừa kế..."

Nói cách khác, điều này có nghĩa là tất cả mọi của cải của nhà Inugami sẽ vào tay người nào chinh phục được tình yêu của Tamayo!

Ngài Furudate tiếp tục đọc với giọng run run:

- "Một... Nonomiya Tamayo sẽ được chọn lựa trong ba tháng, kể từ ngày bản chúc thư này được đọc. Trường hợp người được tiểu thư lựa chọn từ chối cuộc hôn nhân, tức là anh ta đã từ chối quyền thừa kế của nhà Inugami. Trường hợp chẳng một ai trong ba người muốn kết hôn với Tamayo, hoặc trong trường hợp cả ba đều chết, tiểu thư sẽ được giải phóng khỏi đoạn thứ hai và được hoàn toàn tự do kết hôn với một người khác".

Không khí càng lúc càng căng thẳng. Tamayo mặt mày tái ngắt, đầu cuối thật thấp. Sự xúc động của nàng hiện ra trong những cái rùng mình. Những ánh mắt cháy bỏng căm thù của gia đình Inugami càng lúc càng công khai.

- "Một... Trường hợp Nonomiya Tamayo bị mất quyền thừa kế cái rìu, cây đàn koto và đoá hoa cúc thì tất cả những xí nghiệp nhà Inugami sẽ thuộc về Sukekiyo. Khi đó Suketake và Suketomo sẽ phụ tá Sukekiyo và giữ những chức vụ mà thân phụ của họ hiện nay đang đảm nhiệm. Tất cả của cải của nhà Inugami sẽ được chia thành 5 phần bằng nhau do Hội đồng nhà Inugami lo liệu. Ba phần được chia cho Sukekiyo, Suketake và Suketomo, hai phần chia cho Aonuma Shizuma, con trai duy nhất của Aonuma Kikuno. Trong trường hợp này, những người thừa kế sẽ phải hiến cho HĐ nhà Inugami 1/5 phần thừa kế của họ".

Khi câu "Aonuma Shizuma, con trai duy nhất của Aonuma Kikuno" vang lên, tất cả đều sửng sốt. Matsuko, Takeko, Umeko như muốn ngã ngửa ra. Họ nhìn nhau và, trong mắt họ cùng cháy lên tia lửa cháy bỏng thù hận. Nỗi hận thù còn sâu xa hơn nhiều so với nỗi hận thù mà họ đảm nhận được khi nghe đọc đoạn thứ nhất, vào lúc họ biết rằng tất cả mọi của cải và mọi xí nghiệp của nhà Inugami được giao cho Nonomiya Tamayo.

Aonuma Shizuma là ai?

Aonuma Shizuma là ai? Kindaichi Kosuke đã đọc đi đọc lại cuốn "Cuộc đời của Inugami Sahee" nhưng ông chưa hề một lần nào bắt gặp một cái tên như thế. Và tại sao Matsuko, Takeko, và Umeko lại bày tỏ nỗi thù hận dữ tợn đến thế đối với cái tên này?

- "... Hội đồng nhà Inugami phải cho tìm kiếm Aonuma Shizuma trong vòng ba tháng sau khi bản chúc thư này được đọc. Trường hợp không biết được tin tức gì của ông ta hoặc trường hợp mà cái chết của ông ta được thừa nhận, phần gia tài của ông ấy sẽ được giao trọn cho HĐ nhà Inugami."

- "Một... Trường hợp Nonomiya Tamayo bị mất quyền thừa kế và tai hoạ xảy ra cho Sukekiyo, Suketake hoặc Suketomo, thì những biện pháp sau đây sẽ được áp dụng. Thứ nhất, trường hợp Sukekiyo mất đi, tất cả mọi xí nghiệp nhà Inugami sẽ được giao cho Suketake hoặc Suketomo. Thứ hai, trong trường hợp mà một trong ba người hoặc cả ba người mất đi, thì phần của cải đó sẽ được giao cho Aonuma Shizuma."

Bản chúc thư của Inugami Sahee rất dài. Đây là một thứ trò chơi ghép hình mà mọi trò săn đuổi phối hợp giữa sự sống – chết của 5 người: Nonomiya Tamayo, Sukekiyo, Suketake, Suketomo và Aonuma Shizuma. Dù sao đi nữa, khi lướt qua tất cả những gì đã được đọc, ai cũng có thể hiểu ra sự biệt đãi tuyệt đối của Nonomiya Tamayo và kẻ đó là nhân vật có tên Aonuma Shizuma.

Hắn là người có thể thừa hưởng gia sản của ông cụ mà không phải lệ thuộc vào ý muốn của

Tamayo như Sukekiyo, Suketake và Suketomo. Và trong trường hợp mà cô này mất hết quyền hạn hoặc chết đi, anh ta sẽ chiếm vị trí tốt nhất.

Một bản di chúc lạ lùng chứa đầy những tai họa và ác ý! Già Sahee đã quá khắc nghiệt với những người con và cháu ruột của mình.

Kindachi Kosuke quan sát những gương mặt của nhà Inugami.

Từ tấm mặt nạ của Sukekiyo toát ra một vẻ lo âu không tả xiết, nó lạ lùng và thảm thiết; người ta không thể đọc được nét mặt anh ta nhưng bờ vai run bần bật đã khiến người ta đoán ra được cú sốc dữ dội mà anh ta đã nhận lãnh.

Suketake mở to đôi mắt bàng hoàng, nhìn sững vào một điểm trên tấm tatami ngay trước mặt mình. Khuôn mặt anh ta đẫm mồ hôi.

Suketomo với trí thông minh hơi ít ỏi, cứ rung đùi một cách bồn chồn. ánh mắt láo liên của anh ta thường trực bám vào Tamaayo và, một nụ cười mỉa mai, cộng thêm với vẻ hy vọng lẫn e dè, hiện lên quanh viền môi mỏng dính.

Nhất cử nhất động của Suketomo đều không thoát khỏi ánh mắt của Sayokô. Toàn bộ thân thể nàng biểu lộ những lời cầu khẩn và van xin hướng về Suketomo như những luồng điện. Nhưng khi bắt gặp cái nhìn của anh ta dành cho Tamayo, Sayokô bặm môi và cuối đầu xuống một cách thảm hại...

Matsuko, Takeko, và umeko là hình ảnh của cơn thịnh nộ. Họ đến chết mất vì nỗi hận thù u ám đối với người cha đã quá cố. Nhưng khi họ nhận ra rằng mục tiêu đã chết thì nỗi hận của họ kết hợp lại, hướng vào Tamayo.

Cuối cùng là Tamayo: càng về cuối, nàng càng lấy lại được vẻ bình thản. Và khi đọc xong, khuôn mặt nàng tái xanh nhưng dường như nó chẳng có vẻ gì bị thương tổn hoặc xúc động.

Nàng ngồi bình thản và lặng lẽ chẳng khác gì một pho tượng. Nhưng đôi mắt nàng chất chứa một vẻ lạ lùng: ánh mắt ngây ngất, như thể nàng đang theo đuổi một giấc mộng.

Đột nhiên có ai đó hét lên:

- Láo! Láo toét! Không phải lá chúc thư thật của cha. Ai đó đã... Đây chỉ là một kịch bản được viết để sang đoạt gia sản nhà Inugami. Chỉ là một bản giả mạo thô thiển!

Đó là Matsuko.

Đôi lông mày của Furudate giật giật:

- Thừa bà, tôi cũng mong như thế. Nhưng bất hạnh thay, bản di chúc này không phải giả mạo và hoàn toàn hợp lệ. Nếu quý vị muốn đem ra tòa, chắc chắn quý vị sẽ thua kiện. Và, cho dù quý vị có nói gì đi nữa, tinh thần của bản di chúc này vẫn phải được thi hành thật chính xác.

Chương 8

Bảng phả hệ của nhà Inugami

Tất cả cùng câm lặng nhìn những tòa nhà menh mông của nhà Inugami phía bên kia hồ. Vào mùa thu, màn đêm buông sớm trong những vùng đồi núi, và nhà Inugami đã nhuộm ánh xám xanh của hoàng hôn.

Có lẽ gió đã nổi lên, những làn sóng lăn tăn chạy trên mặt hồ.

... Furudate và Kosuke cùng rời khỏi nhà Inugami, lòng trĩu nặng. Họ lặng lẽ về KS Nasu, vào phòng Kosuke.

- Chúng ta tiếp tục cuộc trò chuyện ban nãy. Người đã mua chuộc Wakabayashi, ngài có nghĩ là Tamayo? Hồi lâu, Kosuke mới cất tiếng.

Ngài LS giật nảy mình như thể ai đó lại ngoáy con dao vào vết thương của ông. Ông hỗn hển:

- Tại... Tại sao ông nói những điều như thế? Không, tôi hoàn toàn không thấy là ai có thể mua chuộc Wakabayashi...

- Ngài Furudate, ngài nên bình tĩnh lại...

- Chính... chính kẻ đã đọc lá chúc thư muốn giết nàng... Cho dù người ta có nói gì đi nữa thì đối với gia đình Inugami, tiểu thư Tamayo là kẻ thù.

- Vâng! Nhưng thế thì tại sao những điều đó không bao giờ thành công? Con rắn trong phòng ngủ, tai nạn xe hơi, rồi lần thứ 3, vụ con thuyền, bao giờ cũng thất bại? Tại sao thiên hạ lại không làm tốt hơn một chút nhỉ?

Ông Furudate nhìn Kosuke với những ánh mắt khủng khiếp. Cuối cùng, ông thì thào, giọng tắt nghẹn:

- Tôi không hiểu ông muốn nói gì, ông Kindaichi ạ.

Kosuke lắc lắc đầu.

- Không đâu, ông hiểu rất rõ. Ông biết nhưng vờ như không biết. Con rắn trong phòng, thắng đứt, lỗ thủng dưới đáy thuyền... Chẳng phải chính Tamayo đã đạo diễn tất cả những chuyện đó hay sao...?

- Vì lý do gì? Tại sao tiểu thư Tamayo lại hành động như vậy?

- Để phòng việc sẽ xảy ra...

- Việc gì sẽ xảy ra...?

- Ba cái chết của Sukekiyo, Suketake và Suketomo...

Ngài LS toát mồ hôi lạnh. Mồ hôi tuôn đầm đìa từ trán xuống má, chảy dài theo những nếp nhăn. Không buồn lau, ngài Furudate bám lấy hai tay ghế, chuẩn bị chồm tới.

- Ai, ông bảo ai sẽ giết họ? Vả lại, có liên quan gì với tiểu thư Tamayo chứ?

- Thưa ngài, xin hãy nghe đây. Tamayo đã được thừa kế một gia tài kếch xù với 1 điều kiện: phải lấy 1 trong 3 người anh em họ kia. Nhưng, nếu nàng không muốn lấy 1 ai trong 3 người, và cũng k0 muốn mất gia tài... Trong trường hợp này, chẳng còn cách nào khác ngoài việc cho cả 3 chết đi. Và trước tiên, nàng chơi những trò bị đe dọa liên tiếp này nọ. Để sau này, khi tất cả đã xong xuôi, nàng cũng có thể nói, nàng chỉ là 1 nạn nhân...

Kindaichi Kosuke mỉm cười buồn bã:

- Tôi chỉ hình dung ra những khả năng khác nhau... Ngược lại, cũng có thể những tai nạn xảy đến cho Tamayo k0 phải do nàng dựng ra, mà có ai đó thật sự muốn giết nàng. Trong trường hợp đó, ai là hung thủ, hắc âm mưu gì? Rất có khả năng Sukekiyo, Suketake, hoặc Suketomo và có thể cả cha mẹ và em gái của họ nữa. Nếu ta nghiêng về giả thuyết này, thì chắc chắn phải có 1 kẻ tình nghi mà ta cần phải lôi ra.

- Ai thế?

- Aonuma Shizuma!

Một tiếng kêu yếu ớt thốt ra từ đôi môi Furudate.

- Thưa ngài, kẻ này có nhiều lý do hơn hết để muốn Tamayo chết đi. Thế Aonuma Shizuma là ai?

Ngài LS thở dài, lau mồ hôi trán:

- Aonuma Shizuma là căn nguyên của nỗi khổ đau đã đè nặng lên những năm cuối đời của già Sahee. Ông lão cho hẳn 1 vị trí quan trọng trong lá chúc thư cũng không có gì là điên rồ cả. Aonuma Shizuma, chính là... - Ông Furudate hơi khựng lại - ... là người con hoang của già Sahee.

Kindaichi Kosuke nhướng mày.

- Con hoang?...

- Vâng... và là con trai duy nhất của già Sahee.

- Tại sao không thấy viết trong “Cuộc đời của Inugami Sahee”?

- Bởi vì nếu viết, thì không thể nào giấu được cách xử sự kinh tởm của Matsuko, Takeko và Umeko...

- Già Sahee, khi đã quá ngũ tuần mới thật sự yêu lần đầu. Người phụ nữ ấy tên là Aonuma Kikuno, làm việc trong 1 xưởng dệt của nhà Inugami. Người ta bảo nàng còn trẻ hơn cả bà Matsuko. Người phụ nữ này mang thai. 3 người con gái Matsuko, Takeko và Umeko lo sợ. Sahee đã say đắm nàng lắm rồi. Thêm vào đó, nếu nàng cho ông 1 đứa con trai mà ông hằng ao

ước, chắc chắn là ông sẽ đưa nàng lên thành vợ chính thức và như thế, cả gia tài nhà Inugami sẽ lọt vào tay đứa bé... Thế là cả 3 đồng ý “tính sổ” Kikuno. Họ chửi bới nàng thậm tệ đến độ Kikuno không thể nào chịu nổi phải trốn khỏi nhà Inugami. Nhưng sau đó họ biết được là già Sahee đã trao: Cái rìu, cây đàn Koto và đoá hoa cúc – 3 báu vật biểu trưng cho quyền thừa kế nhà Inugami cho Kikuno và bảo rằng, nếu nàng sinh con trai, nàng có thể tạo tên tuổi cho con trai nàng. Vì thế, khi biết Kikuno sinh 1 bé trai, họ tìm ngay Kikuno và buộc cô ta phải viết giấy thú nhận đứa bé không phải là con của Sahee. Rồi họ cướp 3 báu vật cùng tờ giấy quay về. Trong những năm cuối đời, Sahee lạnh nhạt với họ là vì vụ này.

- Thế Kikuno và con trai bà ra sao?

- Kikuno hãi hùng đến độ bỏ đi không 1 đồng xu dính túi cùng với đứa bé và biệt tăm từ dạo ấy.

Nếu còn sống, nay Shizuma đã 29 tuổi – bằng tuổi với Sukekiyo.

Kindaichi Kosuke trầm ngâm 1 lúc rồi ông lấy giấy bút vẽ sơ đồ phả hệ nhà Inugami. Ông quan sát thật lâu, như thể muốn rút ra 1 điều gì đó từ sơ đồ phức tạp này...

Chương 9

Saruzo bí hiểm

Một ngày nọ, ông Furudate đã cho Kindaichi Kosuke biết đôi nét về gã Saruzo này:

- Tên thật của hắn không phải là Saruzo. Ngay khi còn bé, người ta đã gọi hắn “Saru, Saru”, vì mặt hắn giống như khỉ, và cái tên này thật thích hợp đến nỗi chính tôi cũng quên mất tên thật của hắn. Hắn mồ côi cha mẹ khi còn bé. Mẹ của Tamayo là Noriko đã nuôi hắn. Khi cha mẹ Tamayo chết và nàng được nhà Inugami đón về thì hắn theo nàng. Hắn là hắn hơi chất phác nhưng, biết nói thế nào nhỉ, vì thế mà hắn trung thành với nàng một cách mù quáng. Hắn nghe tất cả những gì nàng nói. Hắn là kẻ có thể lạnh lùng giết người nếu như nàng yêu cầu.

- À... à... có phải chính anh ta trông nom những bồn hoa cúc ở nhà Inugami?

- Chính thế... Anh ta hơi có vẻ chất phác nhưng trong nghệ thuật trồng hoa cúc thì anh ta là bậc thầy. Chính cha Tamayo đã dạy anh ta. Cái rìu, cây đàn Koto và đoá hoa cúc là những linh vật của đền Nasu. Chính Nonomiya Daini, ông ngoại của Tamayo đã cho làm cái rìu, cây đàn koto và đoá hoa cúc bằng vàng rồi làm phép cho chúng. Vài năm sau đó, khi già Sahee dựng nên xí

nghiệp của mình, chúng đã mang ý nghĩa 1 sự chúc phúc và là những báu vật của nhà Inugami.

- Giờ thì chúng ở đâu?

- Chúng được HĐ nhà Inugami giữ. Khi nào tiểu thư Tamayo lựa chọn xong đức lang quân, chúng sẽ được chuyển giao cho người này. Đây là những bức tiểu họa bằng vàng khoảng 30cm. Vì những vật này là của Nonomiya, nên người ta không thể nói gì khi già Sahee trao trả cho cô cháu ngoại của Daini. Nhưng khi ông ta nhập chúng vào với gia tài kếch xù và những xí nghiệp nhà Inugami thì công việc trở nên rắc rối.

Ông LS thở dài. Kindaichi Kosuke nhìn ông với ánh mắt mơ màng.

- Chẳng có 1 ẩn ý gì trong những từ này và trong bức tiểu họa kia ngoài ý nghĩa trao quyền thừa kế...?

- Chính thế. Người ta bảo chúng bằng vàng nhưng thật ra thì chỉ mạ vàng thôi, không có giá trị gì lắm. Vấn đề là ở quyền thừa kế...

Thật ra thì ông Furudate đã không lưu ý đến ý nghĩa tiềm ẩn đằng sau 3 báu vật đó. Mãi đến sau này, ông mới tỉnh ngộ...

...Lúc đó đột nhiên Kosuke nảy ra 1 ý tưởng điên cuồng:

- Ngài nói là Saruzo mồ côi, và lại tuổi tác cũng gần như... Xuất xứ của người đàn ông này ngài nắm rõ chứ?

Ông LS mở to mắt, bàng hoàng:

- Ông... ông nói gì, Kindaichi Kosuke? Ông muốn nói y là... Aonuma Shizuma?

- ... Ý tưởng này chợt lướt qua trí tôi... Tôi chợt nghĩ, có lẽ đây là 1 đứa con hoang của già Sahee được giao cho mẹ của Tamayo...

- Tay Sahee này rất tốt mã. Và Kikuno, nếu như già Sahee say đắm như vậy, chắc hẳn cũng phải đẹp lắm. K0 thể nào 1 đứa trẻ quá xấu xí như Saruzo lại có thể do họ tạo ra. Saruzo chỉ có thể là 1 chuyên gia trồng bông cúc. Lúc này anh ta đương say sưa tét những con búp bê bằng bông cúc.

- Những con búp bê bằng bông cúc?...

Kindaichi Kosuke nhú mày.

- Vâng, anh ta đã kể lại cuộc đời của già Sahee dưới hình thức những vở kịch búp bê...

Chương 10

Dấu Tay Cung Hiến Lên Thượng Đế

Ngày 15 tháng 11, trước cửa khách sạn nơi Kindaichi Kosuke ở, một chiếc xe hơi đỗ lại. Ông luật sư thò đầu ra khỏi cửa xe. Kosuke tiến lại, ngạc nhiên. Trên xe không những chỉ có Furudate mà còn cả Suketake và Suketomo. Kindaichi Kosuke theo lời mời của Furudate leo lên ngồi cạnh Suketomo. Chiếc xe rồ máy ngay lập tức

- Thế quý vị đi đâu vậy ?

- Đến đền Nasu.

Đền Nasu cách thành phố một dặm. Xe chạy giữa những cánh đồng dâu tằm đã rụng lá. Đàng xa là những cánh đồng lúa ngút ngàn. Mùa đã xong và cảnh những gốc rạ đen đúa ngập trong sinh lầy mang vẻ gì đó buồn bã. Gió lạnh đến cắt da, trong tỉnh Shinhu, mùa đông đến nhanh. Xa tít đàng kia, ngọn Fuji đã trắng xoá.

Xe đỗ trước đền Shinto. Bên trong khuôn viên của nó, hàng liễu mảnh mai vươn lên cao vút và những ngọn đèn lồng bằng đá đều phủ rêu xanh.

Oyama Taisuke – giáo sĩ cai quản đền Nasu bước ra dẫn họ đến một căn phòng rộng và quá sạch sẽ đến độ lạnh lẽo. Trong khu vườn trải dài phía trước, những bông cúc đua nhau nở rộ. Mùi hương lan toả, vô tư và bất định. Trong lò than chính giữa phòng, lửa đã cháy to.

Vị giáo sĩ bỏ đi và trở lại ngay sau đó với một cái bàn đáng lẽ bằng gỗ trắng, trên có 3 cuộn giấy bồi bằng gấm vóc.

- Cái này là của ông Suketake, cái kia là của ông Suketomo.

- Không, hãy cho chúng tôi xem cái của Sukekiyo.

Suketake cầm lấy cuộn giấy. Đó là một tấm giấy bồi khoảng 40, 60 cm, trên đó có dấu một bàn tay phải in rõ nét trên mảnh giấy Soie trắng. Bên trên là một dòng chữ rất đẹp :” Dành cho số phận may mắn của binh chủng “ và ở bên trái, một dòng chữ khác “ 6 tháng 7 năm 1943.Inugami Sukekiyo.Hai mươi ba tuổi. Trẻ nam, năm Dậu.”

Thế ra, dấu tay này là của Inugami Sukekiyo.

- Chúng tôi muốn kiểm tra xem người đàn ông giấu mặt có phải là Sukekiyo hay không?- Suketomo trả lời với vẻ độc ác.

- Vâng, nhưng sao cái này lại ở đây?

- Ở đây, tất cả những người đi chiến đấu đều để lại một bản in dấu tay của mình trong đền. Chúng tôi đã hoàn toàn quên mất chúng nhưng ông Oyama lại nhớ. Ông ấy nghĩ rằng điều này có thể giúp ích cho chúng tôi và đã báo cho các ông Suketake và Suketomo hôm qua.

Dưới ánh mắt dò xét của Kindaichi Kosuke, vị giáo sĩ tỏ vẻ bối rối.

- Ờ, không, thật ra.....Có những lời đàm tiếu xung quanh việc Sukekiyo trở về và tôi nghĩ rằng

lắm thế này thì người ta sẽ thấy là phân minh.....

Chương 11

Những Tin Tức Xấu

16 tháng 11, sáng hôm đó, Kindaichi ngủ dậy rất trễ.

Tối qua, ông luật sư đã trở lại gặp ông lúc 10h tối.

Ngài Furudate lắc đầu :

- Bà Matsuko cương quyết không muốn Sukekiyo in dấu tay của mình .

- Bà ta từ chối ?

- Vâng, khẳng khái từ chối.... Bà ta không muốn nghe Suketake và Suketomo nói gì cả.

- Như thế có thể có hai cách lý giải : hoặc cách xử sự của Suketake và Suketomo đã khiến bà ấy nổi đoá ; hoặc người đàn ông mang mặt nạ kia không phải là Sukekiyo.

Cuộc trò chuyện của họ kéo dài đến tận nửa đêm, sau đó, Kindaichi Kosuke vào giường nhưng dù đã tắt đèn, ông vẫn không tài nào nhắm mắt được.

....Đột nhiên, chuông điện thoại réo lên và Kindaichi mở choàng mắt ra, cầm vội ống nghe.

Ngay lập tức, ông nghe thấy giọng của ông luật sư :

- Alô, ông Kindaichi à ? Xin lỗi vì quấy rầy ông , nhưng tôi muốn ông đến ngay, nhanh lên.....khẩn cấp....

Giọng ông luật sư run rẩy và như gào lên trong máy .

- Vâng, nhưng đến đâu ?

- Nhà Inugami.....Nhà Inugami, tôi sẽ cho xe đến đón ông.....Những linh cảm của Wakabayashi đều đúng....

Kindaichi nhảy bổ ra khỏi giường và kéo cánh cửa sổ nhìn ra ngoài. Bầu trời tối sầm và vẩn vù mây đen như bị vấy bẩn. Một cơn mưa rào mùa thu gõ nhịp buồn bã trên mặt hồ!

Chương 12

Bồn Hoa Cúc

Chiếc xe của luật sư Furudate chở Kindaichi đỗ ngay trước cửa chính ngôi nhà. Cảnh sát và thanh tra mặc thường phục ra vào hối hả.

Ngài Furudate đã xuất hiện, ông ta đã mất bình tĩnh .

- Đến đây, đến đây này.....Thật khủng khiếp....Quả là khủng khiếp....

Bị lôi đi xềnh xệch, Kindaichi lặng lẽ đi theo ông ta.

Toàn bộ toà nhà được kiến trúc phức tạp, chẳng kém gì một mê cung và được chia ra làm nhiều toà nhà nhỏ.

Họ bỏ qua khu vườn ngoài, xây theo kiểu phương Tây để bước vào khu vườn trong theo kiểu Nhật. Ở đây đông đen cảnh sát. Ướt sũng vì cơn mưa rào, họ đang lùng kiếm một cái gì đó. Sau khi bước qua một cánh cổng nhỏ được kết bởi những cành cây dài đan quện vào nhau.

Kindaichi thấy một bồn hoa cúc lớn tuyệt đẹp.

Bên kia lối đi phủ cát là một toà nhà kiểu cách để uống trà. Vây quanh là một bồn hoa cúc muôn sắc lung linh.

Giữa bồn hoa cúc và mặt tiền của ngôi nhà, nhiều viên cảnh sát đứng bất động. Ngài Furudate lôi Kindaichi đến đó. Ông nhớ đã có lần ông luật sư nói với ông :” Saruzo lúc này đang tết những con búp bê bằng hoa cúc “.

Chính thế, chính là những con búp bê. Chúng là những nhân vật của một vở kịch búp bê : Bồn Hoa Cúc.

Kindaichi đảo mắt nhìn các con búp bê và thấy ngay bộ mặt của tất cả con búp bê này đều giống hệt những thành viên của gia đình Inugami. Khi ánh mắt lướt qua một xó tối, ông cảm thấy toàn thân run lên nhưng dưới tác động của một luồng điện mạnh.

Kasahara Tankai *. Nhưngnhưng....Kasahara Tankai thường có một bộ tóc giả với những dải tóc bới lên từ bốn phía và cột giữa đỉnh đầu. Vậy mà...vậy mà...búp bê Kasahara Tankai ở đây có một bộ tóc rất hiện đại với đường ngôi bên phải. Và rồi, cái bộ mặt xám xịt kia : Suketake ! Một cơn co giật khác khiến Kindaichi run lên. Lưỡi ông dính vào lợi. Ông tiến tới thêm một chút nữa và siết mạnh những thân tre làm cửa đến muốn nát vụn ra. Ngay lúc ấy, làm như thể cái đầu của Tankai muốn tán thành, nó lắc lư nhẹ đôi ba lần rồi chột ròi khỏi thân mình lặn xuống....

Kindaichi thét lên và nhảy lùi một bước. Máu đen bầm dính vào chỗ cắt ở cổ của con búp bê Tankai. Một sự kinh tởm khôn tả siết !

- Ông.....Ông Furudate, hung thủ đã cắt đầu ông Suketake đặt vào chỗ đầu con búp bê.

- Thiếu gì những vụ án với xác không đầu....Nhưng , thông thường là để giấu tung tích cái xác

nên thiên hạ luôn giấu đầu đi.....Đằng này, đằng này.....- Chính ông cảnh sát trưởng Nasu nói.

Ông ta tên là Tachibana. Tóc muối tiêu, húi cua, thân hình vuông rộng, dáng lùn mập.

Kindaichi lại nhìn một lần nữa con búp bê kinh tởm bằng hoa cúc. Một Kasahara Tankai không đầu đứng như một ác thần trong xó tối của màn kịch. Dưới chân nó là cái đầu ghê rợn của Suketake. Bên cạnh, những con búp bê với những bộ mặt của già Sahee, Tamayo, Sukekiyo và Suketomo, trong những bộ y phục bằng hoa cúc đỏ trắng với một vẻ mặt lạnh lùng, đứng đưng.Ngay lúc đó, hai viên cảnh sát mặc thường phục chạy đến thì thầm vào tai ông cảnh sát trưởng. Ông ta quay về phía Kindaichi.

- Đã khám phá ra nơi xảy ra án mạng !

Kindaichi và ông luật sư đi theo họ.

- Ngài Furudate ! Ai đã khám phá ra...?

- Saruzo

- Saruzo....?

Kindaichi nhú mày.

- Vâng, mỗi sáng, Saruzo đi một vòng để chăm sóc những bông cúc. Và sáng nay, anh ta đã chạy ngay lập tức đến báo tôi.....Lúc ấy đã hơn 9h.

- Cuộc giấy Soie có in dấu tay Sukekiyo, phải chăng Suketake giữ nó ?

- Không, chính tôi đã đem đi. Nó ở đây

Ngài Furudate vỗ vào chiếc cặp da dưới nách, rồi đột nhiên, tiếng ông nghẹn lại

- Nhưng, ông Kindaichi....Ông muốn nói , Suketake bị giết vì....cuộc giấy?

Kindaichi không trả lời trực tiếp vào câu hỏi.

- Tất cả đều biết là ông giữ cuộn giấy chứ ?

- Vâng, ngoại trừ bà Mastuko và ông Sukekiyo.

Các cảnh sát viên đến bên cạnh nhà để thuyền đối diện với bờ hồ. Đây là một ngôi nhà bằng bê tông, theo hình hộp chữ nhật, trên mái người ta đã sửa sang thành một sân hiên có mái. Họ lần lượt leo lên chiếc cầu thang hẹp dẫn đến sân hiên. Vừa đặt chân đến nơi , Kindaichi dừng lại, mở trừng mắt.

Năm, sáu chiếc ghế mây quây quanh một chiến bàn tròn. Một trong những chiếc ghế đó bị xô ngã. Trên mặt đất, một vũng máu lớn lan rộng.

Vâng, không còn nghi ngờ gì nữa. Vụ án đã xảy ra ở đây. Tuy nhiên, cái xác.....Nó không hề có ở đó.

* Kasahara Tankai : một nhân vật trong truyện Bồn Hoa Cúc.

Chương 13

Chiếc Ghim Cài Áo Hình Hoa Cúc

- Thừa ông ảnh sát trưởng, kẻ sát nhân đã giết ông Suketake, cắt đầu và ném ông ta xuống lối này.

Quả thật, một vết máu dài chảy từ vũng máu đến tận mép sân hiên. Bên dưới là dòng nước âm ỉ. Một viên thanh tra đến đưa cho ông cảnh sát trưởng một chiếc ghim cài áo, đường kính khoảng 3cm, hình hoa cúc, nhụy hoa cúc là một viên rubi lớn.

- Nó nằm cạnh chiếc ghế đồ...

Ông Furudate chợt rên lên một tiếng.

Ngạc nhiên, ông cảnh sát trưởng và Kindaichi quay lại :

- Ngài Furudate, ngài biết chiếc ghim cài áo này ?

- Vâng.... Vâng ! Nó là của tiểu thư Tamayo.

Kindaichi tiến lên một bước :

- Dù thế, vẫn chưa thể cho là tiểu thư Tamayo có liên can đến vụ này. Có thể nó rơi xuống đây từ lâu rồi...

- Không ! Tôi nhớ rõ ràng tối hôm qua tiểu thư đã mang chiếc ghim cài áo này. Lúc ra về, tôi đã vô ý chạm vào tiểu thư và chiếc ghim đã móc vào gi_lê của tôi....

- Khi đó khoảng mấy giờ ?

- Trước 10h một chút.

- Nghĩa là sau đó, Tamayo đã lên sân hiên này. Nàng làm gì ở đây vào giờ đó ?

Khi ấy, người ta nghe tiếng chân ở cầu thang và bộ mặt xấu xí của Tamayo xuất hiện.

- Ngài Furudate , xin cảm phiền....

Ông luật sư lại gần Saruzo, họ trao đổi vài lời .

- Bà Matsuko muốn nói chuyện với tôi.

- A, thế thì luôn tiện nhờ ngài mời giúp tiểu thư Tamayo.

Ông luật sư đi xuống nhưng Saruzo không tỏ vẻ gì muốn đi theo ông ta. Dừng lại ở giữa cầu thang, anh ta đảo mắt khắp sân hiên.

- Saruzo ! Còn chuyện gì nữa ?

- Ở....có một chuyện....khá kì cục. Ở,....thiếu mất một con thuyền. Tôi đi một vòng quanh nhà như mọi lần và sáng nay, tôi thấy cánh cửa van đã bị mở, và một trong ba chiếc thuyền đã biến mất....

- Có dấu hiệu gì để nhận diện chiếc thuyền không ?

- Có ! Tên nhà Inugami được sơn trên mọi chiếc thuyền.

Cảnh sát trưởng thì thầm với các thanh tra và họ lập tức rời khỏi sân hiên.

- Được rồi, Saruzo, cảm ơn ! Nếu anh thấy được điều gì khác nữa, hãy báo cho chúng tôi.
Saruzo nghiêng mình chào vụng về và bước xuống cầu thang.

Cảnh sát trưởng quay về phía Kindaichi :

- Ông nghĩ thế nào , ông Kindaichi ? Lẽ nào hung thủ đã đưa cái xác không đầu của Suketake đi bằng thuyền ?

Kindaichi đảo mắt khắp mặt hồ đang chìm đắm dưới cơn mưa.

Lúc đó, Tamayo bước lên. Gương mặt nàng xanh tái, đôi mắt khắc nghiệt. Nàng có vẻ phân vân, sợ hãi nhưng nét duyên dáng, vẻ mơ màng kì ảo vẫn làm rung động lòng người.

Ông cảnh sát trưởng hoa khế.

- Tôi mời tiểu thư đến đây vì cái này, thưa tiểu thư !

Nhìn thấy chiếc ghim cài áo hình hoa cúc trong tay ông cảnh sát trưởng, Tamayo như chết sững.

- Vâng....Nó là của tôi

- Thế tiểu thư có ý kiến gì về thời gian đánh mất nó hay không ?

- Vâng.....tối qua.....có lẽ...

- Thế ra tối qua , cô có đến đây ? Vào lúc mấy giờ vậy ?

- Khoảng 11 h.

- Điều gì đã khiến cô phải đến đây vào giờ giấc đó ?

Tamayo xoắn chặt chiếc khăn tay, rồi chột ngắc phất đầu lên như thể đã quyết định xong.

- Tôi đã gặp Suketake ở đây.

Đôi má Tamayo trắng bệch.

Chương 14

Dấu Vân Tay Trên Chiếc Đồng Hồ

Một thoáng ngờ vực xuất hiện trong mắt cảnh sát trưởng Tachibana. Cả Kindaichi cũng nhúu mày khi nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tamayo.

- Ông Suketake đã mời cô lên ?

Giọng Tamayo rành mạch :

- Không , chính tôi đã yêu cầu Suketake đến.

Khi nói những lời này, nàng lơ đãng nhìn ra mặt hồ. Gió đã nổi lên, cơn mưa càng lúc càng dữ dội. Mặt hồ sôi sục .

- Cô muốn nói chuyện riêng với ông ấy ?

- Đúng thế ! Tôi muốn nói với ông ấy mà không để ai hay biết.

Ánh mắt Tamayo rời khỏi mặt hồ và dừng trên khuôn mặt ông cảnh sát trưởng.

- Tôi sẽ nói hết với các ông....Tôi luôn được ông cụ nuông chiều....Ông Inugami xem tôi như thế cháu ruột.....Ông cụ đã cho tôi một cái đồng hồ từ thời mà tôi còn thất bím. Đây là một chiếc đồng hồ của nam giới bằng vàng có hai năm đây. “Đây là đồng hồ đàn ông, cháu không đeo được khi cháu lớn lên. Nhưng....cháu sẽ có thể tặng nó cho ai đó sẽ trở thành chồng cháu”. Chắc chắn chỉ là một lời nói đùa, nhưng ông cụ đã nói đúng như thế khi trao nó cho tôi.

Mắt tràn ngập tình thương nhớ ông lão Sahee quá cố, Tamayo nói tiếp :

- Tôi không rời nó bao giờ. Tôi hết sức cẩn thận....Nhưng như mọi đứa trẻ khác, tôi đã làm hỏng chiếc đồng hồ nhiều lần, và bao giờ Sukekiyo cũng sửa nó hộ tôi. Sukekiyo chỉ hơn tôi có 3 tuổi. Từ khi còn nhỏ, anh ấy đã rất khéo tay và say mê máy móc. “ Tamayo, em lại làm hỏng đồng hồ rồi, không hay đâu...”. Anh ấy mắng tôi như thế, nhưng khi thấy tôi buồn , anh lại nói : “ Thôi được, anh sẽ sửa, tối nay anh sẽ làm” . Và sáng mai, anh ấy đưa lại chiếc đồng hồ đã được sửa chữa kĩ lưỡng và chế giễu tôi :” Tamayo này, em phải giữ đồng hồ cẩn thận hơn nhé. Khi nào lấy chồng, em hãy tặng nó cho chồng em “. Và anh ấy dí ngón trỏ vào má tôi

Khi nói những lời này, một màu hồng phớt ửng trên đôi má Tamayo và đôi mắt uơn ướn của nàng sáng lên.

Kindaichi chợt nhớ đến những bức ảnh Sukekiyo chụp trong cuốn “ Cuộc đời của Inugami

Sahee”

Anh ta đẹp trai biết bao ! Về khỏi ngô này có lẽ anh ta được thừa hưởng từ già Sahee.

Điều Tamayo vừa kể có lẽ thuộc vào thời nàng còn mặc áo đồng phục tiểu học và chàng thì khoác chiếc áo với những chiếc khuy vàng lóng lánh của trường trung học. Những tình cảm nào đã được trao đổi vào thời kì đó, giữa hai con búp bê xinh xắn này ? Và già Sahee đã dự tính gì khi thấy cả hai bên nhau?

Tamayo tiếp tục câu chuyện sau một lúc yên lặng :

- Trong chiến tranh , chiếc đồng hồ này bị chết máy nhưng Sukekiyo không còn ở nhà, anh ấy đã bị động viên, đưa ra chiến trường, xa mãi ở tận miền Nam....

Giọng Tamayo hơi nghẹn lại :

- Không hiểu sao, tôi không muốn đem nó đến tiệm sửa đồng hồ. Tôi thật sự khó chịu khi phải giao nó cho ai khác ngoài anh ấy, dù chỉ trong một chốc....

Tamayo thoáng do dự, rồi lại tiếp :

-Sukekiyo dường như đã hoàn hồn khi tôi đến thăm anh ấy cách đây bốn hôm. Tôi đã đem chiếc đồng hồ lại nhờ anh ấy sửa.

Kindaichi gãi gãi cái đầu bù xù. Ông vẫn chưa nắm rõ được ý của Tamayo. Ông chưa biết nàng còn giấu gì trong tim nàng. Điều đó kích thích ông cực độ.

- Và ông Sukekiyo đã sửa....?

Tamayo chậm rãi lắc đầu :

- Không, anh ấy cầm chiếc đồng hồ trong tay, nhìn nó một lát và bảo tôi rằng, lúc này, anh ấy không còn tâm trí đâu để mà sửa, để sau này đã....vàanh ấy trả lại cho tôi...\

Tamayo ngừng nói , ông cảnh sát trưởng và Kindaichi nín thở, nhìn vào mặt nàng đợi nghe phần cuối. Nàng quay về phía mặt hồ và dường như không còn muốn mở miệng nữa.

Cảnh sát trưởng hỏi với vẻ bối rối :

-... Nhưng, đâu là mối quan hệ giữa câu chuyện vừa rồi với cuộc trò chuyện của cô vào tối hôm qua?

- Chắc ông đã biết, cái mà Suketake và Suketomo đem từ đền Nasu về, dấu tay của Sukekiyo, nhưng....., nói thế nào nhỉ.....lý lịch thật sự của anh ấy...

Nàng khẽ run lên.

- Bác Matsuko cầm Sukekiyo in tay vào. Khi đó tôi chợt nhớ lại. Tôi đã nói với cái vị là tôi đã nhờ Sukekiyo sửa đồng hồ giùm. Tôi về phòng mình và tình cờ mở nắp đồng hồ lên. Tôi nhận thấy ở mặt sau của chiếc nắp, dấu ngón tay cái bàn tay phải của Sukekiyo đã in rõ rệt lên đấy. Kindaichi như bị sét đánh. Chính điều này đã kích động ông từ nãy tới giờ.

Cảnh sát trưởng quay về phía Tamayo :

- Nhưng làm sao cô biết được, đó là dấu tay của Sukekiyo ?

Một câu hỏi ngớ ngẩn. Tất cả đã rõ như ban ngày. Tamayo bảo nàng tình cờ có được dấu tay của Sukekiyo và cũng tình cờ khám phá ra nó. Không đúng ! Chắc chắn nàng đã giăng bẫy Sukekiyo ngay từ đầu.

- Tôi nghĩ là không thể làm được. Trước khi đem đồng hồ đến cho Sukekiyo, tôi đã cẩn thận lau nó. Và, chỉ có Sukekiyo và tôi động đến chiếc đồng hồ này...

Thế đấy, với ý định này, Tamayo đã lau đồng hồ. Nhất là mặt trong của nắp đậy. Một ý nghĩa tài tình. Ông cảnh sát trưởng có vẻ như đồng ý .

- Thế rồi sau đó ?

Tamayo nói nhanh:

- Vụ tối hôm qua tôi không thích tí nào. Lấy dấu tay Sukekiyo. Nhưng nếu cứ để nguyên trạng thì chỉ làm tăng thêm những mối ngờ vực. Tôi hơi do dự trong việc thổ lộ chuyện tôi có dấu tay của Sukekiyo trên hộp đồng hồ, nhưng tôi nghĩ rằng , tốt hơn hết nên làm sáng tỏ. Và tôi muốn nhờ Suketake so sánh dấu tay trên đồng hồ với dấu tay trên cuộn giấy....

- Và cô đã mời ông ấy lên đây ?

- Vâng, và tôi rời phòng hồi 11h.

Kindaichi xen vào, lần đầu tiên kể từ khi Tamayo bắt đầu nói .

- Nếu như cô rời phòng vào hồi 11h thì cô sẽ đến đây vào lúc 11h 2 hoặc 3 phút. Trước đó, ông Suketake đã đến chưa ?

- Anh ta đã có ở đấy.

- Lúc cô tới có ai quanh quẩn ở đây không ?

- Ở... tôi không để ý. Bầu trời bị mây đen bao phủ, đêm tối mịt mù và.....

- Cô đã nói với ông Suketake về chiếc đồng hồ chưa ?

- Vâng, đã ! Và tôi đã trao nó cho Suketake. Anh ấy rất hài lòng, bỏ nó vào túi áo gi_lê và bảo là ngay ngày mai sẽ hỏi ngài Furudate cuộn giấy để so sánh.

Vào giờ này, người ta vẫn chưa tìm thấy xác của Suketake nên không thể biết chiếc đồng hồ có còn ở đó nữa hay không.

- Cuộc trò chuyện của quý vị đã kéo dài bao lâu ?

- Không hơn 5 phút. Tôi không thích đứng một mình với Suketake.

- Như thế quý vị chia tay vào khoảng 11h 7 hay 8 phút. Thế ai ra về trước ?

- Tôi.

- Nghĩa là ông Suketake ở lại một mình ? Ông ấy làm gì khi cô bỏ đi ?

- Ở, điều này...Đôi má Tamayo chợt ửng đỏ lên. Nàng nhìn chăm chăm về phía trước , tay vò chiếc khăn và lắc đầu vẻ tức tối.

- Suketake xử sự một cách hết sức bất nhã. Anh ta chột nhảy sổ vào tôi vào lúc tôi quay lưng bỏ đi. Chính lúc đó, chiếc ghim cài áo bị rơi. Nếu Saruzo không đến thì....

Ông cảnh sát trưởng và Kindaichi nhìn nhau .

- Suruzo đến ư ?

- Vâng. Tôi không nói gì với anh ta nhưng anh ta cảm thấy tôi muốn đi đâu đó và đã đi theo.

- Anh ta đã làm gì ông Suketake?

- Tôi không rõ...Tôi đã chống cự kịch liệt với Suketake....Đột nhiên anh ta hét lên và gục xuống....chính lúc đó, chiếc ghế bị đổ. Cuối cùng, khi tôi hoàn hồn thì đã thấy Suruzo đứng dậy. Sau đó, tôi bỏ đi như trong một giấc mộng, còn Suketake quỳ gối dưới đất và lau bầu chùi rửa.

- Khi cô bỏ đi, cô không nhận thấy có ai khác ở đấy à ?

- Không, tôi không thấy. Trời thì rất tối , còn tôi thì quá xúc động....

- Tôi muốn biết cô nghĩ thế nào về nhân vật đeo mặt nạ ? Cô có cho hẳn là Sukekiyo thật không ?

Đôi má Tamayo tái mét. Nàng nhìn Kindaichi trân trối , rồi cuối cùng đáp với một giọng gần như vô hồn :

- Tất nhiên, tôi tin chắc đó là Sukekiyo.

Nhưng rõ ràng nàng đã có ý định so dấu tay....

Tamayo chào họ cùng lúc ông Furudate bước lên.

- A, tiểu thư vẫn còn đây à ?...Bà Matsuko mời tất cả....Bà ấy muốn Sukekiyo in dấu tay trước mặt mọi người.

Chương 15

Con Thuyền Bỏ Rơi

Gió càng lúc càng mạnh. Mưa quất điên cuồng lên mặt hồ đã hoàn toàn tối đen. Những cơn bão miền núi mang về gió rất thê lương. Mây xà xuống thật thấp. Nước hồ đục sôi, ngẫu dục tạo ra một quang cảnh thật hãi hùng. Một chú chim bay chéo qua mặt hồ như một mũi tên, như một linh hồn....

Trong đại sảnh nhà Inugami bị bão tố vây quanh, không khí căng thẳng đến ngột thở.

Một người lạ bước vào, đến cạnh cảnh sát trưởng Tachibana. Ông ta thuộc bộ phận căn cước của sở Tu Pháp, tên là Fujisaki.

Matsuko ho khẽ :

Thua ông cảnh sát trưởng, tối hôm qua, Suketake và Suketomo đã làm áp lực để buộc Sukekiyo in dấu tay. Tôi từ chối vì thái độ của chúng quá láo xược. Tuy nhiên, kết cục khủng khiếp đã xảy đến cho Suketake, và.....

Đến đây, Matsuko ném một tia nhìn đầy nọc độc về phía Takeko :

Tất cả họ đều cho rằng, đây là tác phẩm của Sukekiyo và tôi. Tôi đã suy nghĩ rất kĩ vấn đề này và quyết định....

Người đàn ông đội mũ chụp đưa bàn tay phải ra. Có lẽ y rất xúc động nên bàn tay run rẩy.

Matsuko chấm cây cọ vào mực đỏ rồi quét lên tay y.

Khi Sukekiyo rút bàn tay ra , cảnh sát trưởng đứng lên và cầm lấy tờ giấy in dấu tay.

Ông Furudate rút cuộc giấy có in dấu tay của Sukekiyo lấy được ở đền Nasu ra trao cho ông cảnh sát trưởng

Fujisaki ! Trong bao lâu thế có kết quả ?

Trong vẳng một tiếng đồng hồ.

Một ả hầu đến dẫn họ đến phòng khác. Họ vừa ăn trưa xong thì hai thanh tra mình mấy sung nước vội vã vào báo đã tìm thấy chiếc thuyền.

Bão tố đã gia tăng, mưa một lúc một dữ dội. Họ theo các viên thanh tra ra cửa van. Ở đấy có hai con thuyền buộc dây bị sóng đánh lắc lư như những chiếc lá. Một miếng phủ lớn đặt trên chiếc thứ hai.

Chúng tôi đã tìm thấy nó ở mũi Kanno, tại Shimo Nasu.

Một viên thanh tra bước lên thuyền và mở tấm phủ ra. Dưới đáy thuyền một vung máu đen bầm và lầy nhầy vẫn còn dính vào một bên hông thuyền, và dưới đáy, cái chất lỏng kia đã đặc quánh lại.

Ông Kindaichi, đúng như tôi nghĩ, hung thủ đã chở cái xác đi bằng đò. Bây giờ chúng ta phải cho xem xét lòng hồ ngay.

Xin vâng - một viên thanh tra lên tiếng-... À, chúng ta có một chứng nhân khá quan trọng, thua ông cảnh sát trưởng.

Nhân chứng mà viên thanh tra Saurai dẫn đến là một người đàn ông trạc tứ tuần, tên là Shima Kyuhei, chủ hắc điểm Kashiwaya ở Shimo Nasu.

Đây là lời tiết lộ của Shima :

Tối qua có một khách hàng quái dị ở chỗ tôi. Khách hàng này rõ ràng là lính giải ngũ, Anh ta mặc quân phục , đi giày lính và trên vai có khoắc một chiếc túi len đúng qui cách. Điều kỳ dị là

anh ta đội một chiếc mu chụp kéo xuống tận chân mày và khăn choàng thì kéo lên tận mũi, chỉ chừa đôi mắt. Đây là tên khách : Yamada Sampei, 30 tuổi, vô nghề nghiệp, 3-21 Kojimachiku Tokyo.

Saurai ! Điện hỏi Tokyo ngay, chỉ cần biết tên và địa chỉ này có thật hay không? Còn ông xin cứ kể tiếp đi.

Vớo khoảng gần 8h tối, ông khách ấy đến. Khoảng 10h, ông ta đi ra ngoài. Khoảng nửa đêm, người khách quay về lúc tôi đi đóng cổng. Lúc đó dường như ông ta hơi mất bình tĩnh.....Và sáng nay vào lúc 5h, ông ta bảo là phải đi gấp. Tiền phòng ông ta đã thanh toán từ tối qua. À hầu phòng lên dọn phòng ông ta đã nhặt được cái này.

Ông ta lấy ra một chiếc khăn tay kiểu Nhật, trên đó có hàng chữ :

" Hội cứu tế các chiến sĩ giải ngũ. Chào thân ái từ Hakata "

Theo như những dòng chữ in này thì đúng là khăn tặng cho chiến sĩ giải ngũ của hội cứu tế ở Hakata. Có điều trên chiếc khăn này có hiện rõ những vết máu sậm đen....Chắc hẳn đã được dùng để chùi bàn tay vấy máu.

Kindaichi và cảnh sát trưởng nhìn nhau . Bỗng qua tâm trí hai người là hình ảnh Sukekiyo giải ngũ từ Hakata về. Nhưng chàng Sukekiyo này, chẳng phải tối qua, trong khoảng từ 8 đến 10h đã bị tất cả những thành viên nhà Inugami vây quanh trong gian phòng rộng rãi kia sao ?

Chương 16

Gã Đàn Ông Ở Hắc Điểm

Kết hợp những hình động của gã đàn ông lạ mặt với vụ án xảy ra tối qua ở nhà Inugami, sẽ thấy nhiều điểm trùng hợp : thứ nhất, theo lời Tamayo, Suketake bị giết vào khoảng 11h10. Gã đàn ông rời hắc điểm vào khoảng 10h, đã có thời giờ để đến nhà Inugami. Thứ hai là con thuyền đắm máu đã được tìm thấy ở mũi Kannon, thuộc Shimo Nasu. Từ đây đi đến Kashiwaya mất độ 5 phút. Như thế khoảng 11h,gã này để xác Suketake vào thuyền ra khơi ném xuống , và đủ thời giờ về hắc điểm vào nửa đêm.

Có một cái gì đó ánh lên trong mắt của Kindaichi.

Ông cảnh sát trưởng, tôi không thể nào hình dung ra nổi lí do để phải giấu xác mà lại chừa cái

đầu lại... nhưng giờ đây, sau khi đã nghe câu chuyện của ông chủ hắc điểm , tôi có cảm tưởng nhu cuối cùng đã tìm ra lí do .Vì sao ông chủ hắc điểm đến khai báo về gã đàn ông lạ đến thế ? Vì chiếc khăn vấy máu. Gã đàn ông bỏ lại chiếc khăn vì hắn muốn bảo ông chủ hãy đi báo cảnh sát cho mau....Không thể nào tin được là một tang chứng quan trọng như thế lại bị bỏ quên vì dăng trí.

Tôi đã hiểu. Ông Kindaichi , ông muốn nói gã đó hành động như thế để lôi kéo sự chú ý về phía hắn?

Chính thế. Vả cả con thuyền cung có mục đích như thế. Cố tình mang đi một cái xác mà người ta có thể bỏ lại và bỏ con thuyền ở cạnh hắc điểm Kashiwaya...

Ông Kindaichi, ông nghi người đàn ông này làm tất cả những chuyện đó là để che chở cho một ai đó phải không ?

Kindaichi gật đầu :

Nhưng tôi vẫn chưa biết người được che chở là ai ? Nhưng điều chắc chắn là người đó hẳn cư ngụ trong nhà Inugami nên gã kia mới làm vậy để lôi kéo sự chú ý ra bên ngoài.

Thế gã đàn ông đó là ai ? Có liên hệ gì đến nhà Inugami?

Kindaichi gãi đầu :

Vấn đề là ở đây...Khi nào biết được hắn , ta sẽ tìm ra hung thủ.....Tuy nhiên, ông có biết giờ đây tôi nghi gì không ?

Cảnh sát trưởng nhìn Kindaichi ngạc nhiên .

Tối qua, cả nhà đều họp mặt . Cuộc tranh cãi đòi lấy dấu tay của Sukekiyo kéo dài từ 8 đến 10h. Đối với tôi đều đó hết sức thú vị. Vì trong trường hợp ngược lại, sẽ phải kiểm tra tu cách ngoại phạm của từng thành viên nhà Inugami, để xem ai đã biến thân thành gã đàn ông đến hắc điểm....

Ông Kindaichi, ông...ông muốn nóigã đàn ông này là....là một người trong gia đình Inugami? Đó là điều tôi muốn nghi. Nhưng nhu tôi đã vừa nói với ông, nó không thể xảy ra được. Khi gã nọ xuất hiện ở Kashiwaya thì án mạng chưa xảy ra. Vậy tại sao hắn lại giấu mặt ? Có thể có hai khả năng : Một, vì hắn bị một vết thương gớm ghiếc. Hai, là vì lương tâm hắn không được yên ổn và hắn biết mọi người dễ dàng nhận ra hắn....

Ông Kindaichi, có kẻ đã thông đồng với một người nào đó trong nhà này. Sau khi đã gây sự chú ý hướng ra ngoài, kẻ đó đã trở về nhà hồi sáng sớm nay và giờ đây thì đương giả vờ hoàn toàn vô tội....Phải vậy không ?

Đúng. Nhưng vấn đề là vụ họp mặt gia đình tối qua...

Không. Ông Kindaichi ạ ! Có một người sẽ không có đủ bằng chứng ngoại phạm. Đó là Saruzo ! Kindaichi thì thạo yếu ớt :

Nhưng thua ông cảnh sát trưởng, theo nhu Tamayo nói thì Saruzo đã nhảy xổ vào Suketake khi tay này tỏ ra bất nhã...

Giọng ông cảnh sát trưởng sắc lẹm.

Câu chuyện của Tamayo không làm tôi tin.

Ông ta bối rối ho, có lẽ hối tiếc vì đi hoi quá xa.

Tất nhiên, đó chỉ là một giả thiết, nếu nhu Tamayo và Saruzo là đồng lõa. Cung có thể cô ta nói sự thật. Tuy nhiên, nếu khởi hành từ Shimo Nasu vào khoảng 10h, rất có thể hấn có mặt ở đây lúc 11h. Chắc chắn là tối qua , cả nhà đều bận tâm về cuộc họp mặt này và không ai chú ý gì đến hấn ta. Tôi sẽ điều tra trong đám gia nhân. Nhưng tôi nghi, có lẽ chẳng ai có thể chứng minh hấn ở đâu vào tối qua, tất nhiên, ngoại trừ Tamayo...

Sự ngờ vực của ông Tachibana không phải là điên rồ : Tamayo có động cơ mạnh nhất để giết Suketake. Nàng đã dụ Suketake lên sân hiên. Giờ giấc ăn khớp hoàn toàn với giờ gã đàn ông nọ rời hắc điểm ở Shimo Nasu. Và, về những con thuyền thì còn ai rành chúng hơn Saruzo nữa chứ?

Chương 17

Người Thầy Dạy Đàn Koto

Từ khi trở về căn nhà riêng của hai mẹ con trong dinh thự đồ sộ của gia đình Inugami, Sukekiyo không hề bước ra khỏi phòng. Chàng giam mình trong từ ngày này qua ngày khác trong căn phòng rộng, và hiếm khi nói chuyện với mẹ chàng.

Ngay bà Matsuko cũng nổi da gà mỗi khi nhìn tấm mặt nạ lạnh lẽo đó - Vàng, ngay cả bà Matsuko!

Sukekiyo ngồi đó, bất động trước bàn đọc sách. Chàng đang nhìn vào một lỗ tròn trong cánh cửa trượt, và ngoài kia, sau lỗ hổng đó, là mặt hồ đang nổi cơn thịnh nộ.

Mưa, gió đã qua tầng dũ dội, đến độ mặt hồ sôi lên. Chống chọi lại với bão tố, đám cảnh sát đang tích cực lặn tìm cái xác không đầu của Suketake.

Sukekiyo lại dán mắt lén mặt bển đọc sách. Muội dẫu tay in rõ rệt lên đó. Chính là dẫu hai bàn tay mà chàng đã vô tình để lại khi tì vào mặt bàn để nhìn qua lỗ cửa sổ. Nhìn chúng thật lâu

nhu thể chúng làm chàng sợ, Sukekiyo rút khăn tay ra cẩn thận lau chúng đi, nhiều lần... Trong khi đó, trong một căn phòng rộng, Matsuko đang đối diện với một nhân vật kì lạ. Đó là một bà già tóc ngắn, mặc kimono đen, bên ngoài khoác áo choàng rộng, cung màu đen, một mắt bà ta nằm ngang mày, còn mắt khác thì bị bể, thụt sâu vào trong hốc mắt. Bà ta có một vết sẹo lớn ngang trán nhưng không có vẻ gì đáng sợ. Trái lại, phong thái của bà thể hiện sự thanh tao không che giấu được.

Miyakawa Kokin - tẹn người đàn bà - là thầy dạy đàn Koto của trường Ikuta. Bà từ Tokyo đến vào mỗi tam cá nguyệt hoặc lục cá nguyệt.

Ở Nasu, bà trú tại nhà Inugami để đi dạy cho các học trò quanh vùng, trong đó có cả bà Matsuko.

Chào bà giáo ! Bà đến từ bao giờ thế ?

Chiều hôm qua. Tôi muốn đến thẳng đây nhưng đã khá trễ, tôi sợ quấy rầy bà nên đã trọ tại khách sạn Nasu.

Bà giáo Kokin nói nhẹ nhàng, vừa nheo một bên mắt tịt nguyên của bà lại. Bà có một cách diễn đạt diễm đạm bằng giọng nói thanh cao tuyệt vời.

...Vớ rồi, tôi nghe nói đã có chuyện không may xảy ra.

Cô hầu phòng xuất hiện :

Thưa bà, ông cảnh sát trưởng và ông Kindaichi muốn gặp bà...

Bà Kokin đứng lên :

Xin lỗi bà, tôi xin kiếu. Trước khi đi Ina, tôi sẽ đến thăm hoặc gọi điện cho bà...

Cảnh sát trưởng và Kindaichi bước vào vừa lúc bà giáo Kokin bước ra.

Kindaichi nhìn theo cái dáng bé nhỏ xa dần với vẻ chăm chú.

Đó là thầy dạy đàn Koto của tôi - bà Matsuko nói

Lúc ấy, ông cảnh sát trưởng lên tiếng :

Chúng tôi muốn cho Sukekiyo xem một thứ...

Khi nhìn thấy tấm khăn vấy máu, Matsuko còn mở to mắt hơn cả Sukekiyo.

Ôi ! Ở đâu ra thế ?

Ông cảnh sát trưởng kể lại vắn tắt câu chuyện của ông chủ hắc điểm Kashiwaya.

Sukekiyo suy nghĩ một lúc rồi quay sang mẹ :

Thưa mẹ ! Những đồ đạc mà con được cấp khi giải ngu ở Hakata, mẹ đã để ở đâu cả rồi ?

Matsuko bước đến một cái tủ và lôi ra những đồ đạc xếp trong một miếng vải. Một bộ đồng phục, chiếc nón chụp và chiếc khăn quàng len quân phục. Sukekiyo mở nó và lấy ra một tấm khăn.

Đây là cái mà tôi đã nhận...

Trên tấm khăn có dòng chữ : " Hội cứu trợ các binh sĩ giải ngũ. Tình đồng đội từ Hakata." Quả thật, những vật trợ cấp thỉnh thoảng có vớ thay đổi nhỏ nhu thế. Ông Sukekiyo, ông có ý kiến gì về người đàn ông này hay không ? Hẳn ta tự xưng là Yamada Sampei, địa chỉ : 3 - 21 Kojimachiku ở Tokuo.

Matsuko kêu lện sưng sốt.

Địa chỉ này là nhà của tôi ở Tokyo mà !

Kindaichi lừa bàn tay vào tóc :

Giờ đây thì rõ ràng, gã đàn ông này có liên hệ với vụ án tối qua. Ông Sukekiyo, ông có nghi cho ai không?

Không, tôi không nghi ai hết. Có thể tôi đã ghi địa chỉ ở Tokyo cho một ai đó. Nhưng ai đó có thể cố tình đến Nasu...? Không, tôi không thấy ai hết ...

Ông cảnh sát trưởng gãi đầu:

Suketake có nhập ngũ không?

Tất nhiên có, nhưng nó may mắn hơn. Trong suốt chiến tranh, nó công tác ở hậu phương, trong tuyến phăng không ở Chiba, hoặc ở nơi náo trong cái xó đó. Về việc này, ông có thể hỏi bà Takeko.

Vâng. Còn Saruzo thì sao? Anh ta có nhập ngũ không ?

Tất nhiên. Với sức khỏe của hẳn....

Vào lúc chấm dứt chiến tranh, anh ta ở đâu ?

Ở Đài Loan. Nhưng hẳn được giải ngũ khá nhanh, vào tháng 11 năm cuối chiến tranh.

Ở Đài Loan, trung tâm giải ngũ có phải là Hakata ?

Có thể. Tôi nhớ không rõ lắm .

Thế Saruzo đã ở đâu và làm gì vào tối qua ?

Tôi không rõ. Có thể anh ta sửa lưới. Chiều hôm qua, anh ta có đến xin tôi những sợi dây đàn koto cũ. Saruzo quăng lưới rất tài. Thời già Sahee còn sống, họ thường cùng nhau đi lưới cá trên hồ, có khi mãi tận sông Tenryu.

Ngay lúc đó, một viên thanh tra hấp tấp đi đến. Người ta đã tìm thấy xác Suketake.

Chương 18

Tamayo Giữ Im Lặng

Cảnh sát trưởng Tachibana và Kindaichi đâm bổ ra cánh cửa van. Một người đàn ông mặc chiếc áo mưa dài, đầu đội chiếc nón rộng vành từ một chiếc xuồng máy bước xuống, người ướt nhu chuột lột. Kindaichi nhìn gã. Khuôn mặt này ông đã thấy ở đâu đó rồi. Người đàn ông mỉm cười :

Ông chưa lại hồn sao ? Tôi là giáo si của đền Nasu đây mà !

Cuối cùng thì Kindaichi cũng đã nhận ra Oyama Taisuke

Chào ông, ông đến bằng xuồng à ?

Vâng, như thế nhanh hơn. Và tôi đã đụng phải xác ông Suketake! Quả là kinh khủng !

Khi vị giáo si đã bỏ đi, Kindaichi nhìn về phía mặt hồ. Bên kia cánh cửa van, chiếc thuyền máy của cảnh sát và vài chiếc ghe máy đang chòng chành trên sóng. Có lẽ cái xác nằm trên chiếc thuyền máy này.

Cảnh sát trưởng từ cabin bước ra ngay sau đó, tay lau mồ hôi trán, giọng nặng nhọc :

Một nhát dao duy nhất xuyên từ lưng ra trước ngực. Nạn nhân chết không kịp la. Bác si pháp y cho rằng hung khí là một cây kiếm Nhật. Loại nấy có rất nhiều trong nhữ Inugami. Có đạo, giữ Sahee đã si mê chúng.

Tình trạng chỗ cắt ?

Một gã tài tử. Hắn đã khổ sở khi cắt cổ nạn nhân.

Nhìn chung cái xác có vẻ gì bí ẩn đến nỗi phải giấu đi không ?

Không có gì đặc biệt.

Có lẽ ông đã khám túi áo gi-le. Chiếc đồng hồ của Tamayo....?

Không có gì cả. Hoặc hung thủ đã lấy, hoặc nó đã rơi xuống dưới hồ....Tuy nhiên, đâu phải vì muốn giấu nó mà người ta đem xác bỏ xuống hồ. Quả thật, có lẽ đúng là vì lý do ông đã nói, ông Kindaichi ạ !

Sau khi ra lệnh tử mĩ cho các cảnh sát viên, Tachibana và Kindaichi đến đại sảnh. Chưa có ai ở đó, ngoài giáo si Oyama đã thay đồ và đứng bình thản với cây gậy trắng theo nghi thức trên tay.

Kindaichi nhìn ông ta chăm chăm :

Ông Kindaichi, tôi muốn hỏi ông một câu : Có phải tự ông nghi ra việc so sánh những dấu tay?

...

Vị giáo si giật mình, rút khăn tay lau trán :

Hôm kia, có một người đến đền bảo là chắc phải có dấu tay của Sukekiyo dâng lên thượng đế, và yêu cầu được xem. Người này xem xong , không nói gì, cảm ơn và đi ngay. Lúc đó, ý tưởng về

những dấu tay xuất hiện trong tôi và hôm qua, tôi đã cho ông Suketake và Suketomo biết...

Kindaichi và cảnh sát trưởng nhìn nhau :

Ông Oyama, người đó là ai ?

Giáo sĩ lấp bắp một chút , rồi quyết định :

Tiểu thu Tamayo. Nhu quý vị đã biết đó, tiểu thu sinh ra ở đền Nasu và vẫn thường đến viếng đền.

Lại lí Tamayo !

Một sự im lặng tuyệt đối bao trùm đại sảnh khi Fujisaki đến. Ông ta hắng giọng :

- Hai dấu tay này hoàn toàn giống nhau.

Một sự im lặng nặng nề. Không một ai mở miệng. Y hệt nhu thề họ không hề nghe lời khẳng định đó.

Lúc đó, đột nhiên Kindaichi nhận thấy hình nhu Tamayo mở miệng, nhu thể muốn nói ...Nhưng một giây sau đó, nàng ngậm miệng lại và khép cả mắt.

Kindaichi không thể ngăn nổi một sự bức dọc vô có...

Chương 19

Cái Tráp Trung Hoa

Nhân vật đeo tấm mặt nạ lạ lùng này chính là Sukekiyo. Những nghi ngờ của Suketake và Suketomo chỉ là tưởng tượng. Vâng, nhưng tại sao bầu không khí ngờ vực vẫn bao trùm căn phòng ? Nhưng điều lạ nhất là thái độ của bà Matsuko : Ngay khi nghe Fujisaki khẳng định, Matsuko đã biến sắc. Như thế nghĩa là gì ?

Sukekiyo đứng lên, đôi chân hơi run, có phải vì nó bị tê buốt sau khi phải ngồi thẳng lưng trên gót quá lâu ?

Kindaichi nhìn Tamayo, hình như có vẻ nàng như muốn nói điều gì. Kindaichi nhìn chăm chăm vào nàng. Nhưng, cả lần này nữa, nàng ngậm miệng lại và cúi đầu xuống!

Xác của Suketake được giải phẫu và giao lại cho gia đình ngay trong ngày. Vụ án xảy ra trong khoảng từ 23 đến 0 giờ. Và theo tình trạng vết thương là do một con dao găm gây ra. Như thể hung thủ đã chuẩn bị hai món hung khí : con dao găm và vũ khí để chặt đầu.

Buổi canh xác theo đúng nghi thức được tổ chức ngay chiều hôm đó. Nhà Inugami theo đại Shinto, nên giáo sĩ Oyama gánh hết mọi việc. Khi Kindaichi đến thì Oyama đã tọng vào người

không ít rượu sake, ông ta sà xuống cạnh Kindaichi :

- Tôi...tôi sẽ cho ông hay 1 điều.... quan trọng : giữa ông ngoại Tamayo và già Sahee có quan hệ...đồng tính. Tôi....tôi có bằng cớ !

Tiết lộ này quá bất ngờ đối với Kindaichi. Ngạc nhiên trước sự sững sốt đó, vị giáo sĩ chớp mắt :

- Té ra ông không biết chuyện này sao ? Ông Furudate không nói với ông à ?

Ánh mắt xa xăm như đang ngắm một vực sâu, Kindaichi suy nghĩ một lát, rồi ông ngược mặt lên.

- Không....nhưng ông vừa bảo là ông khám phá ra bằng cớ. Cái gì thế ?

Oyama kể câu chuyện sau đây trong hơi thở nồng nặc mùi rượu sake :

Khi sắp xếp lại nhà kho của ngôi đền, ông tìm thấy 1 cái tráp rất cũ kiểu Tàu. Trên cái tráp có dán 1 tờ giấy đã ố vàng “ Niêm phong trước sự chứng kiến của Nonomiya Daini và Inugami Sahee, 25/3/1911. Năm 1911, nghĩa là họ niêm phong cái tráp này trước khi ông Daini mất chẳng bao lâu...Tờ giấy niêm phong đã bị mối mọt phá hủy. Bên trong cái tráp là một số lượng thư đáng kể, một sổ giấy tờ, sổ sách kế toán, nhật ký và cuốn sổ tay...Tôi đã đọc vài bức thư. Đây là những bức thư tình giữa Daini và già Sahee...

Chương 20

Quả Lựu Đạn

Khi Kindaichi trở về khách sạn thì trong nhà Inugami lại xảy ra sự cố. Và một lần nữa trung tâm chú ý là Tamayo.

Tamayo về căn hộ của mình ngay khi buổi canh xác chấm dứt, nàng vừa về thì Sayoko đến.

- Tôi chỉ muốn hỏi chị ấy vài câu về anh tôi vì tôi nghe nói họ đã gặp nhau ngay trước khi anh ấy bị giết.

Đó là những gì cô em Suketake đã nói vào sáng hôm sau khi bị cảnh sát thẩm vấn. Tamayo xác nhận điều này. Tuy nhiên, khó có ai tin là câu chuyện chỉ có như vậy.

Đúng thế, Sayoko đến chủ yếu là để thăm dò trái tim của Tamayo.

Trước đây, Sayoko không hề có một chút tự ti, mặc cảm nào trước Tamayo. Tất nhiên, Tamayo đẹp nhưng với Sayoko, Tamayo chỉ là một đứa con gái mồ côi không một xu dính túi. Về sắc đẹp, Sayoko thua Tamayo. Nhưng nàng có những thứ khác bù lại. Nàng là cháu ruột của già

Sahee , cho nên chắc chắn nàng sẽ có phần trong gia tài kếch xù của ông. Vì thế, Sayoko không một chút nghi ngờ gì về việc Suketomo sẽ chọn nàng chứ không phải Tamayo. Từ hồi bé xíu, Sayoko đã thích Suketomo. Lớn lên thì tình cảm đó trở thành tình yêu. Một tình yêu cháy bỏng. Và Suketomo cũng đã chấp nhận tình yếu đó. Cả cha mẹ chàng cũng đều cho rằng, cuộc hôn nhân sẽ khiến cho phần gia tài nhà Inugami mà họ được thừa hưởng sẽ nhiều thêm. Họ nhiều lần buộc con trai mình phải chiều theo tính khí của Sayoko.

Tuy nhiên, từ khi lá chúc thư được công bố, tất cả đều thay đổi. Cha mẹ Suketomo hiểu rằng Sayoko không còn là con gà mái đẻ trứng vàng nữa. Ngược lại, Tamayo- người mà trước đây họ chẳng coi ra gì lại được gán vương miện tỏa hào quang. Thế là họ lạnh nhạt với Sayoko, còn Suketomo thì bắt đầu làm điếu, làm bộ y hệt một chú chó con trước mặt Tamayo.

Gặp Tamayo, vì thế , là điều sỉ nhục đối với Sayoko. Nhưng nàng bất chấp. Giờ đây, khi Suketake đã chết, có khả năng Tamayo sẽ chọn Suketomo làm chồng vì Sukekiyo đã thành người tàn phế.

Câu chuyện của họ kéo dài chừng nửa tiếng đồng hồ. Sau khi tiễn Sayoko ra. Tamayo mở cánh cửa phòng ngủ ăn thông sang phòng khách. Nàng bật đèn và...

Đây là những gì nàng kể lại cho ông cảnh sát trưởng Tachibana vào sáng hôm sau :

- Vâng, tôi vừa bật đèn lên thì có ai đó phóng ra khỏi phòng ngủ của tôi. Đó là 1 người đàn ông mặc quân phục. Hắn ta đội chiếc mũ chụp sụp xuống tận mắt và bịt mặt với chiếc khăn quàng cổ...Tôi hét lên. Gã vượt qua tôi, chạy vào hành lang....

- Tiểu thư không có ý kiến gì về việc người đàn ông này nấp trong phòng cô sao ?

- Khi trở về phòng với Sayoko, tôi không để ý. Điều tôi tin chắc là hắn đến tìm 1 vật gì đó.

- Cô có giữ vật gì có khả năng gây sự ham muốn chiếm đoạt không ?

- Tôi không biết nữa. Tuy nhiên, cái mà người đàn ông này tìm chắc phải nhỏ lắm. Vì cả đến những ngăn kéo nhỏ chỉ có thể đựng lọt chiếc khăn, đôi bông tai hoặc những vật đại loại như thế cũng bị lục tung.

- Không mất gì chứ ?

- Không.

Còn đây là lời kể của các thành viên khác.

Tiếng hét của Tamayo vang khắp các căn phòng trong nhà Inugami và mọi thành viên trong nhà Inugami đều có đủ chứng cứ ngoại phạm.

Trước tiên là Sukekiyo , lúc đó chàng đang ở trong phòng khách của mình. Điều này không chỉ Matsuko mà ngay cả giáo sĩ Oyama cũng đã xác nhận.

- Vâng, vào khoảng 8h30, tôi đang trò chuyện với bà Matsuko thì nghe tiếng hét. Kinh ngạc, chúng tôi cùng đứng lên. Ông Sukekiyo phóng ra khỏi phòng và chạy chân không ra vườn...

Toranosuke thì canh xác con trai bên cạnh vợ mình. Điều này được Takeko và 3 cô hầu gái xác nhận.

Cuối cùng là Suketomo và cha chàng, Kokichi. Họ chuẩn bị đi ngủ thì nghe tiếng thét.

Suketomo biến sắc và bỏ mặc ngoài tai mệnh lệnh của bà mẹ bắt phải ở lại, chàng đã băng mình ra ngoài cùng với Kokichi.

Người nghe thấy tiếng thét gần nhất chính là Sayoko. Kinh ngạc, Sayoko quay lại. Khi đến trước cửa nhà Tamayo, nàng thấy, ở trước hành lang, 2 bóng đen đang xô đẩy nhau. Một bóng là người đàn ông mặc quân phục, còn bóng kia là Saruzo.

Nghe lời chứng này, ông cảnh sát trưởng sửng sốt tột độ. Ông vốn nghi người đàn ông mặc quân phục là Saruzo nhưng bây giờ thì....

Người đàn ông mặc quân phục đã xô Saruzo, vượt qua người Sayoko, và trong chớp mắt nhảy ra khỏi hành lang. Ở cuối hành lang có 1 cánh cửa sổ lớn mở ra một bậc thềm dẫn xuống vườn.

- Tôi có thể bắt kịp hắn. Nhưng tôi quá lo cho tiểu thư...

Đó là lời của Saruzo. Anh ta kể rằng do các sự cố cứ nối tiếp nhau xảy ra nên anh ta thường đi rảo khắp khu nhà. Chính tiếng thét của tiểu thư Tamayo đã giục anh ta chạy đến.

- Tôi đâm bổ qua cánh cửa sổ lớn và đụng phải người đàn ông mặc quân phục...Hắn che mặt bằng khăn quàng cổ...

Sau đó, Saruzo và Sayoko chạy vào phòng khách. Suketomo và cha chàng đến khi họ đang chăm sóc cho Tamayo. Họ đang kể cho nhau nghe diễn biến của sự cố thì lại nghe một tiếng thét nữa, một tiếng thét kéo dài, át cả tiếng mưa như thác đổ.

Bên ngoài, mưa như trút nước. Toranosuke và vị giáo sĩ cùng chạy đến. Tất cả nhào ra phía sân hiên, nơi phát ra tiếng thét ghê rợn, và bắt gặp Sukekiyo nằm dài dưới chân cầu thang. Chính Tamayo đã vấp phải chàng trên đường chạy.

Ngay khi ngọn đèn bấm của Saruzo bật lên, soi sáng khuôn mặt Sukekiyo, tất cả cùng thét lên, lùi lại...

Sukekiyo hình như chỉ bị ngất đi. Nhưng khi ngã xuống, tấm mặt nạ đã văng ra để lộ một bộ mặt thật khủng khiếp ! Những mảnh thịt nát bấy, đỏ bầm, khiến ta liên tưởng đến 1 quả lựu đạn !

Sayoko rên lên và bịt mắt lại. Ngược lại, Tamayo thì lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ghê rợn ấy....

Chương 21

Suketomo Giương Vuốt

Kindaichi ngồi nghe những diễn biến tối qua từ miệng ông cảnh sát trưởng.

- Thế Sukekiyo nói gì, thưa ông cảnh sát trưởng ?

- Anh ta bảo, sau khi nghe Tamayo kêu, anh ta chạy ra và thấy có ai đó đang chạy lên sân hiên. Anh ta chạy theo, nhưng dưới chân cầu thang, anh ta đã lãnh một cú đánh vào bụng và ngất đi. Sáng nay, anh ta trông có vẻ tuyệt vọng vì người ta đã sẫm soi bộ mặt anh ta khi anh ta bất tỉnh, nhất là Tamayo.

Kindaichi suy nghĩ một lúc :

- Giờ đây chúng ta có chứng cứ hiển nhiên là hắc tồn tại. Không phải như chúng ta nghĩ là ở đây có ai đó thủ diễn hai vai....Tuy nhiên, người đàn ông này phải có những mối liên hệ mật thiết với nhà Inugami. Cách đây 2 ngày, hắc đã viết trong cuốn sổ cái của lữ quán địa chỉ ngôi nhà của Matsuko ở Tokyo, và tối hôm qua, hắc đã tìm ra ngay được buồng ngủ của Tamayo....

Cảnh sát trưởng ngạc nhiên nhìn Kindaichi .

- Như ông thấy, nhà này rất phức tạp . Ngay tôi đã đến đây 2,3 lần rồi mà vẫn chẳng nhớ gì cả. Nếu chấp nhận giả thiết là ngay từ đầu, hắc đã có ý đồ đột nhập vào buồng ngủ của Tamayo, thì chắc chắn là hắc đã thuộc nằm lòng hiện trường.

Cảnh sát được tung đi truy tìm gã đàn ông che mặt nhưng không có kết quả. Thời gian cứ trôi trong sự sốt ruột của cảnh sát, cho đến ngày 25 tháng 11, chẵn 10 ngày kể từ ngày Suketake bị giết.

Hôm đó, Tamayo chèo thuyền dạo chơi vì nàng rất thích ánh nắng mặt trời. Nàng đi một mình, không nói gì với ai, ngay cả với Saruzo. Từ vụ chèo thuyền lần trước, nàng bị cấm ngặt không được dạo chơi trên hồ. Tamayo biết vậy, nhưng như những đứa trẻ thích chơi trò cút bắt, nàng vẫn cứ đi.

Sau một loạt các sự cố, Tamayo trở nên buồn bã. Những câu hỏi dồn dập của cảnh sát, ánh mắt thù hận từ những thành viên nhà Inugami...Tamayo gần như chết ngạt vì chúng. Nhưng khó chịu hơn cả là sự tấn công từ gia đình Suketomo. Trước đây, họ chẳng đếm xỉa gì với nàng, nhưng giờ đây, họ lại nịnh nọt một cách hết sức hèn hạ. Và Tamayo cứ muốn chèo thuyền đi, đi mãi....

Thuyền đến giữa hồ, Tamayo buông mái chèo, ngược mắt lên nhìn trời. Tamayo nhắm mắt lại. Và dưới hàng mi đẹp tuyệt vời, những giọt lệ nóng nổi bắt đầu tuôn trào...

Khi tỉnh lại, nàng nghe xa xa có tiếng động cơ tàu, và tiếng máy ngày càng đến gần. Tamayo nhòm người lên nhìn. Chính Suketomo đang ở trên con thuyền máy. Hắc khoa tay :

- Tôi kiểm cô này giờ. Cảnh sát trưởng và ông Kindaichi cần gặp chúng ta gấp.

- Cảm ơn anh. Tôi về ngay đây. – Và nàng cầm lấy mái chèo.

Suketomo cho thuyền cập sát lại :

- Không, cô hãy lên đây. Ông cảnh sát trưởng rất vội, chúng ta hãy về càng nhanh càng tốt.

- Nhưng...còn chiếc thuyền này ?

- Bảo ai đó đến lấy sau. Nào, nhanh lên !

Không còn cách nào khác, Tamayo đành phải lên thuyền Suketomo . Con thuyền chòng chành mạnh.

- Coi chừng !

Tamayo vấp chân và ngã nhào vào lòng Suketomo . Anh ta đỡ lấy nàng và một bàn tay lẹ làng đặt ngay lên mũi Tamayo. Trong bàn tay đó có 1 chiếc khăn ướt.

- Anh...anh làm gì vậy ? – Tamayo cố chống cự , nhưng đôi tay Suketomo ngày càng siết chặt và chiếc khăn ướt cứ ấn mạnh xuống mũi. Một mùi hăng hăng thấm vào tận óc nàng...Tamayo thiếp đi ngay sau đó. Suketomo nhe răng cười một cách ý nghĩa. Hắn hôn nhẹ lên trán nàng, đôi mắt cháy bỏng khát khao. Suketomo nuốt nước bọt, vội vàng đặt Tamayo nằm xuống và cho thuyền chạy về hướng ngược với hướng nhà Inugami.

Chương 22

Người Đàn Ông Chỉ Là Cái Bóng

Cách Nasu khoảng một dặm, phía bên kia hồ, có một ngôi làng hẻo lánh tên là Toyobata. Cuối làng, về hướng tây có một con sông nhỏ. Nơi cửa sông tiếp giáp với hồ nước hình thành một châu thổ lớn. Theo thời gian, phù sa ngày càng lấn dần hồ nước. Trên đó, lau sậy um tùm.. Suketomo hướng thuyền về phía cửa sông ngập lau sậy này. Hắn giảm tốc độ và đưa mắt quan sát chung quanh. Một ngôi nhà theo kiểu Phương Tây hiện ra sau đám lau lách. Đây là một toà nhà có lẽ rất xinh đẹp trong quá khứ, nhưng giờ đây đã bị bỏ hoang. Toyobata chính là cái nôi của nhà Inugami, và ngôi nhà này là ngôi nhà đầu tiên mà già Sahee trú ngụ. Sau đó, không hiểu vì lý do gì, ông đã cho di chuyển đại bản doanh về Kami-Nasu. Sau khi già Sahee mất, chẳng còn ai buồn ngó ngàng gì đến nó. Dân quanh vùng đồn rằng ngôi nhà có ma, nên cũng không ai dám hẻo lánh đến đây.

Mục tiêu của Suketomo là ngôi nhà hoang này. Sau khi giấu kỹ chiếc thuyền, hắn lau mồ hôi

trán và ngấm khuôn mặt say ngủ của Tamayo, Suketomo nuốt nước bọt, đưa mắt nhìn chung quanh như muốn dò xem có ai rình rập bữa ăn tuyệt diệu của hắn hay không. Hắn vội vàng ôm lấy Tamayo và bế xốc lên. Hơi ấm từ thân thể Tamayo, hơi thơm trinh nữ, làn da mịn màng của nàng khiến hắn thấy máu sôi lên, hai cánh mũi phập phồng, đôi mắt toé lửa. Hắn vội đám lau sậy và tiến về ngôi nhà, thở hổn hển, vừa đi, vừa quan sát. Hắn có cảm giác có ai đó đang theo dõi hắn. Tim Suketomo đánh như trống làng, hắn dừng lại một phút, hai phút... Nhưng tất cả vẫn yên lặng.

Suketomo chắc lưỡi, hít một hơi dài, lấy lại bình tĩnh rồi lại tiến bước. Khi vào đến tiền sảnh của ngôi nhà hoang, mùi ẩm mốc xộc vào mũi hắn. Mạng nhện giăng khắp nơi, có chỗ rũ xuống như bức màn. Suketomo đặt chân lên cầu thang dẫn lên lầu, nhưng hắn chợt dừng lại như bị điện giật. Có ai đó đã sử dụng cầu thang này. Những vết giày lấm bùn, dấu còn mới in rõ rệt trên các bậc thang.... Suketomo nhìn chúng chằm chằm, tim đập mạnh. Nhưng cuối cùng, hắn thở ra nhẹ nhõm. Những vết bùn có ở khắp nơi. Hắn nhớ lại là cảnh sát đã đến đây để tìm gã đàn ông che mặt. An tâm, hắn tiếp tục leo lên cầu thang, cố hết sức bước thật khẽ.

Trên lầu, sự hoang tàn cũng chẳng thua kém gì ở dưới, Suketomo lấy chân đá bung một cánh cửa. Đó là một căn phòng trống trải, chỉ có một chiếc giường sắt và chiếc ghế long chân. Trên giường có mỗi tấm nệm lòi rơm, Suketomo đặt Tamayo lên đấy. Ổn thoả cả rồi. Tất cả sẽ được quyết định trong chớp nhoáng. Xong việc rồi thì dù Tamayo có khóc lóc thế nào thì hắn cũng có cách lèo lái. Hắn sẽ cùng một lúc có được lạc thú, tiền của và quyền lực.

Hắn cởi áo ném lên ghế và nghiêng mình xuống giường, bắt đầu cởi y phục Tamayo. Khi đôi bờ vai mềm mại, bộ ngực no tròn của nàng xuất hiện thì chẳng còn gì có thể ngăn chặn được sự kích động của Suketomo. Người hắn run lên, hơi thở dồn dập...

Nhưng, vào lúc ấy...

Đâu đó có tiếng sập cửa. Rồi, sàn nhà rên lên...

Suketomo nhảy phắt ra khỏi giường, nhưng tiếng động đã im bật. Nghi ngại, hắn bước ra khỏi phòng và đi một vòng quanh nhà. Không có gì bất thường. Trong góc phòng chỉ có một lũ chuột đồng. Suketomo mỉm cười, đi trở lên lầu. Nhưng hắn bỗng khựng lại... Ban nãy, hắn đã mở toang cánh cửa, vậy mà bây giờ nó đã được đóng lại. Nín thở, Suketomo đặt tay lên nắm cửa, nhẹ nhàng mở ra. Dường như chẳng có gì xảy ra trong phòng cả. Nhẹ nhõm, hắn tiến lại chỗ Tamayo nằm. Song, tim hắn như ngừng đập. Trên bộ ngực trần của Tamayo, có ai đó đã phủ chiếc áo vét của hắn lên! Suketomo không nhúc nhích như thể bị đóng đinh trên sàn nhà. Hắn sợ toát mồ hôi, miệng khô khốc, cổ họng đắng nghét.

- Ai Ai đó ? Như thế đáp lời hắn, sàn nhà phòng kế bên kêu kéo kẹt. Vậy không phải là ảo giác rồi, có ai đó đã nấp trong ngôi nhà này.

- Ai đó ? Ra đi, ai trốn đó ? – Suketomo hốt hoảng thét lên với giọng run run.
Ngay lúc đó, cánh cửa chậm chậm mở ra...

Chương 23

Sợi Dây Đàn Koto

...Tamayo tỉnh lại. Nàng vẫn chưa nhận ra mình đang ở đâu. Nàng đang thức mắc thì đột nhiên, sự cố trên hồ hiện lên trong trí nhớ. Tamayo nhảy xuống giường. Nàng cố kềm tiếng kêu bi thương, thân hình không ngớt run lên. Nàng ngồi thừ người trên giường, mặt thần thờ. Ngay lúc đó, Tamayo mới nhận ra là mình đang ở ngay trong phòng mình.

Bỗng Tamayo nghe thấy một tiếng động nhẹ ở phía cửa. Nàng lúng túng kéo chăn lên tận ngực.
- Xin lỗi tiểu thư... tôi có một thứ muốn đưa cho tiểu thư xem...Chính là giọng của Saruzo - Đọc nó xong, tiểu thư sẽ yên tâm.

Tamayo trườn xuống giường và nhặt mẫu giấy Saruzo nhét qua khe cửa : “Suketomo đã thất bại. Tamayo vẫn còn trong trắng “

“ Người đàn ông của cái bóng “

Tại sao Saruzo lại có mẫu giấy này ?

- Saruzo! Saruzo!...

Tamayo cuống quýt gọi nhưng không có ai đáp lại. Trong gian đại sảnh, cả gia đình Inugami đang vây quần bên cảnh sát trưởng Tachibana và Kindaichi.

Trông thấy Tamayo, cảnh sát trưởng tiến về phía nàng.

- Không biết ông Suketomo đi đâu từ chiều hôm qua đến giờ. Đám gia nhân bảo là hình như Saruzo biết được điều gì đó, nhưng anh ta bảo chỉ nói khi nào cô cho phép...

Tamayo cảm thấy tuyệt vọng. Nàng nhận thấy mình lâm vào một tình thế khó xử. Có ai đó nắm lấy cánh tay nàng. Tamayo mở mắt ra và nhìn thấy Sayoko, mắt đầm lệ, đầy vẻ van xin. Mặt Tamayo tái mét, tay run lên. Rồi, không do dự,nàng kể cho mọi người tất cả những gì đã xảy ra hôm qua. Tất cả bàng hoàng nhìn Tamayo.

Sau đó, Saruzo bắt đầu kể. Theo lời Y thì vào khoảng 4h chiều, có ai đó điện thoại đến :” Saruzo đây à ? Hiện tiểu thư Tamayo đang ở trong căn nhà hoang ở Toyobata “. Khi đến nơi, tôi thấy

tiểu thư nằm trên giường.

- Còn Suketomo... Suketomo ở đâu?- Umeko hỏi, giọng cuống cuống.

- Suketomo? ...Thằng chó đó cũng có ở đấy. Nó cởi trần, đã bị trói nghiêng vào một cái ghế và bị bịt mõm...

- Saruzo, thế sau đó anh làm gì ?

- Tôi chở tiểu thư Tamayo trở về bằng chiếc thuyền máy của Suketomo.

- Còn Suketomo...Suketomo, nó ra làm sao ?- Vẫn giọng the thé của Umeko.

- Có lẽ nó vẫn còn ở trong phòng đó. Tôi đâu có bốn phận phải đem cả nó về nữa.

...Trước căn nhà hoang vẫn còn con đồ của Saruzo để lại hôm qua. Chắc chắn là Suketomo vẫn còn ở đấy.

Đúng, Suketomo vẫn còn ở đấy! Hắn ở trần, bịt mõm, bị trói vào ghế, hai tay quặt ra phía sau, đầu gục xuống ngực.

Kokichi đâm bổ về phía con trai, gỡ miếng vải bịt miệng và nâng đầu hắn lên. Nhưng ông ta bỗng thét lên và buông đầu Suketomo ra, nó lại gục ngay xuống như bị gãy. Có vật gì kì lạ quẩn quanh cổ hắn. Một sợi dây đàn koto! Một tiếng rú vang lên và ai đó ngã xuống sàn. Chính là Sayoko !

Chương 24

Sayoko Đáng Thương

Trong đầu Kindaichi xuất hiện một ý tưởng kinh khủng.Suketake bị chặt đầu và gắn vào đầu con búp bê bằng hoa cúc. Nay đến lượt sợi dây đàn koto quẩn quanh cổ Suketomo. Koto và đoá hoa cúc...2 trong 3 báu vật của nhà Inugami ! Hình như những vụ án mạng này có mối liên hệ sâu xa với những báu vật đó. Và kẻ sát nhân muốn trưng nó ra...Còn cái rìu ? Phải chăng cái rìu sẽ được sử dụng với Sukekiyo...? Kindaichi chợt nổi da gà !

Quan sát Suketomo một lúc, Kindaichi quay sang ông cảnh sát trưởng Tachibana :

- Trước khi cởi trói, tôi muốn ông nhìn cho kĩ. Trên ngực Suketomo, đấy, có một vết dài như vết xước do dây trói gây ra. Nhưng để có vết xước đó, thì sợi dây trói phải hơi lỏng. Đằng này, nhìn dây trói xem...

Kindaichi cố sức luồn một ngón tay vào bên trong sợi dây nhưng không được.

Cảnh sát trưởng kinh ngạc :

- Quả vậy ! Tại sao thế nhỉ ?

Viên thanh tra dẫn cảnh sát trưởng và Kindaichi đến tủ cất quần áo ở nhà tắm bên cạnh nhà bếp. Dưới sàn phòng tắm có vết giày lính to tướng rành rành. Ông cảnh sát trưởng hừ lên một tiếng :

- Ông Kindaichi! Có lẽ vì không biết người lính giải ngũ ẩn náu ở đây nên Suketomo đã đem Tamayo đến. Ấu đả giữa hai người và hắn đã trói Suketomo vào ghế. Hắn điện thoại cho Saruzo và Saruzo đến, đem Tamayo đi, để mặc Suketomo lại trên ghế...Cho đến đây thì đã rõ. Sau đó, chuyện gì đã xảy ra...Ai giết Suketomo ? Gã lính giải ngũ đã đợi Saruzo đi, rồi quay trở lại thắt cổ Suketomo ? Nhưng, nếu phải giết Suketomo thì tại sao lại không giết trước khi gọi Saruzo đến ? Hắn phải biết rõ là ngay khi báo cho Saruzo thì sự chú ý sẽ tập trung vào ngôi nhà này. Thật hết sức nguy hiểm cho hắn khi trở lại đây sau khi đã báo địa điểm cho Saruzo. Theo lời Tamayo thì Suketomo đã chụp thuốc mê cô ta và đưa cô ta đến đây. Nhưng biết đâu chính cô ta đã quyến rũ ông ta và đưa đến đây. Saruzo bảo anh ta đến đây do cú điện thoại nhưng có thể Y đã đến đây từ trước và giăng bẫy...Ông Kindaichi, ông có nhớ là Saruzo giữ những sợi dây đàn koto cũ để sửa lưới chứ ?

Sững người, viên thanh tra nhìn ông cảnh sát trưởng :

- Thế theo ông, tất cả những dấu vết ở đây chỉ là để dàn cảnh. Và, Tamayo và Saruzo đã đồng lõa trong việc mưu sát Suketomo....

- Không, tôi không kết luận gì cả. Tôi chỉ đơn giản nói rằng người ta có thể hình dung sự việc dưới góc cạnh này. Với lại, những dấu chân này có vẻ rõ rệt quá, như thể chúng được cố tình in lên vậy.

Trở lên lầu 1, họ thấy viên thanh tra đang canh xác.

- Kết quả giám định tử thi ra sao ?

- Cái chết đã xảy ra 17,18 giờ rồi. Có nghĩa là án mạng đã diễn ra tối qua, vào quãng 8,9 giờ. Còn sợi dây đàn koto thì theo pháp y, chỉ được siết vào cổ nạn nhân sau khi ông ta đã chết. Thật ra thì nạn nhân chết bởi một sợi dây khác dày hơn.

Ngay lúc đó, một tiếng thét bi thương ở phòng kế bên vọng sang. Chính là Sayoko. Cả hai chạy ngay qua. Sayoko mắt trừng trừng, hai gò má giật liên hồi. Vị bác sĩ nhanh tay chích cho Sayoko một mũi thuốc. Đôi môi của Sayoko còn thốt ra 2,3 tiếng rên rĩ nữa rồi dịu dần.

- Tội nghiệp cô gái- giọng ông bác sĩ cảm khái- Cô ấy gần như mất trí. Cô ấy có thai...Ba tháng rồi !

Chương 25

Máu Rỉ Trên Ngón Tay Trỏ

Umeko lồng lộn như một cơn cuồng phong rồi oà khóc :

- Matsuko ! Chính nó đã giết Suketomo ! Nếu như không có lá chúc thư thì Sukekiyo đã trở thành người thừa kế nhà Inugami. Matsuko rất muốn trở thành một bà nguyên soái...Nhưng lá chúc thư đã làm sụp đổ mọi tính toán của mẹ. Để trở thành người thừa kế thì phải cưới cho được Tamayo. Nhưng mặt Sukekiyo giờ đây nát bấy thế kia...Suketake và Suketomo chết rồi thì Tamayo chỉ còn có nước lấy con quái vật đó thôi. Nếu cô ta từ chối thì sẽ mất quyền thừa kế. Và mẹ Matsuko đã ra tay. Mẹ sát nhân, con mẹ Matsuko sát nhân...

Umeko càng lúc càng trở nên dữ dằn. Tuy nhiên, khi được nghe kể nguyên do cái chết của Suketomo thì Umeko trợn tròn mắt lên vì sửng sốt.

- Một sợi dây đàn koto...

Umeko thì thào qua kẽ răng. Rồi mặt bà ta chợt biến sắc như thể vừa nhớ lại điều gì.

- Đàn koto..., hoa cúc...!

Người thứ hai bị chấn động mạnh là Takeko và khi nghe viên thanh tra nói về sợi dây đàn koto, bà cũng có cùng phản ứng như Umeko.

Người được báo tin cuối cùng là Matsuko, bà ta đang học đàn koto với bà giáo Miyakawa Kokin và vẫn thản nhiên tiếp tục đàn như thể chẳng có việc gì xảy ra. Người tỏ ra ngạc nhiên khi nghe viên thanh tra báo tin là bà Kokin. Bà mở to con mắt tật nguyên với vẻ sợ hãi và vừa run rẩy, vừa thở dài.

Ngay lúc đó, Matsuko khẩy mạnh đàn đến nỗi một sợi dây đàn đứt tung. Bà giáo dạy đàn nhấp nhúm với vẻ sợ hãi. Matsuko buông rơi phím. Máu rỉ ra trên ngón tay trỏ của bà ta.

- Ô, bà đã bị thương - viên thanh tra kêu lên.

- Vâng, khi sợi dây đàn đứt...

Vẫn còn sợ hãi, bà giáo Kokin thở dồn dập. Nghe những lời này , bà nhú mào với vẻ kinh ngạc :

- Mới bây giờ à ? – Bà ta thì thầm như nói với chính mình.

Ngay lúc đó, viên thanh tra bắt gặp ánh mắt khác thường của bà Matsuko. Nó chất chứa một sự căng thẳng tột cùng và một nỗi hận thù thâm sâu. Ánh mắt này chỉ loé lên một thoáng.

Đôi mắt tật nguyên của bà giáo Kokin không nhận ra được điều đó, vẫn bất động. Bên cạnh bà, Sukekiyo như muốn chồm về phía bà Kokin để sẵn sàng bảo vệ cho bà...

Chương 26

Tàn Độc

Trong gian đại sảnh, hình già Sahee lồng trong những tràng hoa cúc to, được đặt trên bực gỗ trắng...

Trong số những thành viên nhà Inugami họp mặt hôm nay trước bức ảnh, lại thiếu mất hai người. Như thế có nghĩa là trong số những người thừa kế, ngoại trừ Aonuma Shizuma vẫn bật vô âm tín, chỉ còn lại Sukekiyo.

Im lặng đến ngạt thở...Cuối cùng thì Matsuko lên tiếng :

- Câu chuyện này là một bí mật của chúng tôi. Tuy nhiên , đã đến nước này thì không thể giấu được nữa. Chuyện xảy ra vào lúc Sukekiyo ra đời. Thời kì đó, bố chúng tôi phải lòng Aonuma Kikuno. Thiên hạ bảo nhau rằng Kikuno đã có thai và ông sẽ đuổi chúng tôi đi và rước nó về làm chính thất. Quý vị cũng biết chúng tôi có 3 bà mẹ khác nhau và chẳng ai được làm chánh thất cho bố chúng tôi cả. Suốt đời, họ chỉ làm vợ lẽ trong thất vọng và nhục nhã. Khi vụ Kikuno nổ ra, tất cả đã chết, nhưng trong kí ức chúng tôi vẫn còn đậm nét lối xử sự tàn tệ của bố chúng tôi đối với họ. Những toà biệt thự rải rác trong khuôn viên nhà Inugami là những tí vết về cuộc sống thú vật của bố chúng tôi vào thời kỳ đó. Trong mỗi toà nhà, ông nuôi 3 bà vợ như những con thú chỉ để thoả mãn dục vọng. Bởi vậy, khi chúng tôi ra đời, ông luôn tỏ vẻ bực bội. Ông chỉ muốn thân xác của mẹ chúng tôi thôi, còn việc sinh con để cái đối với ông là điều vô ích. Thế mà ông lại si mê một con nhỏ đầu đường xó chợ và còn muốn dẫn nó về đây, đuổi chúng tôi đi. Kindaichi cảm thấy khó chịu. Ông thấy sự lạnh nhạt của già Sahee đối với 3 bà vợ lẽ và các con gái của họ có điều gì đó không thể tin nổi...Theo cuốn “ Cuộc đời của Inugami Sahee”, ông ấy là một con người nhạy cảm cả chung thuỷ trong tình cảm. Thế tại sao ông lại tỏ ra độc ác đối với vợ con mình ? Kindaichi nhớ lại mối liên hệ đồng tính luyến ái giữa Nonomiya Daini và già Sahee. Nhưng chắc không phải chỉ có thế, mà còn một điều bí ẩn nào đó. Nhưng điều gì ?...

Matsuko tiếp tục câu chuyện :

- Lúc đó, tôi đã sinh Sukekiyo. Sukekiyo là cháu đích tôn của ông, nên ông bảo sẽ để nó đứng đầu nhà Inugami. Nhưng nếu Kikuno trở thành vợ chính thức của ông và sinh con trai thì thẳng

bé này sẽ trở thành kẻ thừa hưởng cả gia tài nhà Inugami. Một ngày nọ, cả 3 chúng tôi đến chỗ của Kikuno và bố chúng tôi. Tôi bảo bố tôi : “ Nếu bố cưới con nhỏ này, con sẽ giết chết cả hai mẹ con nó trước khi nó sinh và sau đó con sẽ tự tử”. Tôi đã thành công trong việc làm cho ông cụ phải sợ. Vụ cưới hỏi Kikuno đã giải quyết xong. Kikuno sợ nên đã bỏ trốn trước khi sinh một tháng...Chỉ sau khi Kikuno trốn đi , chúng tôi mới biết là ông cụ đã giao 3 báu vật nhà Inugami cho Kikuno. Tôi giận đến nghẹt thở. Biết được cô ả sống trong một nông trại ở Ina, đã sinh xong một đứa con trai vào hai tuần trước đó, chúng tôi không chậm trễ và vào một tối nọ...

Matsuko lấp bắp. Có lẽ cả Takeko và Umeko cũng đang nhớ lại cái việc khủng khiếp mà họ đã thi hành chiều nào nên rùng mình.

-...Đó là một buổi tối lạnh khủng khiếp. Khi chúng tôi bước vào thì Kikuno chỉ mặc độc một chiếc kimono và đang nằm cho con bú. Thấy chúng tôi, cô ả khiếp đảm. Khi cô ả muốn ôm đứa bé chạy trốn ra ngoài hàng hiên, tôi nắm lấy thắt lưng cô ả. ả cởi phắt thắt lưng và với chiếc kimono hở hang, bỏ chạy. Tôi túm được gáy ả, Umeko cướp lấy đứa bé. ả vùng vẫy cố giằng lại thằng bé, chiếc áo kimono tuột xuống và ả loã lồ. Tôi túm lấy tóc, xô ả xuống sàn nhà lạnh buốt và chụp lấy một cây chổi tre, quật túi bụi. Thân thể ả trầy trụa và máu bắt đầu chảy. Takeko lấy nước giếng tưới lên mình ả, hết xô này đến xô kia...Kikuno rên rĩ ! Nhưng Kikuno cứng đầu hơn chúng tôi tưởng. Tôi tiếp tục những trận đòn thù và Takeko tiếp tục dội nước lên người ả. Kikuno quằn quại trên nền đất buốt giá nhưng vẫn không chịu thua. Khi đó, Umeko lột trần thằng bé ra, áp hông nó sát lò lửa. Đứa bé thét lên, giãy giụa. Kikuno đành chịu thua. ả chịu trả lại 3 báu vật. Khi chúng tôi chuẩn bị rút lui, Kikuno ôm đứa nhỏ trên tay, mặt đầy máu và ném cho chúng tôi những lời này...

Matsuko dừng lại, nhìn khắp các khuôn mặt với ánh mắt soi mói :

-...Một ngày kia, ta sẽ báo thù. Cái rìu, cây đàn koto và đoá hoa cúc... có nghĩa là : “ Hãy lắng nghe những điều hay” ***. Không, ta không để các người nghe những lời hay đâu. Nhớ cho kĩ, cái rìu là mi, đàn koto sẽ là mi, và hoa cúc sẽ là mi...Đầu tóc rối bời, miệng trào máu, cô ả có một bộ dạng ghê gớm. ả điểm mặt từng người trong bọn chúng tôi, vừa nói vừa nghiêng răng ken két như một mụ điên. Cái rìu dành cho ai, đàn koto dành cho ai và đoá hoa cúc dành cho ai thì giờ đây tôi đã quên, nhưng....

Bên cạnh bà, Sukekiyo run lên bần bật như bị động kinh.

chú thích

*** Trò chơi chữ dựa vào hiện tượng từ đa nghĩa :

- yoki : cái rìu ; tốt.

- koto : đàn koto; chuyện.

- kiku : hoa cúc ; lắng nghe.

====> yoki koto kiku : cái rìu, cây đàn koto và đoá hoa cúc hoặc “ hãy lắng nghe những lời hay “

Chương 27

Lý Lịch Của Tamayo

Cảnh sát trưởng quay sang ông luật sư :

- Ông vẫn không có tin tức gì về Kikuno và con trai bà ấy à ?

Ông luật sư lấy tài liệu trong cặp ra :

- Bà Aonuma Kikuno mồ côi từ nhỏ. Nhưng người ta đã khám phá ra một sự kiện quan trọng : người phụ nữ ấy có quan hệ bà con với Haruyo, vợ của Daini, bà của tiểu thư Tamayo.

Tất cả đều nhìn nhau.

-... Đó cũng là lý do tại sao già Sahee lại yêu Kikuno đến thế. Kikuno là người cuối cùng sống sót trong họ hàng của Haruyo.

Matsuko, Takeko và Umeko nhìn nhau. Một nụ cười mỉa mai phớt qua môi Matsuko. Có lẽ bà thấy những tình cảm này là lỗi bịch ?

- Giờ trở lại chuyện Kikuno. Ngay đêm bị hành hung, bà đã đem Shizuma đến xin tá túc nơi người bà con ở Toyama.

Khi Shizuma được 3 tuổi, bà để cậu bé lại cho một người bà con nuôi và đi lấy chồng nơi khác. Đã hai mươi mấy năm rồi và những người họ hàng đó đã chết dưới bom đạn ở Toyama. Còn về Shizuma thì những người láng giềng nhớ là cậu có ở đấy. Shizuma được những người họ hàng nhận làm con nuôi và mang họ mới là Tsuda. Kikuno có nhận được một số tiền lớn cùng với những báu vật do già Sahee trao lại trước đó, nên bà để lại một số tiền cho Shizuma ăn học. Nhờ vậy cậu bé được học đến bậc trung học. Năm 21 tuổi, Shizuma gia nhập quân đội. Đường như cậu đã giải ngũ rồi nhập ngũ lại đôi ba lần, trước khi phải phục vụ vĩnh viễn vào mùa xuân hoặc mùa hè năm 1944. Từ đấy, không còn dấu vết nào nữa...- Ông Kindaichi có lần ông nói với tôi ông nghĩ có thể Saruzo là Shizuma. Không đâu ! Tôi đã tiến hành một cuộc điều tra về thân thế anh ta. Saruzo sinh ở Toyobata và mồ côi khi lên 5 tuổi. Mẹ của tiểu thư Tamayo đã đem về

nuôi. Bà mẹ đỡ đẻ cho mẹ anh ta khẳng định điều này.

Vừa lúc đó, giáo sĩ Oyama xuất hiện. Ông ném xuống sàn một bọc vải, nói với giọng kiêu căng :
- Đây là bí mật lá chúc thư của già Sahee. Tamayo có một vị trí ngon lành bởi vì Tamayo...chính là cháu ruột của già Sahee. Mẹ của tiểu thư Tamayo, Noriko, chính là con của Sahee với Haruyo.

Tất cả đều bàng hoàng nhìn nhau.

Tamayo tái mặt và qua cái nhìn của nàng, người ta có cảm tưởng nàng sắp ngất đi. Sukekiyo run lên bần bật . Matsuko, Takeko và Umeko ném những ánh mắt thù hằn toé lửa về phía Tamayo.

Kindaichi đọc qua những tài liệu do Oyama đã sắp xếp. Từ những tài liệu này, người ta biết rõ là có những mối quan hệ đồng tính luyến ái giữa chàng Sahee trẻ với Nonomiya Daini. Nhưng dường như những mối quan hệ giữa họ đã chấm dứt vào năm thứ 2 hoặc thứ 3.

Ông Daini hoàn toàn bất lực đối với phụ nữ. Họ đã lấy nhau được 3 năm cho đến lúc gặp Sahee, nhưng Haruyo vẫn hoàn toàn trinh trắng. Dù quan hệ giữa Daini và Sahee chấm dứt, nhưng Sahee vẫn tiếp tục đến chơi với Daini. Và, một ngày kia, những mối quan hệ mới đã nảy sinh giữa chàng Sahee và bà vợ của vị ân nhân. Vào thời kỳ đó, Sahee chỉ mới đôi mươi, còn Haruyo thì đã 25. Ngọn lửa đam mê đốt cháy họ mạnh bạo như thể đây là lần đầu tiên họ mới biết đến người khác phái. Nhưng đồng thời , sự hối hận cũng mạnh mẽ chẳng kém. Quá đau khổ, dường như có lúc họ định tự tử.

Daini biết được dự tính này, đồng thời ông còn biết cả những gì họ giấu, nhưng thái độ ông thật kỳ lạ. Không những ông không ngăn cấm họ, mà còn ngấm ngầm khuyến khích họ tiếp tục mối quan hệ vô luân này. Có lẽ đây là một hình thức chuộc lỗi đối với người vợ trẻ mà ông không có khả năng thoả mãn về mặt xác thịt. Ông sợ tai tiếng nên không muốn công khai ly dị vợ, để trao hẳn nàng cho Sahee. Những cuộc hẹn hò luôn diễn ra trong một căn phòng của đền Nasu. Daini để mặc họ với nhau, nhưng như một con chó trung thành , ông canh chừng trong một căn phòng khác để bí mật không bị lọt ra ngoài. Mối quan hệ bí mật này kéo dài khá lâu, cho đến khi Noriko ra đời, Daini không hề do dự khi tuyên bố đó chính là con ruột của mình. Năm tháng trôi qua trong bình lặng. Tuy nhiên, sự yên bình ấy chỉ là giả tạo, đặc biệt là đối với Haruyo, vì không một người Nhận Bản nào vào thời kỳ đó lại cho phép một người phụ nữ ngoại tình bởi vì chồng bất lực.

Trước cuộc chiến đấu nội tâm của người phụ nữ khốn khổ, người phụ nữ thực sự thuộc về mình, đã cho mình một đứa con, nhưng không bao giờ có thể trở thành vợ chính thức của mình được, tình thương và sự cảm thông của Sahee đối với nàng ngày càng sâu đậm hơn, nhất là khi ông đã thành danh. Già Sahee không bao giờ lấy vợ chính thức, ấy cũng vì lý do này. Khi trở

thành một nhân vật quan trọng thì những cuộc hẹn hò của ông đối với Haruyo ngày càng trở nên khó khăn. Vì vậy, ông cần đến những người đàn bà khác. Nhưng nếu chỉ lấy một người vợ lẽ, thì ông sợ một ngày nào đó sẽ yêu người phụ nữ này mất. Vì thế, ông cưới một lúc 3 bà vợ để có thể khinh miệt những ghen tuông và bất hoà của họ. Và già Sahee không bao giờ yêu các cô con gái của mình cũng vì lẽ đó. Ông chỉ yêu Noriko, đứa con gái duy nhất của tình yêu ! Già Sahee rất yêu nàng những chẳng bao giờ được gọi nàng là con. Gia đình Inugami ngày càng trở nên thịnh vượng, nhưng Noriko muôn đời vẫn chỉ là con một giáo sĩ nghèo của đền Nasu. Một niềm phần nộ bí ẩn đối với sự bất công này gặm nhấm Sahee suốt đời.

Kết quả cuối cùng của mối hận, niềm phần nộ và mối thương cảm này , ấy là lá chúc thư của ông. Ân sủng đặc biệt mà ông đã chuẩn bị cho Tamayo, ấy là hoa trái đơm kết từ tất cả lòng thương hại mà ông đã dành cho Haruyo, bị bỏ rơi như một bông hoa trong bóng tối, và cho Noriko, đứa con gái đầu lòng. Ông không ngờ là lá chúc thư của mình đã mở màn cho những thảm kịch...!

Chương 28

Một Câu Đố Kỳ Dị

Hai mươi ngày đã qua kể từ sau cái chết của Suketomo. Hôm ấy là buổi sáng 13 tháng chạp... Lúc 7h, chuông điện thoại đặt ở bàn ngủ đánh thức Kosuke dậy. Vừa cầm ống nghe, ông đã nghe thấy giọng bấn loạn của cảnh sát trưởng Tachibana.

- Ông Kindaichi ! Đến mau...Không , trước tiên hãy nhìn qua cửa sổ hướng xuống hồ đã, về phía sau nhà Inugami. Ông sẽ hiểu chuyện gì đã xảy ra...

Kindaichi gác máy, nhảy xuống giường và mở toang cửa nhìn xuống hồ. Gió từ hồ thổi lên lạnh buốt. Ông lấy ống dòm ra và nhanh chóng chỉnh hướng nhà Inugami. Sau đó, ông như chết sững, quên cả lạnh..

Ngay dưới sân hiên,nơi Suketake đã bị giết trước đây, trên lớp băng đã dựng lên một... người đàn ông với tư thế chống ngược cả thân mình cắm trong băng, chân dang ra trên không tạo thành hình chữ V ! Đứng lơ lửng chung quanh là các thành viên nhà Inugami. Kindaichi chỉnh ống dòm, nhìn vào từng khuôn mặt...Khi ông thấy thiếu mất một khuôn mặt đàn ông,

Kindaichi nhắm mắt lại, nín thở...

Kẻ vắng mặt kia, chính là anh chàng Sukekiyo mang mặt nạ...

- Ông Kindaichi, chẳng biết tại sao hung thủ lại lôi ông ta đến tận đây và dựng ngược lên...Cứ là dựng tóc gáy lên được...

Cảnh sát trưởng nhăn mặt và như thể muốn nôn đến nơi. Ông nhìn cái xác thê lương cắm ngược trong băng. Trời đổ tuyết. Trên mặt hồ, bầu trời xám xịt một màu chì lạnh lẽo.

Kindaichi run lập cập. Nhưng không phải vì cái lạnh sớm mai mà hình như cả thể xác lẫn tâm hồn ông đều run lên vì một ý tưởng kỳ lạ.

- Theo lời bà Matsuko thì bộ Pyjama này đúng là của Sukekiyo.

- Bà Matsuko...?

Kindaichi nhìn chung quanh. Không thấy bà ta đâu cả.

- Vâng! Ngay cả khi nhìn thấy Sukekiyo, bà ta cũng chẳng khóc lóc, kêu gào như những bà em. Bà ta chỉ nói mỗi một câu : “ Gã này, gã này...Hắn đã kết thúc công việc trả thù cuối cùng của hắn ...”, bà ta dừng ở đó, và thế là bà ta giam mình trong căn hộ của mình.

Kindaichi nhận thấy Tamayo đứng ở một góc sân hiên, bất động nhìn cái xác. Nàng đang nghĩ gì ? Những đường nét đẹp lạnh lùng của nàng mang vẻ lãnh đạm thường lệ.

- Quả thật, nếu Sukekiyo bị giết chết thì lần này đến lượt cái rìu đây. Nhưng sau không thấy máu ?

- Đúng như Kindaichi nói, không hề có một vết máu nào chung quanh. Ngay lúc hai viên thanh kéo cái xác ra, tất cả mọi người đứng trên sân hiên đều thét lên. Chiếc mặt nạ của Sukekiyo đã biến mất, để lộ một khuôn mặt kinh tởm bầy nhầy.

Tuy nhiên, dường như không hề có vết thương trên sọ như cảnh sát trưởng đã tiên đoán.

Sau khi quan sát bộ mặt gớm ghiếc nọ, Kindaichi quay mặt đi và điều khiến ông chú ý là thái độ Tamayo. Bộ mặt mà một người đàn ông như Kindaichi đã phải do dự khi nhìn cho rõ ràng hơn, thì Tamayo lại nhìn chăm chú ! Nàng đang nghĩ gì ?...

Bác sĩ pháp y chuẩn bị khám nghiệm.

- Bác sĩ, xin ông cảm phiền...Tamayo nói - Trước khi phẫu thuật tử thi, nếu có thể, xin hãy lấy dấu tay...bàn tay phải...

Cảnh sát trưởng nhíu mày nhìn Tamayo. Ông quay sang bác sĩ :

- Bác sĩ, thế thì ông hãy lấy dấu tay trước khi phẫu thuật.

Kindaichi chột dạ lại, trong đầu ông hoạt cảnh hôm lấy dấu tay của Sukekiyo hiện ra. Vào lúc Fujisaki tuyên bố chúng giống nhau, Tamayo đã hai lần muốn nói điều gì. Nàng đã biết điều gì đó mà ông không thể nào nhận ra được. Điều gì mới được chứ ?...

- Vụ án hơi lạ thường, tôi nghĩ hung thủ đã sử dụng một cái rìu. Nhưng không, như Seketomo,

Sukekiyo cũng đã bị siết cổ rồi ném từ sân hiên xuống...

Kindaichi lắc đầu :

- Không đâu, ông cảnh sát trưởng. Chính là cái rìu đấy.

Kindaichi lôi trong túi ra cuốn sổ và cây bút :

- Ông cảnh sát trưởng, cái xác này là Sukekiyo nhưng bị cắm đầu xuống đất, chân chống lên trời...

Kindaichi viết to lên trong giấy : “YOKIKESU”

- ... Nửa thân trên của Sukekiyo , phần chống ngược này coi như bị giấu kỹ, cắm vào băng...

Kindaichi gạch bỏ phần “KESU” đi, trên giấy chỉ còn lại “YOKI” ***. Ông cảnh sát trưởng bàng hoàng.

***Yoki : cái rìu.

Chương 29

Người Mẹ Và Đứa Con Định Mệnh

Kindaichi, cảnh sát trưởng và Furudate ngồi đợi kết quả cuộc phẫu thuật xác Sukekiyo và dấu tay.

Phòng khách chợt mở và cô hầu phòng xuất hiện.

- Cảnh sát trưởng, có một bà tự xưng là Aonuma Kikuno...muốn gặp ông.

Ba người đàn ông giật nảy mình.

Ngay lúc đó, một người phụ nữ nhỏ thó xuất hiện trên ngưỡng cửa. Cả 3 người đàn ông như muốn ngừng thở. Chính là bà giáo dạy đàn koto, Miyakawa Kokin.

-... Bà là Aonuma Kikuno ?

Người đàn bà nhìn họ với con mắt thương tâm.

- Vâng ! Hôm nay, ở Tokyo, tôi được biết qua tờ báo Buổi Trưa cái chết của Sukekiyo. Và tôi nghĩ mình không nên ẩn tích nữa.

- Bà Kikuno, hình như sau đó , bà có đi thêm bước nữa?

- Vâng ! Ông ấy là một nhạc sĩ dạy đàn koto. Nhưng tôi từ chối không kết hôn chính thức với ông ta vì sợ khai báo sẽ lộ tung tích.

- Thế đứa bé mà bà để lại ở Toyama có phải là Shizuma ?... Shizuma biết bà chính là mẹ ruột chứ ?

- Hồi còn nhỏ, nó đã được đổi tên và trở thành con nhà Tsuda...Tuy nhiên, khi cháu lên trung học, có lẽ nó đã được nghe phong phanh...Các ông cũng biết là thằng bé bị động viên hai, ba lần gì đó. Mỗi bận tôi đều đến thăm cháu ở Toyama. Tuy nhiên, lần cuối cùng , vào mùa xuân năm 1944, lúc đó lệnh tổng động viên, có lẽ do linh cảm đó là lần cuối cùng chúng tôi có thể gặp nhau nên tôi đã không thể kèm chế. Tôi đã nói tông tích của tôi và cha nó cho nó biết.

- Cả những điều nguyên rủa về cái rìu, cây đàn koto và đoá hoa cúc nữa à..?

Bà Kikuno ngẩng mặt lên, sợ hãi nhìn 3 người đàn ông và gật đầu với vẻ tuyệt vọng. Kindaichi đặt tay lên vai bà.

- Bà biết Sukekiyo chứ ?...Thế Shizuma có giống Sukekiyo không ?

Câu hỏi như một trái phá. Kikuno ngồi chết lặng.

- Làm sao...làm sao ông biết được điều này? - phải mất một lúc lâu, Kikuno mới mở miệng được.

Chương 30

Ba Dấu Tay

Xin trở lại vấn đề. Ngay từ đầu, bà có biết rằng những vụ án mạng này có liên quan đến cái rìu, cây đàn koto và đoá hoa cúc không ?- Ông cảnh sát trưởng hỏi.

Bà Kikuko rùng mình :

- Không, không hề. Nhưng tới lượt Suketomo thì...Tôi đang dạy đàn cho bà Matsuko thì có một ông thanh tra đến...

Kindaichi chợt xen vào :

- Khi ông thanh tra đang nói thì có phải bà Matsuko đã làm đứt dây đàn...

- Vâng !

- ...Vào lúc dây đàn đứt, bà đã nhúu mày ngạc nhiên và nói :” Mới bây giờ à?”. Bà có nhớ không ? Bà ngồi bất động một lúc, mắt mở thao láo và khẽ rùng mình.

- Matsuko bảo bà bị thương bởi sợi dây đàn...Điều đó không đúng. Có lẽ sợi dây đàn đã bật vào

vết thương cũ trước đó nên nó lại bật máu.

- Một vết thương cũ ? Từ bao giờ ?

- Tối hôm trước.

- Tức là buổi tối mà Suketomo bị giết phải không ?

Kikuno ngập ngừng và vó chiếc khăn trong tay nhàu nát.

- Vâng, thật là lạ lùng...Trong lúc chúng tôi chơi đàn, bà Matsuko đã đứng lên bỏ đi mấy lần, mỗi lần khoảng 5, 10 phút...Nhưng, có một lúc, khi bà Matsuko trở về chỗ ngồi và đàn tiếp, qua tiếng đàn, tôi nhận ra là bà Matsuko đã bị thương ở một ngón tay và bà cố tình dấu điều này nên đã tỏ vẻ thản nhiên chơi đàn.

Họ còn hỏi bà Kikuno dăm ba câu, rồi cảnh sát đưa bà về khách sạn.

Một lúc sau, sở cảnh sát đem bản báo cáo phẫu thuật tử thi và dấu tay đến. Kindaichi cho cô hầu phòng đi mời tiểu thư Tamayo.

Viên thanh tra báo cáo :

- Nạn nhân chết vì bị siết cổ. Hung khí dường như là một sợi dây mỏng. Án mạng xảy ra vào khoảng 22 đến 23 h. Khoảng một giờ sau thì thi thể nạn nhân bị vùi xuống băng.

Ông cảnh sát trưởng quay sang Fujisaki :

- Nào, ông Fujisaki, đến lượt ông...

- Thưa ông cảnh sát trưởng, thật quái đản. Dấu tay lấy trên xác nạn nhân hoàn toàn khác với hai dấu tay hôm nào.

- Thế...thế có nghĩa người bị giết hôm qua không phải là Sukekiyo ?

· Vậy thì người mà chúng ta lấy dấu tay hôm nào... Kindaichi bình tĩnh ngắt lời :

- Ông cảnh sát trưởng, đấy chính là Sukekiyo thật...

Chương 31

Trên Đỉnh Yukigamine

14 tháng chạp.

Khi Kindaichi đi vào sở cảnh sát, cảnh sát trưởng và ông Furudate đang nói chuyện với nhau.

- Chào ông Kindaichi, Sukekiyo đã trốn lên đỉnh Yukigamine. Chúng tôi chuẩn bị đuổi theo hần

đây.

Kindaichi hỏi ngay khi xe vừa lăn bánh :

- Thừa ông cảnh sát trưởng, chuyện gì đã xảy ra ? Sukekiyo đã làm gì ?

- Tối hôm qua, Tamayo trở về phòng vào lúc 11h. Nàng tắt đèn đi ngủ. Bỗng một người đàn ông từ trong tủ nhảy bổ ra, xông đến bóp cổ nàng. Mặt hấn che khăn, Saruzo nghe tiếng động bèn chạy vào. Đánh nhau một lúc thì khăn bị mặt của hấn rơi xuống, Saruzo nhìn gương mặt này và chết sững. Còn Tamayo sắp ngã đi cũng thét lên một tiếng. Kẻ gian chính là Sukekiyo. Lợi dụng cả hai đang sững sờ, hấn biến mình vào trong màn tuyết.

...Xe đã đến chỗ dốc dẫn lên đỉnh Yukigamine. Tất cả ra khỏi xe và buộc ván trượt vào. Chợt có tiếng súng nổ. Kindaichi chạy lên dốc, nhìn về phía có tiếng súng. Ông thấy ba viên cảnh sát đang bao vây một người đàn ông mặc quân phục.

- Đừng giết hấn. Hấn không phải là hung thủ đâu.

Có lẽ những lời này đã vọng đến tai gã đàn ông. Hấn ngược nhìn Kindaichi. Rồi xoay nòng súng vào màng tang. Một viên cảnh sát nổ súng. Viên đạn ghim vào cổ tay người đàn ông. Hấn buông rơi khẩu súng và quy xuống.

Một phút sau, đôi tay hấn đã nằm trong còng. Ông cảnh sát trưởng và ông luật sư tiến lại gần.

Ông luật sư quan sát gương mặt của gã đàn ông và quay vội đi với vẻ buồn bã :

- Vâng! Chính là Inugami Sukekiyo.

Chương 32

Lời Thú Tội

15 tháng chạp.

Đúng 2h trưa, trên ngưỡng cửa đại sảnh nhà Inugami xuất hiện ông cảnh sát trưởng và Inugami Sukekiyo- dưới sự canh giữ của hai viên cảnh sát. Anh ta đứng sững lại, vẻ sợ hãi, đôi mắt e dè đảo khắp các khuôn mặt. Khi ánh mắt chiếu đến chỗ Matsuko, anh ta vội nhìn đi chỗ khác. Nhưng với hành động này, mắt anh ta lại vô tình dán vào đôi mắt của Tamayo. Họ nhìn nhau trong khoảnh khắc, bất động, rồi từ cổ họng của Sukekiyo, bật ra một tiếng nức nở. Anh ta quay mặt đi, còn Tamayo thì cúi đầu xuống.

Người mà Kindaichi quan sát nhiều nhất chính là Matsuko. Trong tích tắc, khi vừa nhìn thấy Sukekiyo, mặt bà thoáng tái lại và bàn tay cầm ống điều run run. Nhưng rồi bà đánh mặt lại, vẫn bình tĩnh ngồi xé nhỏ những sợi thuốc.

Sau một lúc im lặng, Kindaichi nhìn ông cảnh sát trưởng/

- Sukekiyo muốn tự sát thật. Nhưng ông ta muốn tự tử sao cho mọi người phải quan tâm đến ông ta, vì như thế thì tác dụng của những lời thú tội sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Ông ta không chống cự với cảnh sát, đó chỉ là chuyện giả vờ.

Kindaichi nhìn Sukekiyo giễu cợt. Anh ta lặng lẽ cúi đầu. Mặt Sukekiyo giống hệt chiếc mặt nạ mà gã đàn ông nào đó đã mang khi mượn danh nghĩa chàng. Điểm khác biệt duy nhất là tấm mặt nạ không có thần sắc, còn ở gương mặt của Sukekiyo thì ngược lại, máu chạy bùng bùng, và Kindaichi đọc được vẻ đau khổ hiện lên ở đó. Tóc tai gọn gàng như thể anh ta vừa đến tiệm hớt tóc xong...

Kindaichi nhìn mái tóc này với vẻ hài lòng.

- Sukekiyo ! Việc ông nhận là hung thủ của mọi vụ án mạng là điều không thể có được. Ngày 12 tháng 11, ông được giải ngũ ở Hakata khi từ Miến Điện trở về. Thế thì làm sao ông lại có thể giết Wakabayashi Hoichiro vào ngày 18 tháng 10 được ?

Sukekiyo ngẩng đầu lên, đôi môi run rẩy :

- Tôi không biết gì về vụ ông Wakabayashi.

Kindaichi mỉm cười ranh mãnh.

- Vụ Wakabayashi thì vẫn chưa được chứng minh là có liên quan đến những vụ án mạng nhà Inugami, dù về mặt logic mà xét thì phải có cùng một thủ phạm...Nhưng hãy để chuyện này sang một bên và bàn đến vụ Sukekiyo giả bị giết vào đêm 12 tháng chạp, khoảng 10 hoặc 11 giờ, và xác bị chìm xuống hồ khoảng 1h sau đó. Khi biết tin Sukekiyo bị giết trên báo, cậu ta đã đâm bổ về đây ngay. Tôi đã tìm ra hai nhân chứng : một nhân viên nhà ga Kami Nasu và một người lái xe xác nhận đã bắt gặp Sukekiyo xuống chuyển tàu 21h05.

- Để làm gì ?...

- Để giả vờ giết tiểu thư Tamayo...Ông ấy làm như vậy để cho lời thú tội của mình thêm sức nặng...

Một niềm xúc cảm dữ dội xâm chiếm Tamayo. Nàng run lên bần bật, đôi mắt nhìn Sukekiyo sững sờ. Rồi những giọt lệ long lanh trào ra trên má. Tamayo bắt đầu khóc nức nở.

Sukekiyo Và Shizuma

Kindaichi hơi ngạc nhiên. Lần đầu tiên, ông thấy mình khẽ chạm được vào tâm hồn người phụ nữ này. Úp mặt trong đôi bàn tay, nàng tiếp tục khóc nức nở.

- ...Tôi không bao giờ ngờ Sukekiyo là tác giả của những vụ án mạng kia...Vì thế tôi nghĩ rằng nếu như Sukekiyo muốn giết tôi, là bởi vì, có thể anh ấy đã nghi ngờ tôi...Tất cả mọi người nghi tôi, tôi cũng chẳng cần quan tâm. Nhưng nếu bị Sukekiyo ngờ vực thì buồn lắm...

- ...Nhưng dù sao, chỉ với những sự kiện này, chúng ta vẫn chưa thể khẳng định Sukekiyo không phải là thủ phạm giết Sukekiyo giả...Sau khi giết Sukekiyo giả vào ngày 12, ông ta vẫn có thể leo lên chuyến tàu chót về Tokyo hoặc chuyển tàu sớm nhất vào sáng 13, để rồi trở lại đây vào chuyến tàu tối 21h05...Tuy nhiên, nếu thế thì hết sức phi lý. Nếu ông ta giết Sukekiyo giả vào tối 12, thì ông ta có thể tấn công Tamayo ngay tối hôm đó và tự tử...Thêm vào đó là cái đầu mới hót của ông ta...

Kindaichi mỉm cười ranh mãnh nhìn mái tóc của Sukekiyo.

- Mái tóc này hót chưa được bao lâu. Chỉ cần phân phối hình ông ta khắp các tiệm hót tóc ở Tokyo, cuối cùng ta sẽ biết ông ta hót tóc ở đâu vào tối 12. Thế là có thể có một chứng cứ ngoại phạm cho Sukekiyo...Thế nào, Sukekiyo?

Cảnh sát trưởng chồm dậy :

- Ông bảo Sukekiyo đến đây vào ngày 13 là để che chở cho ai đó và để đóng vai hung thủ à ?

- Chính thế. Còn một điều chắc chắn nữa là Sukekiyo không thể nào ngờ đến vụ mưu sát Sukekiyo giả. Khi đọc báo,có lẽ ông ấy đã bị shock mạnh...Trong những trường hợp trước, ông ta có thể làm cho mọi người tin là hung thủ ở bên ngoài, nhưng lần này thì khó chấp nhận được. Nếu ông ta bỏ mặc, thì cuối cùng người ta sẽ tìm ra hung thủ. Thế là ông ấy quyết định và, khi tự sát, ông ấy đã có ý muốn che chở cho hung thủ thật.

- Nhưng ai thế ? Hung thủ...

Một sự im lặng rợn người lan toả trong phòng. Bị bao vây tứ phía bởi những ánh mắt thù hằn, Matsuko vẫn điềm nhiên. Kindaichi nhồm dậy :

- Bà Matsuko, bà sẽ nói phải không ? Bởi vì tất cả những gì bà làm, đều vì Sukekiyo. Và nếu Sukekiyo muốn sắm vai hung thủ thì tất cả công sức của bà chỉ có nước đổ sông.

Matsuko chẳng buồn nghe Kindaichi nói. Bà nhìn cậu con trai mình :

- Sukekiyo, ta rất sung sướng vì con đã trở về. Nếu ta biết con trở về bình yên thì...- Matsuko

tiếp tục

- Này...Thế sao con không đánh điện cho mẹ hay ngay lúc trở về ? Nếu con làm vậy thì...

Sukekiyo rên rỉ...

- Sukekiyo ! Thái độ của con đã hành hạ mẹ. Nếu con hiểu điều này thì hãy nói thật đi...Con đã làm gì ? Cái đầu bị chặt của Suketake , cái xác của Suketomo bị lôi đến tận Toyobata, có phải là những trò của con không ? Ta đâu có muốn con làm thế ...

Nhìn gương mặt hốc hác của Sukekiyo, Kindaichi thương hại :

- Ông Sukekiyo! Như mẹ ông đã nói, ông nên thẳng thắn nói ra...Hay để tôi nói hộ ? Tốt...Ban nãy tôi có nói Sukekiyo đã trở về ngày 12 tháng 11, dưới cái tên giả là Yamada Sampei. Tại sao ông ấy dùng tên giả thì tôi không biết...Các binh sĩ giải ngũ đều ngẫu nhiên đọc báo chí. Đến Hakata, Sukekiyo cũng đã vồ ngay lấy tờ báo đầu tiên...Ngày 1 tháng 11, lá chúc thư của già Sahee đã được đọc với sự hiện diện của Sukekiyo giả. Tin này được đăng trên báo...đã làm Sukekiyo chấn động mạnh. Ông ấy nhận ra có ai đó đã giả danh mình...

- Sukekiyo ! – Matsuko thét lên.

- Tại sao con không đánh điện cho mẹ ?

- Nếu ông ấy làm như vậy thì có sự không đến nỗi này... Tuy nhiên, Sukekiyo có biết điều gì đó về anh chàng giả mạo này. Sukekiyo không hề hận thù kẻ đã mạo danh mình...

- Nhưng kẻ đó là ai ?

Kindaichi hơi do dự :

- Phải hỏi Sukekiyo kìa. Nhưng ...nếu cho phép tôi nói điều tôi nghĩ, thì...có lẽ là Aonuma Shizuma.

- Không, không ! Shizuma...

Miyakawa Kokin kêu lên, tay quờ quạng chung quanh, hai đầu gối run lên bần bật.

- Thế ra là Shizuma...Tối hôm kia, khi ông hỏi tôi, Shizuma và Sukekiyo có giống nhau không, khi đó, tôi đã tự hỏi...Ôi!... Ông trời quả là tàn nhẫn...Nó bị giết mà không xưng được tên với bà mẹ mỗi mòn trông đợi...Ông trời quả là quá nhẫn tâm...

Kindaichi đợi cho mối sầu não của bà Kokin lắng xuống rồi mới quay sang Sukekiyo :

- Ông đã gặp Shizuma ở Miến Điện ?

Giọng Sukekiyo yếu ớt :

- Chúng tôi không cùng đơn vị. Nhưng chúng tôi giống nhau đến độ nổi tiếng ở cả hai đại đội. Khi cậu ấy thú nhận lai lịch của mình, tôi đã hiểu phần nào câu chuyện. Trên trận tuyến, chúng tôi đã quên hết mọi hiềm thù xưa, chúng tôi thường đi chung với nhau. Rồi chiến sự sôi động, chúng tôi chi tay nhau...Khi nghe tin cả đại đội tôi bị tiêu diệt, có lẽ cậu ấy nghĩ tôi đã chết. Phần cậu ấy thì bị một vết thương khủng khiếp vào mặt và là người sống sót duy nhất của đại

đội mình...Thế là cậu ấy quyết định thay chỗ tôi...

Chương 34

Một Sự Tình Cờ Khủng Khiếp

- Tôi hiểu...Ông không nỡ tố cáo Shizuma và đã âm thầm trở về Nasu để dàn xếp kín đáo vụ này. Ông đã giấu mặt để đến lữ quán Kashiwaya. Sau đó, ông rời lữ quán vào khoảng 10h và lên về nhà. Ông đã bí mật gọi Shizuma ra...

Sukekiyo tiếp lời, tiếng như rên :

- ...Tôi đã tính toán sai lầm. Trong tờ báo tôi đọc đã không nói đến việc Shizuma bị thương ở mặt và phải mang mặt nạ. Tôi chỉ nghĩ đơn giản là sẽ đổi chỗ với shizuma...Tất nhiên...Tôi có ý muốn chia sẻ một phần gia tài cho cậu ấy...Nhưng không còn thay chỗ được nữa...Chúng tôi đang cố tìm giải pháp để cứu vãn tình thế thì...

- Suketake leo lên sân hiên, sau đó là tiểu thư Tamayo...- Kindaichi nhắc.

Sukekiyo buồn bã xác nhận :

- Suketake và Tamayo trò chuyện với nhau khoảng 5 phút. Rồi có nhiều tiếng động...Saruzo đâm bổ đến. Sau đó như có ai bị té, Saruzo và Tamayo chạy về phía toà nhà chính. Ngay lúc này, từ trong bóng tối xuất hiện một người, chính là...

- Bà Matsuko phải không ? – Kindaichi chêm vào.

Sukekiyo úp mặt vào lòng bàn tay.

- Ngay khi đó, Suketake định bước xuống. Họ trò chuyện với nhau trong cầu thang và cả hai leo trở lên sân hiên. Bất ngờ có một tiếng rên nhỏ và có ai đó ngã xuống. Mẹ tôi bước nhanh xuống cầu thang. Shizuma và tôi nhìn nhau bàng hoàng.

Sukekiyo ôm đầu. Nỗi đau đớn đốt cháy tâm can chàng. Đó là lẽ đương nhiên, vì Sukekiyo đã nhìn thấy mẹ mình giết người ngay trước mắt mình...

- Được rồi...Sau đó ông đã dàn cảnh để luân phiên thay đổi mặt nạ với Shizuma phải không ?

Sukekiyo yếu ớt xác nhận

- Vai trò của chúng tôi giờ đây đã thay đổi hoàn toàn. Trước đó, tôi là người buộc tội và Shizuma đã hoảng lên. Lần này thì ngược lại...Shizuma không ác độc nhưng cậu ấy thù các bà

mẹ của chúng tôi lắm. Thế là cậu ấy tước đoạt tên tuổi của tôi. Nếu tôi chống lại, cậu ấy sẽ tố cáo mẹ tôi...Khi đó Shizuma chợt nhớ đến chuyện so sánh dấu tay nên đã giao vai trò Sukekiyo cho tôi, chỉ trong một ngày thôi.

Một câu chuyện hết sức hoang đường ! Không đời nào, dù trong mơ, Matsuko lại có thể nghĩ là chiếc mặt nạ này lại tiện lợi đến như vậy.

- ...Sau đó, Shizuma đi kiếm một cây kiếm. Cậu ấy bảo để cứu mẹ tôi vì án mạng càng rùng rợn, người ta càng ít nghĩ là do một phụ nữ hành động...Sau này, khi nghĩ lại, tôi hiểu rằng, không phải chỉ để cứu mẹ tôi, cậu ta còn muốn cho những lời nguyên rửa của mẹ mình trở thành sự thật...Khi cậu ta chặt đầu Suketake xong, chúng tôi thay đổi quần áo với nhau và tôi đeo mặt nạ vào. Shizuma thay tôi quay về Kashiwaya, còn tôi thì ở lại. Theo lệnh Shizuma, tôi đặt đầu Suketake lên đầu con búp bê bằng hoa cúc.

Khuôn mặt Sukekiyo nhuộm vẻ đau thương. Kindaichi tiếp lời :

- ...Hôm sau, ngày 16 là ngày so dấu tay. Tôi bị rối trí ở điểm này. Còn gì xác định lý lịch chính xác hơn là dấu tay kia chứ. Tuy nhiên, tiểu thư Tamayo đã nghi ngờ...

Ngạc nhiên, Tamayo nhìn Kindaichi.

- Khi được xác nhận người đeo mặt nạ chính là Sukekiyo thật, hai lần tiểu thư đã định nói gì đó...Tamayo, thế tiểu thư định nói gì thế ?

Tamayo hơi tái mặt :

- Tôi biết...Không, tôi cảm nhận được...Người đàn ông mang mặt nạ kia không phải là Sukekiyo...Đây là cái mà người ta gọi là trực giác phụ nữ...Vì vậy, tôi rất ngạc nhiên khi thấy kết quả so sánh dấu tay, và tôi chợt có ý muốn yêu cầu người đó giở mặt nạ lên...

Kindaichi buột miệng :

- Giá như cô nói điều này đúng lúc thì chẳng đến nỗi này...

Tamayo cúi đầu, tỏ vẻ ân hận.

- Không , tôi không có ý trách tiểu thư...Tôi chỉ trách sự thiếu sáng suốt của mình...Và rồi, tối hôm đó Sukekiyo lại đổi vai với Shizuma...

Sukekiyo gật đầu, không nói

- ...Ông đã gặp Shizuma dưới sân hiên, thay đổi y phục, rồi, theo yêu cầu của Shizuma, ông đã đánh ông ta ngất đi và bỏ chạy. Shizuma mở mặt nạ ra. Ông ta muốn phô bày bộ mặt gớm ghiếc của mình cho mọi người thấy để chứng tỏ rằng chẳng có sự thay đổi nào cả, Sukekiyo chính là ông ta, người đàn ông mặt sẹo...

Sukekiyo gật gù. Đến lượt Tamayo lên tiếng.

- Thế tối hôm đó, ai đã lẻn vào phòng tôi ? Và để làm gì ?

- Tất nhiên là Shizuma. Ông ta đến đây sớm hơn giờ hẹn một chút. Vào giờ đó, mọi người đều

bận canh xác Suketake. Ông ta đã lợi dụng thời điểm này, lẻn vào phòng cô để lấy chiếc đồng hồ có in dấu tay của ông ta. Nếu để nó lọt ra ngoài thì ông ta sẽ bị lộ tung tích. Nhưng chiếc đồng hồ...

- Nó ở đây.

Bà Matsuko lên tiếng bằng một giọng lạnh lùng. Bà mở ngăn kéo nhỏ đựng thuốc lá, lôi ra một chiếc đồng hồ và ném về phía Kindaichi kèm theo một nụ cười nhả nhỏ

Chương 35

Lãng Tử Buồn Bã

Kindaichi hắng giọng và quay sang Sukekiyo :

- Sukekiyo, vụ án thứ nhất thế là đã rõ. Chúng ta bước sang vụ án thứ hai. Để tôi hỏi và ông trả lời. Đồng ý chứ ?

Sukekiyo thần thờ gật đầu.

- Ngày 25 tháng 11, ông có mặt ở Toyobata. Suketomo đã đem tiểu thư Tamayo đến đó. Việc tồi bại này khiến ông phẫn nộ nên ông đã đánh Suketomo và trói ông ta vào ghế. Sau đó, ông điện thoại cho Saruzo.

- Vâng! Và tôi nghĩ rằng khi Saruzo đến cứu Tamayo, anh ta cũng sẽ cởi trói cho Suketomo.

- ...Nhưng, Saruzo chẳng làm điều đó mà chỉ đưa tiểu thư về, cho nên vào khoảng 7, 8h gì đó, có lẽ Suketomo đã tự cởi trói rồi trở về đây bằng chiếc thuyền của Saruzo...

- Cái gì?...Tối hôm đó Suketomo đã trở về đây ?

Giọng ông cảnh sát trưởng ngạc nhiên.

- Vâng, thưa ông cảnh sát trưởng. Vết dây trói hằn trên ngực Suketomo chứng tỏ rằng sợi dây khá lỏng. Nhưng khi chúng ta tìm ra ông ta thì ông ta lại bị trói chặt, sợi dây như muốn cứa vào thịt. Đây là bằng chứng cho thấy ông ta đã bị trói lần thứ hai.

Sukekiyo run lên:

- Lại cũng là một tình thế đáng nguyên rủa...Sau khi rời Toyobata, tôi quyết định đến định cư vĩnh viễn ở Tokyo. Nhưng phải có tiền đã. Thế là tôi lẻn về gặp Shizuma. Trong khi chúng tôi đang trò chuyện thì có ai đó nhảy rào vào nhà...Chúng tôi nhìn qua cửa sổ và nhận ra

Suketomo. Hắn loạng choạng đi về phía toà nhà chính...Đột nhiên có hai cánh tay từ trong bóng tối vươn ra và quàng vật gì đó như một sợi dây vào cổ hắn...Hắn chỉ chống cự được một lát rồi ngã xuống. Thủ phạm bước ra khỏi bóng tối. Tôi...tôi – Sukekiyo lắp bắp.

Vâng, lại là một sự tình cờ khốn khổ ! Đây không phải là lần đầu tiên mà là lần thứ hai, Sukekiyo chứng kiến tác phẩm gớm ghiếc của mẹ mình...

Matsuko lên tiếng, giọng thản nhiên , không thềm đếm xỉa đến những ánh mắt đang chòng chọc nhìn bà :

- Tôi đang học đàn với bà Kokin...Tôi muốn làm một việc gì đó nên đã vào phòng Sukekiyo và qua cửa sổ phòng, tôi thấy Suketomo đang chèo thuyền về. Suốt từ tối, Umeko đã làm náo động cả nhà vì không tìm thấy nó...Tôi kín đáo bước ra khỏi nhà và chờ đợi nó trong bóng tối và với chiếc dây thắt lưng kimono của tôi...

Matsuko chợt cười. Nụ cười thật đáng sợ.

- Chính vào lúc đó bà đã bị thương ở ngón tay trở vì chiếc cúc áo của Suketomo? Chiếc cúc đã bị đứt...

- Có lẽ...Tôi cũng không để ý nữa, chỉ khi trở về phòng, tôi mới biết tay mình bị chảy máu. Tôi nén đau và tiếp tục chơi đàn. Nhưng bà giáo Kokin đã nhận ra...

Kindaichi quay sang Sukekiyo:

- Sukekiyo, xin mời tiếp tục.

- Khi mẹ tôi đi, tôi và Shizuma cố gắng làm hô hấp nhân tạo để cứu hắn nhưng vô vọng... Shizuma bảo không thể để hắn lại đây. Anh ta bỏ đi và một lát quay về, đưa cho tôi một sợi dây đàn koto, bảo tôi phải làm gì khi đem Suketomo trở lại Toyobata...Sau khi mọi việc xong xuôi, tôi lên đường đi Tokyo ngay. Sau đó tôi đọc báo và thấy tin Shizuma - dưới lối của tôi- bị giết... Tôi bèn đáp tàu trở lại Nasu...

Chương 36

Shizuma Tiến Thoái Lượng Nan

Kindaichi quay sang Matsuko :

- Thừa bà, giờ đến phiên bà... Bà sẽ nói chứ?

- Vâng, vì càng nói nhiều thì tội lỗi của con tôi sẽ càng giảm bớt. Vâng, chính tôi đã ra lệnh cho Wakabayashi sao lại lá chúc thư. Quý vị cũng hình dung ra được sự phẫn nộ của tôi khi đọc lá chúc thư này. Thế là tôi quyết định : Tamayo phải chết ! Tôi đã dùng đủ cách, bỏ con rắn vào phòng ngủ, đưa mìn thẳng xe, đục thuyền.

Matsuko rút một hơi thuốc.

- Tuy nhiên, Wakabayashi nhận ra được tất cả các âm mưu của tôi. Ông ta si mê Tamayo... Vì thế, trước khi đi gặp Sukekiyo, tôi đã biếu ông ta một liều thuốc tẩm độc bỏ lẫn trong gói thuốc ...

Matsuko cười khẩy :

- Nhưng khi đọc kỹ lá chúc thư , tôi đổi ý vì nhận ra rằng, nếu Tamayo chết, tất cả các xí nghiệp sẽ thuộc về Sukekiyo, nhưng của cải thì sẽ bị chia làm 5. Sukekiyo sẽ chỉ được 1/5. Và hơn nữa, con trai của Aonuma Kikuno sẽ được một phần. Con trai của Aonuma Kikuno sẽ được một phần , một trong hai trường hợp : hoặc Tamayo chết, hoặc từ chối không lấy ai trong 3 người. Tôi rất thán phục ông bố quá cố của chúng tôi... Ông đã biết rất rõ những đứa con gái của ông. Và để ngăn chặn mọi mưu toan muốn hãm hại Tamayo, ông đã thêm vào cái khoản Aonuma. Cha chúng tôi biết chúng tôi hận mẹ con Aonuma đến độ nào. Ông biết là để không cho con trai của mẹ Aonuma một xu nào thì chúng tôi phải để Tamayo sống.

Kindaichi đã chú ý đến điểm này. Nhưng khi thấy Tamayo luôn gặp may, ông đã nghi ngờ nàng dàn dựng tất cả những màn kịch đó sau khi đã đọc lén di chúc.

- ...Thế là phải để cho Tamayo sống và cho cô ta lấy Sukekiyo. Điều này thì tôi rất tự tin.

Tamayo vẫn thích thằng bé. Thế nhưng, tôi hoàn toàn thất vọng khi nhìn thấy bộ mặt nát bầy của Sukekiyo...

- Xin lỗi vì ngắt lời bà... Quả thật bà không nhận ra người đàn ông nọ là một kẻ giả mạo sao ?

- Không, tôi không nhận ra...Thỉnh thoảng hẳn có vài điểm kỳ quái, nhưng hẳn bảo hẳn đã quên quá khứ vì bị chấn động mạnh ở đầu... Lúc Suketomo và Suketake đòi so dấu tay, tôi đã cương quyết từ chối vì tức giận. Nhưng tận đáy lòng, tôi đợi hẳn đồng ý... Không ngờ, lợi dụng ý kiến của tôi, hẳn không chịu làm. Cho đến lúc đó tôi có đôi chút nghi ngờ nhưng nó đã tan biến ngay khi sáng hôm sau, chính Sukekiyo đã đề nghị được so dấu tay, và tôi thật hạnh phúc khi thấy chúng giống nhau,

Bà thở dài, lắc đầu :

- Nhưng mọi nỗ lực của tôi chỉ hoá ra bọt bèo... Tamayo không còn xem hẳn như xưa. Giờ đây tôi mới hiểu cô ta thù ghét hẳn vì nghi ngờ hẳn là kẻ giả mạo... Vậy chỉ còn cách làm cho Suketake và Suketomo chết đi.

- Nhưng khi bà nhận ra có ai đó đã khéo léo xoá sạch những dấu vết tội ác...?

- Tất nhiên, tôi rất ngạc nhiên...Nhưng mặt khác, tôi chấp nhận tất cả. Tôi chỉ hơi phật ý vì trong những lỗi ngụy trang này, dường như có một lối liên hệ nào đó với những lời thề của Kikuno...

Khi Suketake và Suketomo đã chết. Tôi không ngót giục hấn hỏi cưới Tamayo. Thế mà hấn cứ khăng khăng từ chối...

Cảnh sát trưởng nhú mày :

- Vì lẽ gì chứ ?

Kindaichi giải thích :

- Vì tiểu thư Tamayo là cháu ruột của già Sahee. Shizuma không thể nào lấy tiểu thư Tamayo được nữa, vì họ đã trở thành cậu cháu...

Kindaichi quay sang Matsuko

- Thế khi nào bà biết được lai lịch thật của Shizuma?

- Tối 12, khoảng 10 giờ rưỡi.

Có chút gì bi thương trong nụ cười của Matsuko :

- Tối hôm đó , chúng tôi lại cãi nhau về chuyện đám cưới. Cuối cùng, không chịu nổi nữa, hấn đã tiết lộ bí mật. Và có lẽ hấn tưởng tôi không dám làm gì bởi lẽ hấn cũng đã biết những bí mật của tôi. Nhưng hấn đã làm và thêm một lần nữa chiếc thắt lưng của tôi lại có chỗ xài!...-

Matsuko cất tiếng cười ghê rợn.

Kokin ngã vật xuống sàn, miệng gào lên :

- Mày là một con ác quỷ!...

Bà giáo Kokin khóc nức nở, nhưng Matsuko vẫn điềm nhiên.

- Tôi chỉ làm điều mà lẽ ra tôi phải làm từ 30 năm trước! Tôi vô cùng bối rối với cái xác của hấn. Khi giết Suketake và Suketomo, tôi không nghĩ đến việc đánh lạc các dấu vết...Còn vụ Shizuma lần này, tôi không muốn bị bắt...vì Sukekiyo. Nếu những dấu tay giống nhau thì Sukekiyo thật đã có mặt khi đó. Và lại, Shizuma cũng đã nói với tôi.

- Thế là bà đã cho xác chết làm xiếc ?

- Đúng ! Phải mất cả tiếng đồng hồ tôi mới quyết định được. Với một câu đó như vậy, tôi có thể khiến mọi người tin cái xác chính là Sukekiyo. Và, trong một chừng mực nào đó, với tư cách là mẹ của hấn, tôi có thể an toàn.

Những lời nguyện về cái rìu, cây đàn koto và đoá hoa cúc mà Shizuma muốn thực hiện đã trở thành hiện thực ghê gớm như vậy, với kẻ cuối cùng chính là Shizuma !

Chương 37

Đoạn Kết

Câu chuyện của Matsuko kết thúc. Bài toán hóc búa liên quan đến vụ án đã được giải đáp. Tuy nhiên, chẳng ai thấy nhẹ nhõm.

Trong sự im lặng bao trùm cả căn phòng, Matsuko lên tiếng :

- Sukekiyo ! Tại sao con lại trở về dưới một cái tên giả? Con có điều gì không ổn với lương tâm sao ?

- Thừa mẹ, trong chiến đấu, sau khi đơn vị con hy sinh gần hết, con đã bị bắt làm tù binh. Con xấu hổ phải làm tù binh với cái tên nhà Inugami cho nên con đã đổi tên...

Một nụ cười rạng rỡ nở trên môi Matsuko :

- Tôi yên lòng rồi. Thế, thưa ông cảnh sát trưởng, Sukekiyo có bị truy tố không?

- ...Điều này có lẽ không tránh được...Cậu ta đã cố tình che dấu tội phạm.-Cảnh sát trưởng bối rối .

- Dù sao thì cũng không đến nỗi phải kết án tử hình chứ ?

- Tất nhiên là không. Vả lại, tôi nghĩ cũng còn những tình huống để giảm khinh.

- Tamayo !

Nghe Matsuko gọi, Tamayo tự nhiên rùng mình.

- Cô sẽ đợi Sukekiyo cho đến khi nó ra tù chứ ?

Tamayo mặt trắng bệch như sáp, nhưng má nàng chợt đỏ bừng lên trong khi đôi mắt nàng đắm đuối. Với giọng cương quyết và không hề do dự, nàng nói thật rõ ràng :

- Vâng, tôi sẽ đợi anh ấy...Nếu Sukekiyo muốn...

Đôi tay Sukekiyo đặt trên đầu gối bắt chợt run lên làm chiếc còng chạm nhau kêu leng keng. Chàng cúi đầu xuống...

Ngay lúc đó, ông luật sư lấy trong valy ra một bọc vải. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào đó, ngạc nhiên.

Ông luật sư đến gần Tamayo và trịnh trọng đặt nó trước mặt nàng. Từng chiếc hộp được mở ra.

Ba báu vật nhà Inugami bằng vàng chói : cái rìu, cây đàn koto và đoá hoa cúc !

Giọng ông luật sư xúc động :

- Theo ý nguyện cuối cùng của già Sahee, tôi trao chúng cho cô để cô tặng lại cho người mà cô đã chọn...

Tamayo đỏ mặt, ngượng ngùng. Nàng nhìn khắp cử tọa và ánh mắt nàng chạm phải ánh mắt Kindaichi, dừng lại ở đó một lúc. Kindaichi tán thành kèm theo một nụ cười ranh mãnh.

Tamayo lấy hơi rồi cất giọng yếu ớt :

- Sukekiyo, em xin anh hãy nhận...

Matsuko ngắm cảnh tượng này với vẻ mãn nguyện. Bà nhồi ống điếu với một nhúm thuốc mới. Nếu khi đó, Kindaichi quan sát kỹ hơn, có lẽ ông đã nhận ra nhúm thuốc mà bà vừa lấy, không phải từ trong cái hộp mà nãy giờ bà vẫn sử dụng...

Bà vừa điềm nhiên hút thuốc vừa cất cao giọng :

- Tamayo ! Tôi có một chuyện muốn xin cô. Sayoko sẽ sinh con. Cha nó là Suketomo nên đứa bé sẽ là cháu của Suketake và cả Umeko...Tamayo, cô hiểu tôi muốn nói gì chứ?...

- Vâng...

- Tôi muốn rằng, khi đứa bé lớn lên, cô sẽ cho nó một nửa gia tài nhà Inugami...

Takeko và Umeko bàng hoàng nhìn nhau.

- Điều này đối với Takeko và Umeko là lời x...i...n l... ố...i...

- Không xong rồi !- Kindaichi đâm bổ đến chỗ Matsuko nhưng bà đã buông rơi ống điếu và ngã vật xuống sàn...

- Coi chừng khói thuốc lá...Thứ độc dược đã dùng với Wakabayashi...

Khi bác sĩ chạy đến thì người đàn bà - một linh hồn của tội ác- đã thở hơi cuối cùng. Những giọt máu rỉ ra trên môi...

Trên bờ hồ Nasu, tuyết sắp đóng băng. Hoàng hôn xuống nhanh, mang theo cái lạnh thấm thía...

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>